MOARTE UNDE ȚI-E BOLDUL?

—Alexandru NEMOIANU—

Această întrebare retorică este cuprinsă în predica Sf. Ioan Gură de Aur, predică ce este citită în toate bisericile ortodoxe în noaptea Invierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Intrebarea în sine și toată predica sunt un poem de o frumusețe neegalată închinat însuși izvorului vieții și a toate și, în felul atâta de tulburător al rugăciunilor ortodoxe, se adresează simultan tuturor și fiecăruia, în clipa prezentă și în eternitate.

Acest strigăt de bucurie și triumf "Moarte unde ți-e boldul"? ("bold" fiind înțeles aici ca putere sau stăpânire) este ceea ce se poate adresa și în legătură cu revoluția ce a pus capăt tiraniei Ceaușescu și comunismului în România.

După peste 40 de ani de suferințe și schingiuiri, de umilință și minciuni, de odioasă negare a unor noțiuni fundamentale cum sunt: credința în Dumnezeu, familia, iubirea de aproapele și dreptul la proprietate, poporul român se ridică pentru adevăr!

"Moarte unde ți-e boldul"?

După peste 40 de ani de izolare a tot ce a fost valoare autentică și de promovare a tot ce a fost mai deșănțat dezmăț, poporul român se ridică și face curățenie în casa lui!

"Moarte unde ți-e boldul?"

După peste 40 de ani de izolare, "îndoctrinare", selecție a "cadrelor", umilire constantă, iată că poporul român sub arme, adică oștirea țării, recunoaște într'o clipită unde trebue să stea și fără teamă, cu un spirit de jertfă rupt din legendă, redevine Armata României!

"Moarte unde ți-e boldul"?

După peste 40 de ani de "colectivizare", de "dezchiaburire", de "sistematizare", țărănimea română își recâștigă dreptul și datoria sfântă de a stăpâni pământul și de a da pâine țării!

"Moarte unde ți-e boldul?"

După peste 40 de ani de minciună și teroare, de întuneric și dezinformare, tineretul redevine în totalitate sfânta podoabă și garanție a viitorului!

"Moarte unde ți-e boldul?"

Având scut brațul tare al lui Hristos poporul român a reînviat!

Iureșul și sângele bănățean care a udat străzile Timișoarei au primit ascultare la Tronul tuturor Luminilor. Uraganul a cuprins toată România și a spulberat ca pe o cârpă putredă pe demonizatul Ceaușescu, pe nevrednica lui soție, pe odioasa clică ce le sta în preajmă și însemnele comuniste de pe steagul roșu, galben și albastru!

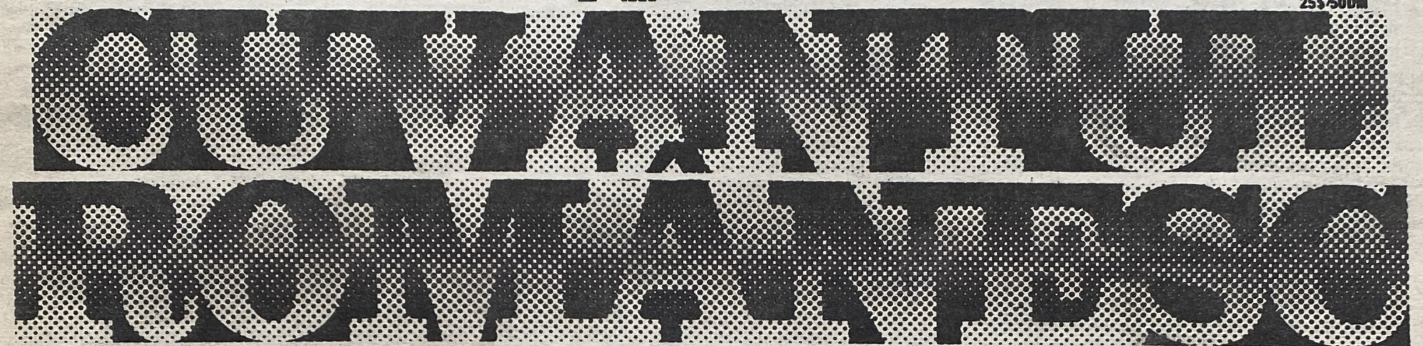
"Moarte unde ți-e boldul?"

Poporul român a reînviat și iată toate noi se fac!

Frica se face curaj; umilința se face mândrie; ura se face iubire; întunericul se face lumină; și mai ales Hristos este în mijlocul nostru! Punând temelie credința creștină, dragostea de neam și de aproapele și jertfa martirilor, poporul român reintră cu fruntea sus în istorie.

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 166 -FEBRUARIE 1990- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

DUMNEZEU S'A ÎNTORS ÎN ROMÂNIA

Eugen BÂRSAN

Cu cât ne gândim mai profund și în o mai scăzută stare de tensiune asupra proaspetei revoluții eliberatoare din România pe atât ne putem lămuri tot mai mult și mai mult cu privire la unele esențe legate de ea. In acest context, dela Yalta încoace cea mai desnădăjduită și cutezătoare întrebare a cugetului românesc a fost: unde ești Tu Doamne?! Unde ești?!

Dacă ne este cu neputință a spune unde El, cerescul, a fost, de-acum ne este foarte clar că așa a fost să fie ca, Dumnezeu să se întoarcă în România odată cu revoluția de salvare a neamului.

Pentru scoaterea lui din ființa românească, ca o primă măsură de pe drumul de sclavizare spirituală și materială a poporului, regimul comunisto ateist a operat cu tiranie și tirani, cu ideologi marxiști, educație în școli elementare, licee și universități, organizații de tineret, sindicate, mass-media, colaboratori și clerici propovăduitori de pace comunistă, securitate, teroare, închisori, lagăre, călăi și execuții și nu mai puțin și cu ospicii psihiatrice. In sfârșit, datorită revoluției care a avut loc toate aceste operații s'au prăbușit și, în chip firesc, odată cu ele și regimul lor.

Cu întoarcerea lui Dumnezeu în România s'a întors și viața care ține de lumea Lui. O viață caracterizată de faptul că, fără divinitate nu e nici armonie, nici frumusețe, nici credință, nici speranță. Totul reducându-se la un haos de mizerii și suferințe, la o permanentă stare de război al nervilor.

Revoluția care l-a întors pe Dumnezeu în România a adus o bucurie de nedescris. Intre multe altele, ca prim efect, ea a scos țara dintr'un coșmar general. Din coșmarul vieții celor prigoniți, din coșmarul creat de mizeriile vieții de toate zilele și din coșmarul gândurilor centrate la groaza: până la ce punct trebue să mergi cu obediența față de comunism și diavol ca să nu fii cumva în pericol.

Căderea tiranului Ceaușescu înseamnă ultimul epilog al unei necunoscute până acum tragedii naționale. O tragedie care a putut fi sfârșită doar cu plata enorm de scumpă a jertfei răsculaților căzuți sub gloanțe la Timișoara, București, Sibiu și alte părți, și a curajului eroic al celor care au dus lupta mai departe având norocul să supraviețuiască și să invingă.

Continuare în pag.3

CÂND DUMNEZEU IUȚEȘTE PASUL

—Constantin PUPĂZAN—

Nu au trecut prea mulți ani de când drapelul roșu al comunismului era fluturat cu obrăznicie în toată Europa și în toată lumea și când "Stânga Liberală" într'o admirație dusă până la extaz față de irezistibila "Forță sovietică" nu mai vedea nici o scăpare pentru lumea liberă decât capitularea fără condiții. "Mai bine roșu decât mort" era lozinca salvatoare. Iar dacă te mai îndoiai de această "realitate" erai considerat un inconștient. Si nu a lipsit mult ca această "Stângă", pe care o defineam într'un alt articol ca "Stânga Miliardarilor", să-și atingă scopul ei criminal. Incă o perioadă de guvernare imbecilă de tipul Carter și fața lumii astăzi ar fi fost cu totul alta.

Din fericire însă lucrurile s'au petrecut altfel. Poporul american a reușit, cel puțin pentru un moment, să se smulgă din mrejele unei propagande, evident ostilă intereselor acestuia, și, într'un moment de pură revelație, să desemneze la conducerea statului american, pe omul cel mai potrivit, care să aibă atât puterea cât și hotărîrea să spună lucrurilor pe nume. Si în numai câțiva ani, faimosul "echilibru de forțe" s'a dovedit a fi o simplă gogoriță; de o parte uriașa forță a lumii libere, iar de cealaltă parte uriașa potemkiniadă comunistă.

A urmat apoi momentul de revelație pentru poporul rus când, pentru prima dată în istoria comunismului, apare în postul de conducere un om cu cap și cu picioarele pe pământ. Iar după anunțarea "perestroicii" procesul de descompunere a comunismului și-a urmat drumul normal.

A fost suficientă "absența" prezenței rusești, pentru ca toate regimurile din țările satelite să se dărâme că niște castele de carton.

Ne-am bucurat mai întâi de victoria lui Valesa care, cu Icoana Maicii Domnului în mână a înlăturat domnia diavolului din Polonia. Ne-a uimit apoi viteza procesului de descompunere a comunismului în Germania.

După uriașul "fluviu din Europa", cum atât de plastic denumea un confrate dela "Cuvântul Românesc", exodul tineretului care trecea dintr'o Germanie în alta, au urmat "fluviile" protestatarilor care își găseau izvorul, ca și în Polonia, în câte una din bisericile creștine. Iar atunci, în fața unei bucurii dumnezeiești, pe care o puteai citi pe fața fiecărui German eliberat, în imaginile dela televizor, în fața avalanșei de evenimente de necrezut, mi-au venit în minte vorbele pline de duh ale Românului: "Când Dumnezeu iuțește pasul / N'aduce anul ce aduce ceasul".

Si, din fericire pentru bieții oameni, Dumnezeu a continuat pașii cu aceeași iuțeală în Cehoslovacia, în Bulgaria și în cele din urmă, în România.

Ajunși aci trebue să îngenunchem în fața unui tineret care, așa cum s'a transmis de către Televiziunea Franceză, în direct dela Timișoarea, s'a opus tancurilor și mitralierelor cu pieptul descoperit și înarmat doar cu placarde pe care erau scrise cuvintele: "NU veți putea ucide atâția câți suntem gata să murim".

Teribile cuvinte. Teribile cuvinte care nu puteau să fie transpuse mai frumos în fapte decât de către tineretul poporului român, acest splendid popor mioritic. Cuvintele care au adus victoria împotriva lui satan încuibat în țara noastră. Cuvinte care au deschis calea spre înviere a neamului, "cu moartea pe moarte călcând".

Unii mai nesocotiți, au vorbit uneori de lașitate. Acestora, așa cum relata, de asemenea, T.V.F. în direct, tot dela Timișoara, le-a răspuns cu atâta înțelepciune, o tânără. Spunea această tânără studentă: "Noi am știut de mult ce ne așteaptă. Am cunoscut bine tributul de sânge care trebuia plătit pentru a ne răscumpăra libertatea, dar am așteptat un moment favorabil, astfel ca acest tribut să nu rămână zadarnic."

Să nu rămână "încă odată" zadarnic, am putea adăuga noi, așa cum s'a întâmplat cu o jumătate de veac în urmă, în anii unui alt monstru pe care a trebuit să-l înfrunte poporul român și care se numea Carol II.

Cu acest număr deschidem rubrica

"CRONICA IDEILOR"

de Ion HALMAGHI

Pagina 11

editorial

POZIȚIA NOASTRĂ

In fața evenimentelor care aduc în fiecare zi răsturnări neașteptate, în Europa răsăriteană și în țara noastră de origine, noi, cei dela Cuvântul Românesc, rămânem pe aceleași poziții ideologice, pe care le-am expus în cursul anilor de luptă națională, aici în lumea liberă.

Prăbușirea dictaturii comuniste, adică a sistemului de guvernare al partidului comunist, a deschis drumuri noi pentru dezvoltarea societății, în România. Această prăbușire s'a făcut, printr'o revoluție națională, ca expresie a poporului întreg, legat sufletește într'o unitate de cuget și simțire, de credință și aspirații, cu o poziție clară de anti-comunism. Rațiunea adevărată și profundă a revoluției din Decembrie a fost înlăturarea comunismului, care este străin de orice element care intră în structura unității naționale.

Jertfele tineretului român au fost făcute în numele crezurilor naționale, pentru recâștigarea libertății, independenței și suveranității naționale.

Prezența comuniștilor în componența conducerii de azi, a așa zisului Front de Salvare, este o uzurpare a revoluției naționale, a sacrificiilor făcute de poporul care a sângerat și a jertfelor tinerilor care și-au deschis pieptурile să fie ciuruite de gloanțe, pentru a elibera țara de comunism, nu pentru a lăsa loc altor comuniști să beneficieze de prestigiul cimitirelor din tot cuprinsul țării. Dacă acești comuniști își revendică merite pentru disidențele lor față de tirania lui Ceaușescu, asta este treaba lor, nu a poporului român. Ani de zile, fără întrerupere acești comuniști au fost asociați și au condus operații de ucidere în massă -la Pitești, Aiud, Jilava, Gherla, Canalul Dunărea Marea Neagră, și în beciurile securității dela Uranus și în miile de sate. Unii, din acești comuniști, au participat la operația mondială a partidului comunist român de a desfigura, lichida și scoate din acțiune comunitățile române din exil, care apărau drepturile istorice ale țării. Acești comuniști au fost promotorii distrugerii oricărei rezistențe naționale, în interiorul ca și în exteriorul teritoriului național.

Sederea pe băncile ministeriale de azi, a comuniștilor, în guvernul provizoriu, nu are decât o singură explicație posibilă: să trădeze din nou cauza românească și să încerce o camuflare a documentelor care sunt compromițătoare pentru viitorul lor.

Vor ieși însă la suprafață cei mulți care au fost în temnițe -episcopi, preoți, studenți, oameni politici și călugări și intelectuali, într'o altă revărsare națională, alături de tineretul și muncitorimea care a fost înșelată, ca să întroneze adevărata ordine românească.

Cerem cu glas tare plecarea comuniștilor din conducerea țării !

George BĂLAȘU

Second Class Mail Registration Number 4133

"Prea mult am mințit și ne-am mințit"

GÂNDURI MĂRTURISITE DE PROFESORUL BUCUREȘTEAN ȘTEFAN DUMITRU ELEVILOR, COLEGILOR ȘI ȚĂRII ELIBERATE

Voi face pe elevii mei să înțeleagă că acum libertatea nu mai este un cuvânt lipsit de sens, nu mai este o lozincă mincinoasă ci un adevăr , un sfânt adevăr. Le voi cere așa cum le-am cerut și până acuma, să învețe să iubească cartea. In ziua în care ieșim din vacanță voi rupe dimpreună cu ei portretul dictatorului, dacă nu cumva au făcut-o copiii mai dinainte.

Prima lecție pe care o voi preda, va fi: Copii, ce credeți voi că este libertatea?

Voi anunța apoi care sunt textele literare pe care nu le vom mai studia, dar pe care le vom citi totuși pentru a vedea ce minciuni, ce otravă urma să fie turnată în sufletele lor.

Celor dela clasa a 8-a în sus le voi spune: Nicolae Labiș a fost un mare poet al neamului nostru dar el este și a fost în același timp un mare naiv, de un infantilism politic de-a dreptul periculos.

Uitați-vă, dragi colegi, în poezia comunistului și veți putea găsi versul concluziv: "Nimic pentru ține, totul pentru toți". Cu alte cuvinte nimic pentru el tiranul comunist, nici tu palate, nici miliarde depuse în conturi secrete în străinătate. "Totul pentru toți" sună fals, lugubru, când realitatea e cunoscută de toți prea bine. Pentru cei mulți avea rezervată sărăcia, mizeria, frigul, bolile și alimentația științifică și rațională. Tiranul și ai lui aveau de toate când țara ajunsese într'o umilitoare stare de sclavie.

Le voi spune deci copiilor adevărul. In legătură cu tot ce au învățat până acum, le voi spune câtă otravă, cât neadevăr se găsește într'un text al unei foste slugi ceaușiste, Dumitru Radu Popescu. Le voi spune că marii noștri poeți și marii noștri prozatori au fost alungăți din manualele școlare. Eminescu, marele nostru poet, era pus alăturea de nulități.

Dar voi, iubiți colegi, puteți face cum credeți că este mai bine. Voi puteți să găsiți cele mai potrivite cuvinte pe care să le spuneți copiilor. Cuvinte care să aprindă în sufletele lor acea flacără nemuritoare ce formează sufletul unui popor - al poporului român.

Nu voi utia să le spun cât de mult au fost mințiți în privința religiei. Le voi spune că fiecare e liber să creadă ce vrea, dar că în același timp nu vom putea fi cu adevărat liberi, nu vom putea progresa ca popor dacă ignorăm sau condamnăm valori recunoscute. Le voi spune că Iisus Hristos nu este un mit, o poveste născocită. Le voi spune că El a existat cu adevărat și că a fost în același timp și Dumnezeu.

Prea mult am mințit și ne-am mințit, prea multă vreme le-am spus copiilor, schilozindu-le sufletul, că Dumnezeu nu există. Să le spunem deschis că, există. Si că iată, cu ajutorul Lui am scăpat de visul urât numit dictatură. Am scăpat de dictator.

Ce dovadă mai mare a faptului că Dumnezeu există și că El e cu noi, ce altă dovadă mai poate fi dată decât cea a zilelor fierbinți ale revoluției care au fost zile binecuvântate de primăvară. Dumnezeu a ținut cu noi, cu noi, nu cu tiranul.

Să le spunem copiilor că Dumnezeu înseamnă iubire și nu ură. Prea mult i-am învățat să urască. Deci să-i învățăm acum să iubească. Si încă ceva, un lucru de o extremă importanță pentru clipa de față: ani de zile- zeci de ani - propaganda mincinoasă și otrăvită a regimului a sădit în rândurile noastre ura și dezbinarea. Să ne unim, deci, într'o nouă și mare familie, marea familie a natiunii române.

Să facem în așa fel ca trecerea dela dictatură la libertate să fie clipa, momentul când încetăm acele dezbinări atât de păgubitoare pentru școala românească . Tirania a întreținut în mod deliberat atmosfera de tensiune, de ceartă și de ură între noi. Aceasta cu scopul de a ne putea domina cât mai ușor, de a ne putea umili și disprețui în același timp.

Să aruncăm dintre noi acele buruieni otrăvite ale neîncrederii. Să dispară dintre noi vrajba, certurile, acele interminabile frecușuri care au adus atât de mult rău școlii, copiilor pe care îi învățăm. Să găsim în noi puterea de a ne transforma, de a deveni dascăli noi, pentru timpuri noi. Dascăli noi ai unei școli românești renăscute, reînnoite.

Să spunem copiilor noștri cu ce lauri de glorie s'a încununat poporul român prin revoluția dreaptă și democratică din aceste zile.

Anul 1990 să fie un an al împlinirilor depline.

CĂTRE REDACȚIE

*PLOIESTI, ROMANIA - M'a indignat nespus articolul pe care l-ați publicat despre fosta noastră - actual a voastră - campioană olimpică. Chiar privind-o pe Nadia, puteți generaliza toate, absolut toate fetele din România? Considerați că fetele din România au trăit o dramă? Vorbesc în numele tuturor fetelor care se consideră adevărate Romånce și care, vă asigur eu, că nu o să ajungă niciodată obiectiv de plăcere nimănui. Dacă tot ați pus "fetele" dela urma articolului trebue (era o necesitate) să le puneți și pe primele.

In speranța că mi-ați înțeles indignarea, vă rog dacă se poate să-mi relatați aceasta nu printr'o scrisoare, nu vreau să vă cer prea mult, cu toate că am să vă dau mai jos adresa mea - nu sunt o anonimă - ci printr'un mic locșor în ziarul Dumneavoastră atât de larg și atât de interesant. Deci, dacă se poate, dați-mi un mic semn de viață că mi-ați înțeles indignarea.

Gabriela ANGHEL
Studentă

*BRASOV, ROMANIA - Ole, ole, ole, Ceaușescu nu mai e; Ceaușescu Anul Nou / îl va face în cavou. Si l-a făcut. Am scăpat de el, dar nu și de haos și sărăcie. Până pe 4 Ianuarie am putut cumpăra mâncare fără cartelă. Apoi, s'a revenit la cartele, mă rog, ca pe vremea tiranului. Am văzut la televizor un magazin din Bucureşti, în care erau toate bunătățile; dar am văzut și cartiere în care nu se aducea în magazine, nici salam nici lapte. S'a primit mult ajutor din străinătate, dar nimic, nimic n'a ajuns la noi; am luat și eu de două ori lămâi, după ce am stat la coadă mare. Copiii noștri nu au gustat o portocală. Nu se găsește în alimentare nimic în plus, nici măcar un borcan de gem. Alimentarele sunt goale ca pe vremea tiranului. Noi așteptăm. Suntem obișnuiți. Era înainte de nesuportat; nu mai puteam auzi la televizor chiar și după ce au fost executați, câte un vorbitor, spunând: "... tutulora independență..." și multe din cuvintele lor, care chiar și pe Mihăiță îl supără la ureche.

Nici acum nu-i mai bine, dar acum sperăm.

Victoria B.

REDACȚIA ZIARULUI NU ÎMPĂRTĂȘEȘTE ÎNTOTDEAUNA IDEILE ȘI PUNCTELE DE VEDERE ALE COLABORATORILOR DIN ARTICOLELE SEMNATE.

*BUCURESTI, ROMANIA - V! și LIBERTATE! au adus copiii și tinerii în țara noastră. Au făcut ei ceea ce noi nu puteam face din cauza gândului că trebue să fim lângă ei, să-i creștem. Măcar să trăiască, atât ne rămăsese de dorit. Este revoluția lor. Si este primul val, de va fi următorul - atunci vom fi și noi cu ei. Nu mai avem frica de a pierde ceva... Insă acum, noi generația care la 16 ani dansam rock cu luminile stinse - atenți la patrulele miliției populare - noi ce mai putem? La ce ne mai trebue? Am devenit inculți, avem gândirea împăienjenită, speranțe nerealizate și pierdute; suntem plini de lehamite și atât de indiferenți... Am fost și suntem obișnuiți să fim conduși! Stiți ce este aici? O turmă care brusc s'a destrămat; fără câinele turmei, zăpăcite, unele oi se strâng temătoare privind tâmp cu mințile în ceață, altele se aruncă sau aleargă peste pășune behăind cât pot - trompete de bâlci! Si unele și altele vor obosi și conform instinctului vor face iarăși turma, când vor aștepta cu răbdare să le vină "câinele". Ne întrebăm tembeli: cum vom fi organizați (căci altfel nu se poate!) și cine o să facă asta; și de cine vom asculta.

Copiii noștri au murit; soldații noștri - și ei copii - s'au împușcat între ei, din cauza confuziilor, a "bunei cooperări" între unități. Nouă, generației noastre, nu ne mai trebue nimic. Intelectual suntem morți, psihic - morți. Nu mai avem dorință, timp și putere să învățăm, să progresăm. Suntem fericiți, dar de Anul Nou când ardeau lumânări pentru veșnica pomenire, când se cânta "Deșteaptă-te Române" am plâns cu Maria în fața copiilor noștri.

Suntem șocați. Atâtea informații deodată; smiți că ți se sparge creerul. Fiecare ziar scrie altceva; ziare se găsesc greu și sunt puține, dar ai în sfârșit ce citi. Poate vor fi și cărți. Nu știu ce stare economică vom avea. Suntem flămânzi de cultură și civilizație și de vom avea numai atât, tot va fi ceva. Radioul și televizorul funcționează deodată, dacă oprești pe unul pierzi ceva și nu te înduri. Suntem obosiți și excitați. Treburi la serviciu și gloanțe. Au zbârnâit gloanțe, gloanțe, zi și noapte. Mulți le strângeau de prin casă când ștergeau praful.

Acum avem nevoie de ajutor. Să învățăm să trăim. Vrem libertate, dar nu știm ce este aceea; vrem să râdem dar rânjim; vrem să muncim, dar toate sunt la pământ. Si industria și agricultura și comerțul - comerțul acela care vrea binele cumpărătorului, și învățământul și... și...! vrem dreptate, dar nu mai avem încredere în nimeni și nimic.

Poate sunt oameni binevoitori: avem nevoie de dicționare, cărți, publicații. Trebue neapărat să ne clătim mintea! Si nu o să ne dea nimeni burse, nici nouă și nici copiilor noștri numai pentru că vrem să ne punem în rând cu lumea...

George IONESCU

SFÂRŞITUL BARBARIEI

—George BĂLTEAN—

Astăzi, când scriu acest articol, este ziua cea mare a Naşterii Domnului nostru Iisus Hristos, zi cu care aproape se suprapune ziua începerii renaşterii naţionale a poporului român. Barbaria comunist -ceauşistă a fost înlăturată.

Tot astăzi tiranul Ceauşescu a fost executat. Până de curând spuneau unii că mămăliga nu explodează. Iată însă că mămăliga românească a explodat şi încă mai puternic decât pâinea albă şi cozonacul altora. Este drept că a trebuit o perioadă mai mare de aşteptare decât în cazul altora. Aceasta se datorează mai multor factori. Românul este răbdător, are nevoie de o anumită acumulare, dar când explodează se simte radical. Inţelepciunea milenară a poporului nostru dela răscruce de drumuri l-a învăţat să aştepte până când reuşeste să cunoască toate semnele vremii pentru ca revoluţia să fie un succes deplin, şi nu pe jumătate.

Este adevărat că Românul este şi influenţabil, mai ales când influenţa vine din Occident. Ori, Occidentul l-a ridicat două decenii în slăvi pe dictatorul Ceauşescu, în special, pe unele unde de radio. I s'a spus aproape zilnic poporului nostru cât este el de "independent". Aceasta l-a întărit pe dictator şi a slăbit rezistenţa naţională. Apoi, este în caracterul multora să fie "mai catolici decât Papa", mai comunişti decât Kremlinul, mai securişti decât KGB-ul.Excesul de zel este unul din atributele unei părţi a poporului nostru, exces care uneori strică.

Noi am fi voit ca să avem în ţară o revoluţie paşnică de trecere dela comunism la democraţie, aşa ca şi la alţii. Dar rezistenţa criminală a securităţii a condus la o revoluţie armată. Şi poporul român a invins. Victoria este meritul poporului care a rămas să păstreze şi salveze glia strămoşească. Eroii sunt acasă, vii şi morţi. Să fie respectaţi!

Revoluţia poporului român este o revoluţie anticomunistă şi nu doar anticeauşistă. Ceauşescu a fost doar un produs al comunismului, ca şi Lenin, Stalin, Mao, Kim Ir Sen, etc. Comuniştii încearcă acum să limiteze succesul revoluţiei româneşti la înlăturarea lui Ceauşescu şi să menţină comunismul dirijat spre reforme. Nu domnilor! Poporul român nu a vărsat sânge pentru un "comunism cu faţă umană". Poporul român a luptat contra barbariei comuniste! El a învins, şi nu vrea nici un fel de comunism sau socialism.

Ruşii vor acelaşi lucru ca şi comuniştii români: păstrarea comunismului. Ei oferă şi ajutoare în acest sens. Dar, în România nu este deloc vorba de o reformă a la perestroica.

In revoluţie, poporul român cu armata sa a cucerit mai mult decât oricare popor din statele pactului dela Varşovia. Frontul Salvării Naţionale a decretat: desfiinţarea tuturor structurilor statului comunisto-ceauşist, alegeri libere în Aprilie 1990 separarea puterilor în stat - executivă, legislativă şi judecătorească- redactarea unei noi constituţii, abolirea rolului conducător al partidului comunist, sprijinirea proprietăţii ţărăneşti etc. Aceste măsuri depăsesc măsurile din toate celelalte ţări din pactul dela Varşovia.

România trebue să se îndrepte spre Occident, spre Comunitatea Europeană în care rolul hotăritor îl joacă Germania şi Franţa. Ea trebue să tindă spre un statut de ţară neutră de felul Elveţiei, Austriei şi Suediei.

După căderea barbariei comuniste - ceauşiste, să ne ajutăm poporul să se refacă.

DUMNEZEU S'A ÎNTORS ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag. 1

Cu atâta moarte, atâta sânge vărsat şi atâta bărbăţie luptătoare, România devine dintr'odată o altă ţară care reia legătura cu bunul ei ciclu istoric.

Din sclavizată în comunism ajunge la libertate. Dintr'o situaţie în care Românii sunt văzuţi ca laşi, ea se ridică în ochii lumii la o culme a respectului şi demnităţii. Din toată lumea se aude ecoul admiraţiei cuprinsă în calificativul: "Românii ăştia sunt oameni teribili". Si aşa, odată cu Ceauşescu, revoluţia a mai omorît şi ruşinea care plana asupra Românilor.

Intoarcerea lui Dumnezeu în ţară înseamnă intoarcerea la conceptele care în chip tradiţional-istoric au fost temeiul de viaţă al neamului românesc. Omenie, cinste, adevăr şi dreptate. Revoluţia întoarcerii e o confirmare în plus că adevărul şi dreptatea, până la urmă, întotdeauna sunt biruitoare.

Luptând împotriva fărădelegilor puse în postulatele "Jos comunismul", "Jos Ceauşescu", "Libertate, democraţie, demnitate şi independenţă naţională", poporul revoluţionar a atins, deocamdată, succesul dărâmării tiraniei şi a politicii comuniste reprezentată de el. Cât priveşte reconstrucţia ţării pe celelalte postulate revoluţionare, ea e pusă pe drum de împlinire. Misiunea acestei împliniri şi-a însuşit-o Frontul Salvării Naţionale, care lucrează efectiv printr'un consiliu format de 11 membri, a cărui componenţă este discutată şi protestată pe motivul că este alcătuit din oameni care au fost asociaţi mai mult cu comunismul decât cu libertatea. Ingrijorarea în această privinţă are o puternică bază în faptul că, deşi tiranul s'a dus şi poporul e în extaz că e jos comunismul până una alta structura partidului e cel mai vădit lucru care se vede mai în toate sectoarele organelor de funcţionare a statului. Legate de această realitate, problemele ţării sunt mari şi multiple.

Când priveşti la România de azi, nu ştii unde să te uiţi mai întâi. La cele de bucurie, la cele de compasiune sau la cele de îngrijorare. Si, fără să vrem, deasupra acestora mai exaltează în noi şi simţurile care fug dela una la alta. Aşa de pildă, în clipele de acum, mă gândesc iarăşi la România. Români şi lume. Si-mi trece, iarăşi, prin imagine faptul că parcă nimic altceva n'a deschis mai bine ochii lumii asupra comunismului ca revoluţia din România. A unei lumi care timp de decenii a fost nepăsătoare şi rece faţă de tragedia strigătoare la cer din biata noastră ţară. Ca această nepăsare să se rupă, a trebuit să vină întoarcerea lui Dumnezeu şi Cruciada revoluţionară a poporului pentru dreptate.

Gândul de încheiere: un popor nu poate renaşte şi arăta ce este decât prin el însuşi. Mai nou, exemplul dat de cel român.

Eugen BÂRSAN

LUNI ŞI MIERCURI EI SUNT IEPURI, DAR DE JOI SUNT EROI !

Ne referim la reprezentanţii României de peste hotare. Reamintim că după dezertarea lui Pacepa, meseria de spionşef a trecut sub îngrijirea maternă a Elenei-răposata care şi-a trimis peste graniţă toţi fiii antrenaţi la tir.

Trebue să recunoaştem că Elena a făcut treabă bună şi mare. Insărcinaţii cu afacerile reseriste şi-au învelit conştiinţa în pelerină de ploaie şi-au activat pe toate meridianele, întru slăvirea "Fiului Iubit" şi glorificarea "Anilor Lumină".

Complicitatea lor la crimele "Epocii de Aur" n'are iertăciune.

Ei au fost informaţi prin ziare de ce se întâmplă în ţară, dar ei n'au citit! Oamenii au vociferat în faţa ambasadelor şi au făcut greva foamei pentru a-şi aduce mamele şi copiii, dar ei n'au văzut şi nici n'au auzit.

Ei au ştiut adevărul, dar şi-au dezertat neamul.

Aşa i-a găsit ziua de Joi, (21 Decembrie) când regimul lui Ceauşescu s'a scurs în valurile din subsolul Dâmboviţei.

Ce-a urmat se ştie: "Diplomaţii" au ieşit la drum şi acum dau din coate ca să-şi facă loc în rândurile celor care, de ani de zile, au luptat pentru eliberarea ţării.

Ca semn al sincerităţii că s'au botezat democraţi, în unele ambasade au fost distruse listele securiştilor.

"Noi n'am avut nici un securist printre noi" a declarat un diplomat dela Ambasada RSR-ului din Washington.

Asta să i-o spună lui Ceauşescu la ureche!

Facem o comparaţie cu trimişii fostei savante şi prima echipă trimisă la Washington de guvernul Petru Groza. (Inainte de alegerile din 19 Noembrie 1946, N.R.)

Pamfil Riposanu, din fruntea echipei, când a primit rezultatul alegerilor, pe care a trebuit să-l raporteze la Departamentul de Stat, i-a mărturisit lui Dean Acheson: "Alegerile au fost falsificate... poporul român nu mai este stăpân pe destinele sale". La scurt timp şi-a dat dimisia.

Când a abdicat Regele a demisionat Mircea Vasiliu.

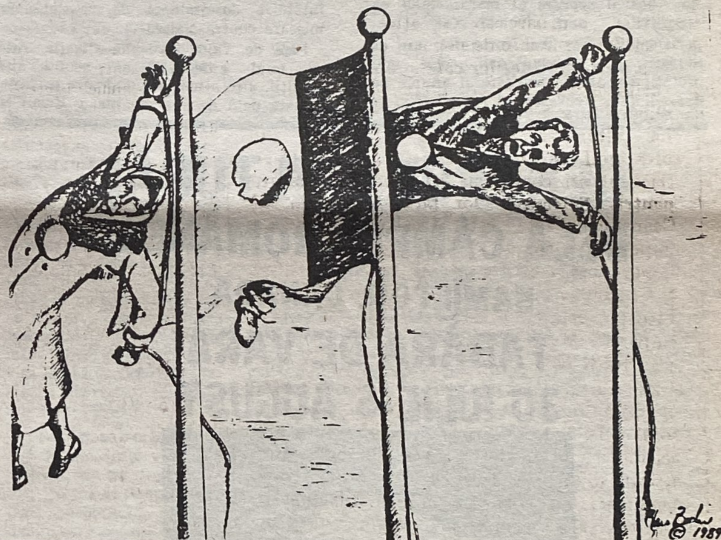
Au părăsit mai târziu Ambasada A. Voghel, şeful de presă; familia inginerului Meteş-- nepoţii lui Petru Groza--etc.

Exemplul a fost urmat şi în alte ţări.

Câţi din reprezentanţii actuali ai RSR-ului au avut curajul să denunţe grosolana falsificare a sentimentelor româneşti?

Nu cerem ca înlăturarea "diplomaţilor" să se fi făcut ieri, dar nici nu vrem să aşteptăm până poimâine.

Stroe MOLDOVANU

STUDENŢIMEA ROMÂNĂ ÎN FRUNTEA LUPTEI ANTICOMUNISTE

—Nic. IONESCU—

Aportul studenţimii române în ceasurile grele prin care a trecut ţara a devenit un fenomen naţional cu o deosebită semnificaţie.

Explicaţia acestui fenomen constă în formarea unei conştiinţe civice responsabile, rezultată din îmbinarea purităţii sufleteşti a tineretului cu orizonturile deschise prin studiu şi cu elanul care merge până la sacrificiu.

Regimul comunist a încercat să formeze acest tineret, născut şi crescut în anii puterii sale, în spirit marxist, internaţionalist şi ateu, fără a-i permite accesul la o educaţie în spirit naţional-românesc şi creştin. Căci comuniştii credeau că vor putea cuceri lumea cu a-cesti "oameni de tip nou", care nu au venit în contact cu burghezia capitalistă.

Se pune deci întrebarea: de unde a izvorît această revoluţie a studenţimii române? Răspunsul poate fi numai unul singur: din sentimentul de nedreptate socială.

Acest sentiment a generat reintoarcerea la tradiţia de luptă înnoitoare a studenţimii române.

In 1848 tineretul studios a fost acela care a adus din Occident ideile revoluţiei şi a luptat pentru realizarea dreptăţii sociale în ţară.

Dar prima manifestare de luptă anticomunistă a tineretului nostru s'a produs imediat după revoluţia bolşevică. In primăvara anului 1919, o mână de elevi din ultimele clase de liceu s'au adunat în pădurea Dobrina de lângă Huşi, hotărînd că dacă armata bolşevică va încălca şi ţara noastră, ei să organizeze un centru de acţiune pentru a menţine "o stare de spirit de neaplecare şi pentru a întreţine o scânteie de nădejde a Românilor din sate şi oraşe".

Deveniţi studenţi la Universitatea din Iaşi, aceşti tineri au fost mereu pe baricadele luptei anticomuniste. In anul 1920, când comuniştii au arborat drapelul roşu pe Atelierele CFR Nicolina, studenţimea ieşeană a ieşit în stradă şi a manifestat în masă până în gara Iaşi. Acolo s'au urcat într'un tren, cu care au pătruns în Atelierele Nicolina înconjurate de comunişti. Conducătorul ei a smuls drapelul roşu de pe ateliere şi în locul lui a împlantat tricolorul.

Un alt episod al luptei studenţeşti contra comunismului s'a produs în toamna aceluiaşi an, cu ocazia deschiderii cursurilor universitare. Sub influenţa socialiştilor, senatul universitar a hotărît să organizeze deschiderea fără serviciul divin tradiţional. Studenţimea creştină a protestat, dar fără rezultat. Atunci studenţii au ocupat universitatea, reuşind astfel să impună deschiderea creştinească a anului.

Acestea sunt doar câteva momente din lupta anticomunistă a studenţimii române. Această luptă a continuat între cele două războaie mondiale precum şi în timpul regimului comunist din România, înfruntând toate prigonirile şi dând numeroase jertfe, ştiute şi neştiute.

Astăzi studenţimea română a luat iar în mâinile sale tinere destinul ţării, cu mai multe şanse de izbândă ca niciodată. Sătulă de lozinci mincinoase şi de teroare, studenţimea ştie că numai doborind comunismul poate să-şi îndeplinească misiunea istorică de a clădi un viitor de libertate şi democraţie pentru poporul român în care îşi are înfipte rădăcinile.

Eliberarea României pune capat tragediei epocii Yalta

DELA YALTA LA MALTA ŞI APOI LA ELIBERAREA ROMÂNIEI

—Traian BARCIAN—

Un timp de viaţă cumplită pentru popoarele din Răsăritul Europei, marcată de un curs care a devenit aproape cu fiecare zi tot mai negru. Dar şi de o fierbere interioară produsă de suferinţe, de revoltă şi de o neabdicată speranţă de mai bine. Forţa generată de acestea în cazanul fierberii lor timp de 45 de ani, a propulsat revoluţia mişcărilor populare de eliberare din soarta impusă de Yalta. Astfel factorul de dezrobire din situaţia creată de criminala înţelegere dela Yalta nu este nici Organizaţia Naţiunilor Unite şi nici vreo altă conferinţă de puteri internaţionale ci ridicarea revoluţionară a maselor de victime care şi-au însuşit curajul şi inspiraţia date de muncitorul electrician Lech Valesa. E greu de conceput că fără acest muncitor polonez am fi ajuns să vedem grandiosul spectacol eliberator din ultimul timp. Ceea ce a început să se mişte la tonul dat de el - în Polonia, Ungaria, Germania de Răsărit, Bulgaria, Cehoslovacia şi România - în efect pune capăt nelegiuirii comisă la Yalta. De reţinut deci că harta politică nelegiuită a Europei de Răsărit nu este revizuită de autorii subscriitori ai ei ci de popoarele victime.

Supunem Yalta şi Malta unei sumare cronici în care încercăm să prindem esenţialul din ce a fost la una şi ce a fost la alta privind Răsăritul Europei.

Yalta, 4-11 Februarie 1945. Gazda, Stalin, liderul suprem al marxismului anticapitalist, deci inclusiv şi al imperialismului mondial comunist, are ca musafiri pe conducătorii celor mai prototipice state capitaliste şi anume pe Preşedintele Roosevelt al Americii şi pe Premierul Britanic Churchill. In fapt doi aşi politici ai timpului de atunci, dominat de războiul cu Hitler, care chipurile au venit de departe ca reprezentanţi ai ideilor de libertate şi democraţie - unde?! tocmai la "Meca" celei mai crude antilibertăţi şi antidemocraţii, ca să facă cu el aranjamente de statuare a lumii pe fundaţie de libertate. Fără îndoială cea mai năstruşnică ironie a sorţii legată de viaţa politică. Stalin, privind dominant şi rece la marii politicieni capitalişti care au venit să-l onoreze cu prezenţa lor, ascultându-i cu atitudinea omului posedat de o vădită voinţă bolşevică de fier care nu admite a fi adus în vorbă şi hotărîre decât ce e pe placul şi vrerea lui, încearcă valabilitatea dispoziţiei musafirilor capitalişti cu o intervenţie nepusă în vorbă ci doar mâzgălită pe un petic de hârtie-ciornă pasată peste masă lui Churchill. Inţelesul notei era acesta: mai înainte de a cumpăra dela mine libertăţi, ţin ca libertatea ţărilor din Răsăritul Europei s'o lăsaţi pe mâna mea. Tot fără nici o vorbă, Churchill şi-a pus pe peticul de hârtie numele în semn de aprobare şi cu asta soarta Europei de Răsărit a fost pecetluită pe o gamă de multiple şi extraordinare tragedii umane şi naţionale. Asta este Yalta pentru Răsăritul Europei şi să vedem acum ce-i cu Malta.

Malta, 2-5 Decembrie 1989. Se întâlneşte Bush cu Gorbaciov. Intr'o mare măsură o întâlnire determinată de revoluţia în mişcare contra Yalta.

Faţă de Yalta, la Malta situaţia arată cu totul altfel. Teren neutru, alte condiţii, altă atmosferă. Cel care priveşte de astă dată de sus, nu mai e Rusul ci Americanul.

Dacă la Yalta preocuparea de căpătâi a fost terminarea războiului cu Hitler, întâlnirea dela Malta e concentrată la terminarea războiului rece dintre Occident şi Rusia sovietică, război ale cărui rădăcini sunt în concesiile făcute lui Stalin la Yalta. Concesii care au dus la satelizarea popoarelor din Răsăritul Europei. A popoarelor care în 1989 şi-au luat curajul desatelitizării ori poate mai corect spus a de-yaltanizării cu o luptă de recucerire a libertăţilor pierdute. Se întoarce foaia. Un lucru care constituie un capitol gigantic de schimbări dramatice în politica internaţională, determinat de coarda care plesneşte la osândiţii Yaltei.

Intr'o asemenea situaţie, Malta înseamnă un consens asupra unor paşi practici de rezolvare a problemelor europene de tensiune şi chiar unele neeuropene care au o legătură cu comunismul şi Rusia Sovietică şi care sunt la baza războiului rece.

Sub presiunea faptului că în URSS şi Europa Răsăriteană deteriorarea economică a dus la margine de prăpastie şi, drept rezultat, e imposibil să se poată ţină pas cu politica forte de înarmare impusă de Preşedintele Reagan, Kremlinul nu are încotro decât să cedeze în politica lui tare şi ofensivă pe care a mers dela Stalin încoace.

Dacă pentru întâlnirea dela Malta n'a existat în fapt nici o ordine de zi - astfel informală - ideea şi scopul ei a fost o consfătuire asupra problemei de relaxare militară şi politică pendinte de liberalizarea ţărilor satelite din Europa de Răsărit. In afară de această problemă Bush a mai avut pe agenda lui şi problemele drepturilor umane şi poluarea solului şi apelor.

Agenda lui Gorbaciov a avut ca primară preocupare: cum acceptarea lui de liberalizare a Europei de Răsărit ar putea duce la un maximum de beneficii economice pentru Rusia sovietică.

Dacă pentru celelalte probleme care privesc capitolul relaxării dintre Rusia sovietică şi Occident s'a arătat bunăvoinţă şi interes a fi reluate la o altă întâlnire viitoare de nivel înalt plănuită pentru Iunie 1990, în concluzie Malta s'a încheiat cu convenirea că, mişcările de eliberare din Răsăritul Europei trebue să fie acceptate şi respectate de Rusia sovietică ca o nouă realitate istorică. Si cu asta, în chip informal, s'a pus capăt Yaltei.

Repeziciunea şi vigoarea cu care popoarele din Răsăritul Europei - inclusiv România - s'au eliberat, a uimit lumea. In chip clar, eliberarea este o realizare proprie a lor. Tot respectul cuvenit în această privinţă. Dar nu e bine să se scape din vedere că fără marea forţă americană - pasivă -, Rusia sovietică nu s'ar fi simţit constrânsă să cedeze şi ca atare n'am avea ce vedea.

Cu ochii la Rusia şi în acelaşi timp la România eliberată, ne aducem aminte de un lucru: Hrusciov a declarat odată că "fără România nu poate exista paradis în spatele Cortinei de fier". Poate că tocmai din această cauză "paradisul" România a fost exploatat până la aducerea băştinaşilor lui la o stare de cumplită mizerie. Să sperăm că de-acum, un paradis pierdut pentru Rusia sovietică şi un paradis recucerit de Români ca al lor propriu. In primul rând începând dela sfânta şi marea libertate şi apoi - pas cu pas - împlinindu-le şi pe celelalte.

A CĂZUT TIRANIA

—Eugen POPESCU—

Transformări adânci au avut loc în sufletele Românilor din ţară. Sentimentele lor de teamă, în faţa teroarei partidului şi a organelor de represiune, au dispărut. In sufletele lor au apărut curajul şi demnitatea, care le-au dat forţe nebănuite de luptă, pentru a protesta în faţa tiranului şi a trupelor sale de securitate, cu care s'au confruntat Românii în Piaţa Republicii din Bucureşti, în Decembrie 1989.

Cu câteva zile înainte, populaţia oraşului Timişoara a ieşit în stradă şi înfruntat tirania organelor locale de represiune. Au murit Românii cu miile, eliberând marele oraş, din Vestul ţării, de urgia partidului, prin martirajul şi eroismul lor.

Au ridicat fruntea ţării, care acum stă dreaptă, neclintită şi senină în faţa lumii de pe glob, purtând cu demnitate cununa victoriei.

Oamenii simpli ai României şi-au apărat ţara, sărăcia şi familiile lor şi au căzut zeci de mii de victime dintre ei, pe întregul cuprins al ţării. Martirajul şi eroismul lor va onora în veci numele de Român.

Tiranul cel mare a căzut, odată cu tirania organelor de partid şi de represiune, care erau de atâtea feluri şi atât de puternice, că bieţii Români nu ştiau de cine să se mai teamă în ţara lor.

Gropile comune dela Timişoara şi alte oraşe ale ţării, cu trupurile goale, carbonizate ale martirilor români căzuţi în marea înfruntare cu tirania comunistă, vor rămâne în veci ca un semn al barbariei de care au dat dovadă cei care au condus ţara românească timp de 45 de ani.

Tara cere dreptul, prin sfinţenia martirilor ei, să cunoască asasinii, ştiuţi sau neştiuţi, ai fiilor ei căzuţi în înfruntarea din luna Decembrie 1989, cu trupele comuniste înarmate, pe întreg cuprinsul ţării.

Tirania a căzut. Poporul român are datoria să vegheze a nu se reinstaura o altă tiranie în România.

Epoleţii poporului român s'au încărcat de glorie şi onoruri, în lupta cea mare, finală, din Decembrie 1989, pentru înlăturarea tiraniei din ţară.

Acestor oameni mărunţi, anonimi, şi sătui de suferinţe de atâţia amari de ani, li se datorează totul, pentru faptele lor de legendă şi li se cuvine liniştea şi prosperitatea de mâine a familiilor lor şi a ţării.

Noi cei ce am privit, cu sufletele îndurerate, în faţa televizoarelor din locurile îndepărtate ale lumii unde suntem aruncaţi de destin, ne plecăm smeriţi în faţa voastră, fraţi români, vă sărutăm rănile căpătate în luptele voastre cu tirania pe care aţi doborît-o şi rugăm pe bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru curajul şi abnegaţia voastră.

Fie ca faptele de eroism ale martirilor dela Timişoara, Bucureşti şi alte oraşe ale ţării, să strălucească în veci în istoria încercatului popor român, care, aşa slăbit, firav, sleit de puteri din cauza foamei, frigului şi fricii, a dovedit că atunci când îi vine vremea, ştie să se bată şi să moară pentru ţara lui.

Un cuvânt cald, de mulţumire şi recunoştinţă, adresăm Armatei române, care a întâmpinat populaţia României cu toată forţa ei de luptă şi a contribuit în mod decisiv la doborîrea tiraniei comuniste în România.

Ne amintim cu mândrie şi satisfacţie de faptele de vitejie şi glorie ale ofiţerilor şi soldaţilor români de pe toate fronturile de luptă din cele două războaie mondiale şi ne plecăm frunţile în faţa deciziei lor de a contribui cu avânt şi abnegaţie la înfrângerea tiraniei comuniste în ţara noastră din Decembrie 1989. Onoare vouă viteji români, de a aduce pace şi linişte în casele fraţilor noştri români, de a-i scăpa de teroarea partidului comunist din România.

Adresându-mă vouă, fraţii noştri din ţară, vă îndemn să vă alegeţi conducători mai buni şi mai drepţi, care să vă ajute să aduceţi în casele voastre căldură, lumină şi îndestulare, ca să vă fie casa voastră, casă, şi masa voastră, masă.

“FRONTUL SALVĂRII NOMENCLATURII”

—Mihaela MOISIN—

Este depășită faza în care puneam întrebări de felul: “Cine ești dumneata, domnule...” Suntem acum în faza răspunsurilor la întrebări nepuse și a unor întrebări fără răspuns.

Demisia lui Dumitru Mazilu din Consiliul Frontului Salvării Naționale nu ne-a uimit; mai mult, o așteptam. Si mai așteptăm și altele. Ea nu a fost dovada unei doze mărite de simț al măsurii, căci dacă ar fi beneficiat de aceasta, Dumitru Mazilu nu ar fi apărut în toiul revoluției, strigând isteric: “Sunt Dumitru Mazilu, abia am ieșit de două ore din închisoare...” și vreau să vă conduc și eu țara (completăm noi).

Această demisie a fost însă o dovadă a unui dezechilibru personal și în același timp a unei instabilități generale, a unei dezmembrări a frontului conducător. Acest front - FSN - după unii Frontul Salvării Nomenclaturii, după alții Frontul Stabilizării Noastre, adică a lor, a comuniștilor, este format într'o majoritate covârșitoare din membrii fostei nomenclaturi.

Cei “trei crai dela Răsărit”, dintre care doi sunt mereu aceiași - Ion Iliescu și Silviu Brucan - iar al treilea în continuă schimbare, într'un fel sau altul, au vrut să fure tineretului cel mai scump lucru - revoluția, plătită de ei cu preț greu - preț de sânge și vieți. Ei au vrut și vor să folosească revoluția tineretului pentru a îndepărta dictatura ceaușistă, iar nu pe cea comunistă, pentrucă ei înșiși sunt comuniști notorii.

Declarațiile pe care fiecare dintre ei le-au făcut în diferite instanțe - de a nu mai avea nimic cu comunismul - nu-i absolvă de crimele făcute sau la care au participat în anii comunismului.

Am fi dorit ca D. Mazilu să se țină de cuvânt și să dea curs chemării în judecată a curajosului ziar “România Liberă” (felicităm din inimă pe toți colaboratorii fără teamă ai acestui ziar cu adevărat liber) și așteptam ca și ei să asistăm la un proces în care din acuzator s'ar fi transformat în numai câteva minute în acuzat.

Nu mai văzusem de mult un proces al unor personalități de elită. Căci recentul cuartet lacrimogen - Dincă, Bobu, Mănescu, Postelnicu - nu stârnește nici un pic de interes, nici milă, ci numai dezgust. Aceștia și-au însușit imediat toate crimele de care au fost acuzați, au plâns și și-au făcut autocritica: am fost un laș... Măcar procesul celor doi dictatori Ceaușescu, cu răspunsurile prototip: “Nu răspund decât în fața Marii Adunări Naționale și a reprezentanților clasei muncitoare”, “este minciună în fals” sau ale ei: “acum îmi luați și titlurile”, “ce au să zică colegii mei, intelectualii”, ne-a stârnit indignarea, pentrucă am realizat din nou cine a condus România atâta amar de vreme: niște monștri, niște analfabeți.

D. Mazilu a declarat de curând într'un interviu acordat postului de radio Europa Liberă că el a crezut cinstit în comunism, în Ceaușescu și patriotismul lui, a fost entuziasmat de atitudinea lui în 1968 când cu “Primăvara dela Praga”, apoi în realizarea “socialismului cu față umană” și asta până când... în 1983 nu a mai beneficiat de suficientă căldură pentru el și familia lui. Desigur, în timp ce mâncarea se putea distribui în magazine speciale pentru persoane la fel de speciale, căldura și lumina merg pe rețele comune cu “vulgul” și deci nu se putea face nici o excepție pentru “ștabi”. Doar dacă locuiau pe Str. Primăverii.

Deci din 1983 D. Mazilu a început să vadă o schimbare la față a socialismului, ce devenea hâd și pentru el. “Si atunci -declară el- n'am mai vrut să fiu asociat cu ei - adică cu dictatorii Ceaușescu - în nici un fel”. Până atunci însă, ce “fericiri” a adus poporului dumisale? Ca ofițer de securitate, apoi ca profesor la “Stefan Gheorghiu” sau la Ministerul de Interne, unde nu a predat marxism... declară el.

Dar D. Mazilu nu a fost nici cel mai rău, nici cel mai vinovat. Mai diplomat decât alții, plimbat prin Occident, cu relații la ONU, a realizat că partida va fi pierdută curând și prin acuzarea foștilor colegi de “stalinism” a gândit că o retragere spre Vest ar putea fi realizabilă acum. Căci azil politic la foștii comuniști se acordă mai greu...

El a făcut parte până mai ieri din trioletul dela conducerea țării. Ne întrebam imediat: Cine urmează? Iliescu sau Brucan? Sau amândoi odată?

Dar situația se schimbă dela o zi la alta. Intorsăturile neașteptate ale situației din România încep să ne îngrijoreze iarăși. Căci amândoi - Iliescu și Brucan - au școli înalte și sunt antrenați pentru cursă lungă. Ei numai au așteptat ca alții - tineretul - să scoată castanele din foc pentru ei. Iliescu, și el trecea prin fața clădirii televiziunii tot așa, din întâmplare, ca și Mazilu și a fost și el gata să dea o mână de ajutor la conducerea țării.

Si Paul Niculescu Mizil ar vrea să ajute. El ar primi orice funcție în cadrul FSN, numai să fie solicitat.

Până mai ieri, Ion Iliescu, sigur pe el (doar a fost coleg de clasă cu M. Gorbaciov), a fost mai liniștit... dar apele liniștite sunt adânci și tulburi... și iată că dintr'odată a izbucnit ca un vulcan asupra opoziției, a organizat evacuarea opozanților din sediile lor, ciomăgirea studenților dela Arhitectură cu ajutorul cozilor de topor și la propriu și la figurat, după care a acuzat tot ce este cinstit și dornic de libertate de încercare de lovitură de stat. Dată cui? Doar România nu are guvern care să fie răsturnat. Este condusă provizoriu, până la alegerile libere din Mai, de un front “ales cu forța”.

Ion Iliescu a felicitat în noaptea de Anul Nou poporul român și pe cei ce au făcut revoluția, neamintind nici el despre dictatura comunistă, ci despre dictatura ceaușistă, parcă Ceaușescu nu ar fi fost tot un produs al sistemului comunist, deosebit de alții doar prin paranoie.

A promis și iar a promis, dar a greșit revenind asupra promisiunilor; scamatoria cu “uite popa, nu e popa” desigur că a afectat majoritatea oamenilor cinstiți, și mai ales când frontul a declarat intenția sa de a candida în alegeri, alături de celelalte partide. Dar până la această hotărîre, prin micile liberalizări care de fapt au adus România abia la nivelul Poloniei și Ungariei, și-a refăcut forțele staliniste, a reîncadrat foștii securiști în armată, a făcut o rocadă a cadrelor de conducere la nivel județean în țară pentru a și le păstra, a îmbrobodit mulți muncitori și alți naivi, că lipsurile ce au apărut din nou se datorează faptului că tineretul în loc să muncească, manifestează pe străzi și că totul ar fi roz și cald dacă lumea s'ar lăsa condusă în continuare de noul sistem dictatorial iliesco-comunist.

Favoritul lunii - Silviu Brucan - comunist notoriu, fost ambasador la Washington (și cu misiuni speciale) fost redactor al Scînteii, profesor de marxism. Stăpân pe sine, echilibrat, arțăgos, răutăcios, sadic chiar. Este sigur pe el pentrucă cunoaște pe dinafară ideologia marxistă și metodele de represiune ale dictaturii comuniste. Arată siguranța profesorului bătrân și inteligent, geniu al răului, cu răspunsul pregătit la orice întrebare care nu a fost pusă.

El desconsideră pe toți. Declară fără nici o rușine că sistemul comunist este compus din două clase: a deștepților și a proștilor.

Ager și gata de atac, ca o viperă. Dar viperei când i se face de rău, scoate capul la drum. Si'n drum îl așteaptă studenții, care nu mai au nimic de pierdut. Tinerii care nu vor să lase un lucru neterminat. Care vor să trăiască liber, democrat. Nu e vina lor că aproape își cuceriseră libertatea, când le-a fost furată înapoi.

Dar ei nu se mai lasă înșelați. Si din spate vin și cei bătrâni; vin cei cu partidele lor “vechi și demodate” - după spusele lui S. Brucan - dar în care poporul crede și pe care le respectă. Vin cu pași înceți dar siguri. Ce dacă au fost aruncați în stradă din sediile lor? Au fost altădată aruncați în închisori, mulți au murit, dar cei ce au rămas nu renunță și cresc alții și alții...

Dacă nu azi, mâine tot vor înțelege și cei care au ieșit cu cozile de topor să sperie pe demonstranții pașnici, cei convinși de “bunele” intenții ale FSN și se vor alătura celor cinstiți și drepți, căci și ei urăsc minciuna și înșelătoria. Iar actualul FSN nu poate plăti prea multe cozi de topor, căci nu are averile foștilor dictatori.

Marea greșeală pe care a făcut-o tineretul revoluționar e că a lăsat la conducerea țării, chiar provizorie pe comuniști. Căci și dacă toți cei ce conduc azi FSN și-ar da foc la carnetele de partid, și dacă ar îngenunchia și ar jura pentru bunele lor intenții (doar și Patriarhul Teoctist sau Antonie Plămădeală s'au rugat în genunchi la Dumnezeu să-i ierte și au mai semnat dărâmarea unei biserici), nu va mai crede nimeni că se leapădă de Satana.

Dar omul învață din greșeli, și nu le mai repetă.

SĂ NU-I UITĂM

VOI CARE NU AȚI MURIT ÎN ZADAR

Celor căzuți în lupta pentru eliberarea României de sub dictatura comunistă

Când lanul de grâu va fi auriu
Iar Carpații vor pierde gustul amar,
Atunci veți ști, voi cel dintâi
că nu ați murit în zadar!

Când fi-va din nou primăvară
In tara plină de har,
Veți învia din ascunse morminte
căci nu ați murit în zadar!

O patrie își rupe lanțuri de fier.
Iar pruncii din somn, iată-i, tresar.
Voi, ce-ați trecut în veșnicie,
să știți, n'ați murit în zadar!

Venit-a Crăciunul pe aripi de nea,
Speranța ne aduce, bradul, în dar.
Rugămu- te Doamne, odihnește-i în pace
Pe cei care nu au murit în zadar!

Români de pretutindeni
Care- am sorbit al durerii pahar,
Pururea vii să rămână în noi
Cei care nu au murit în zadar!

Preot Mihai CRĂCIUNESCU

MEREM ACASĂ!

—Preot Vasile HAȚEGAN—

Poporul român în trecutul lui milenar a îndurat subjugări, oprimări, persecuții, umiliri, lipsuri și suferințe. Hoardele cotropitoare au râvnit la pământul lui strămoșesc. Unii de alt neam și lege au încercat a impune credințe noi, obiceiuri străine și filosofii false asupra lui. Dar nimeni și nimic n'a reușit.

Dumnezeu s'a milostivit de bietul Român, înzestrându-l cu o credință tare și curată, cu un curaj legendar, cu o răbdare stoică, cu o înțelepciune rară și cu o resemnare filosofică. A nutrit în sufletul lui o convingere nestrămutată că adevărul, dreptatea, binele și frumosul vor birui.

Toate urgiile ce s'au abătut asupra pământului românesc n'au făcut decât să purifice caracterul și să oțelească voința poporului. Toți care au încercat a stârpi sau strivi neamul și legea românească au dat eșec. Românii n'au putut fi derutați niciodată dela destinul lor.

După unirea și reîntregirea României Mari în 1918, i s'a dat posibilitatea poporului să-și făurească o țară modernă și progresivă, spre fericirea tuturor. Noua generație plină de elan, idealism, dragoste de glie și cu un patriotism înalt, a început opera grandioasă de primenire și valorificarea tot ce e mai bun și frumos din caracterul românesc. In scurtul timp, de 24 ani, în ciuda obstacolelor, dificultăților și a unor împotriviri, s'au înregistrat multe succese în toate domeniile.

Dar hidra roșie și complicii ei, au pus capăt acestor realizări promițătoare. După ce acest regim și-a impus politica lui distrugătoare poporului și a eliminat pe cele mai bune elemente din țară, înlocuindu-i cu o serie de parveniți, compromiși, semi-docți, profitori și lichele, a dus țara într'o stare deplorabilă și poporul într'o mizerie neagră.

Si totuși în timpul acestui coșmar, Românii cumsecade n'au pierdut nădejdea și când a sosit timpul s'au răsculat ca unul -fulgerător, dramatic și sângeros- și au strivit capul hidrei roșii. Evenimentele de-a dreptul apocaliptice și eroice din ultimele săptămâni ale anului 1989 au captivat admirația și respectul lumii întregi. Presa, radioul și televiziunea din lumea liberă, au relatat în amănunt și grafic actele eroice petrecute în România, cu speranța că libertatea și democrația va înflori acolo.

Intrebarea se pune: e gata poporul pentru aceste schimbări radicale ? Există cunoscători fără pete negre să le ducă la bun sfârșit ?

Protestele studenților din țară ne indică și ne fac să înțelegem că sunt prea puțini dintre acei care pot efectua această transformare. Majoritatea sunt tot comuniști din garda veche. Până ce se pregătesc cadre noi și până după alegerile libere anunțate, va fi multă confuzie și poate chiar noi izbucniri.

Continuare în pag 6

IERI CU CEAUŞESCU, MÂINE...ILIESCU?

—Const. NEDELCU—

Cine s'a opărit cu supă suflă şi'n iaurt. Mai ales dacă iaurtul începe să semene a altceva. Ceva cu care te-ai mai ars.

Imi amintesc în 1964, pe vremea răposatului Gheorghiu Dej, când am crezut că scăpăm de Ruşi. Se dăduse faimoasa "Declaraţie din Aprilie 1964" cu cele patru principii referitoare la independenţă, neamestec în treburile interne, etc., etc. Ba chiar s'au golit şi puşcăriile, deţinuţii politici fiind eliberaţi.

Scăpăm de Ruşi! am crezut noi, tinerii studenţi de atunci. Slabe speranţe!

Comunismul – tot comunism.

Noaptea de revelion, când anul 1968 abia se năştea, am petrecut-o la facultate. Eram fericiţi că ni se dăduse voie să cântăm "Trei culori" fără a ne imagina în ce hal va fi schimonosit şi batjocorit ulterior acest cântec atât de drag poporului român. Eram tineri şi credeam că dacă ni se dă voie să cântăm "Gaudeamus igitur" înseamnă că vom fi liberi. E adevărat, ni se atrăsese atenţia să nu cântăm asta pe stradă, dar totuşi, speram.

In August 1968 m'am dus de bună voie în Piaţa Palatului să aud discursul lui Ceauşescu. Ruşii intraseră în Cehoslovacia şi se spunea că Ceauşescu se opune. Ce mai, a ieşit ca un erou! Ceauşescu opunându-se Ruşilor! Cine era mai grozav ca el? Avea un singur defect: era comunist.

Si din 1968 (când poza ca erou) până'n 1989 când a fost condamnat ca ucigaşul propriului lui popor, am văzut ce a făcut. Din 1968 până 'n 1989 sunt 21 de ani. Câţi ani i-au trebuit să-şi facă subteranele? Câţi ani i-au trebuit să-şi formeze armata de securişti dintre copiii orfani? Nu cumva chiar din '68 sau chiar înainte, începuse el cu spălarea la creier a copiilor din orfelinate?

Când te-ai ars cu supă, sufli şi'n iaurt. Un om sau un partid se cunosc după ceea ce spun şi după ceea ce fac. Dar ce poţi să crezi despre o grupare politică, fie ea şi cu un nume sforăitor ca Frontul Salvării Naţionale, când într'o zi zice una şi în altă zi zice alta?Iniţial Frontul Salvării Naţionale afirmat că este un guvern provizoriu care nu va participa în alegeri. Acum spune că va participa. Cum spunea un ziar american: la **început s'a oferit a fi arbitru, iar acum vrea să fie şi arbitru şi jucător.**

Pe 12 Ianuarie Ion Iliescu a declarat că "partidul comunist este mort" şi l-a scos în afara legii. Acelaşi, pe 13 Ianuarie s'a autonegat spunând că anularea partidului comunist a fost o decizie grăbită şi revine asupra ei. Pentru ca să câştige timp făgăduieşte că pe 28 Ianuarie o să aibă loc un referendum care va decide soarta partidului comunist.

Ulterior Iliescu a anulat referendumul ca să arate câtă credibilitate poate avea cuvântul unui comunist.

De ce toate aceste manevre? Cum îţi poţi permite să te joci cu o ţară întreagă? Si mai ales cine îţi dă încredinţarea că poţi schimba cum vrei hotărîrile anterioare?

Punem şi noi o întebare: câţi din Frontul Salvării Naţionale sunt comunişti? Domnilor, dacă iubiţi comunismul atât de mult duceţi-vă în Albania, China şi unde v'ar trimite orice om cinstit din România. Poporul român s'a săturat de comunism şi în unanimitate a demonstrat-o.

Si mai sunt câteva lucruri care ne dau de gândit:

1) De ce nu sunt daţi afară din serviciu foştii securişti? Ne referim la ăia care trăgeau cu urechea şi-ţi făceau dosarul. Dacă ai servit pe primul stăpân şi prin acelaşi sistem îl serveşti şi pe al doilea, înseamnă că cei doi stăpâni au ceva în comun. Ce fel de om poate să fie acela pe care îl ascultă satrapii lui Ceauşescu? Si ce fel de om poate fi acela ce foloseşte turnătorii lui Ceauşescu?

Iată câteva fapte:

- convorbirile telefonice cu România sunt întrerupte dacă, cei din străinătate pun întrebări politice.
- Securiştii trimişi de Ceauşescu în străinătate îşi continuă treaba, mână în mână cu securitatea din România cu ameninţări şi intimidări chiar dacă România are acum altă conducere. Sistemele au rămas aceleaşi, obrăznicia securiştilor - aceeaşi, fiind vorba doar de un "comunism revopsit" folosind expresia unui ziarist canadian.

2) De ce nu se dă pedeapsa cu moartea celor vinovaţi de crime împotriva umanităţii? Cineva a spintecat cu baioneta pântecul unei femei gravide pentru a-i scoate pruncul şi a pune cadavrul pruncului lângă cadavrul mamei. Nu merită autorul crimelor de genul acesta pedeapsa cu moartea? Cine are dreptul să ierte asemenea crime? Este cineva interesat să micşoreze gravitatea acestor monstruoase crime? Si de ce? E un subiect spinos şi periculos. Dar cine iartă pe ucigătorii copiilor se face frate cu aceşti criminali. Copiii poporului au fost ucişi. Poporul să hotărască. Dar cu adevărat poporul şi nu nişte autonumiţi în fruntea poporului. De ce s'a amânat şi această dată a referendumului?

Românii şi-au câştigat libertatea cu sânge. Si sunt gata s'o apere. Tot cu sânge, dacă e nevoie.

E nevoie de o conducere cinstită, fără minciuni şi întorsături, o conducere care să iubească şi să respecte poporul. O conducere anticomunistă!

SECURITATEA CONTINUĂ SUB ALTĂ FORMĂ

—Ioan A. COMAN—

Dezinformarea şi **minciuna.** Arme cunoscute şi arhicunoscute ale comuniştilor. Orice intelectual care a studiat cât de cât despre K.G.B. ştie că acesta are un departament special care se ocupă cu capitolul dezinformării.

Dezinformarea şi minciuna au fost folosite de partidul comunist român, în trecut sub conducerea lui Ceauşescu, iar în prezent de urmaşii acestora.

O oarecare Elena Bouca din Timişoara, care zice că ar fi patologistă, a dat un interviu unui post de televizune franţuzesc din care telespectatorii au dedus că groapa comună în care au fost aruncaţi cei ucişi la Timişoara este o scornire şi că morţii ar fi fost aduşi acolo din morgile spitalelor. Securiştii se pare că nu au fost prea cruzi după cum ştiam că s'a tras din elicoptere în femei şi copii neînarmaţi. Nici vorbă de câteva mii de morţi. Au fost vreo 200. Comentatorul trage şi concluzia: "Acum noi ştim că fotografiile trupurilor aruncate într'o groapă comună, unele victime ale torturilor groaznice cum s'a presupus, au făcut parte dintr'un sinistru trucaj (a sinister piece of theatre)."

Această madamă se zice că s'ar fi dus la această groapă comună, după răsturnarea lui Ceauşescu pe 22 Decembrie, şi ar fi încercat să spună celor prezenţi că aceste trupuri au fot aduse dela morgă.

Nimeni nu a vrut să o creadă. De asemenea, fotografia cu mama şi cu pruncul, morţi îmbrăţişaţi, ar fi un alt trucaj. Cică femeia ar fi murit din cauza alcoolului, iar pruncul nici nu era al ei. Cei morţi nu erau spintecaţi, ci doar li s'a făcut... autopsia!

Câteva întrebări:

1. Există cu adevărat în Timişoara Elena Bouca? Dacă există a avut ea oare neruşinarea să spună în faţa mamelor şi rudelor celor morţi la Timişoara ceea ce a declarat postului de televiziune francez? Are măcar un singur martor, să zicem o singură mamă?

2. Când vechea securitate îşi vede în linişte de treaba ei ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat, când convorbirile telefonice sunt întrerupte când se vorbeşte de politică, cum a vorbit Elena Bouca din Timişoara cu reprezentantul televiziunii străine fără să aibă nici o problemă?

3. Dacă Frontul Salvării Naţionale nu este amestecat în această mizerie regizată de securişti de ce nu a dat o dezminţire? De ce nu a negat? E adevărat că prin aceasta securitatea lui Ceauşescu este reabilitată şi făcută basma curată în faţa opiniei publice din Vest, dar unde este decenţa pentru martirii şi eroii dela Timişoara căzuţi pentru o Românie liberă şi fără comunişti?

Copiii, tinerii şi toţi cei ce au murit la Timişoara nu au murit în zadar. Nu o să admitem nimănui să-şi bată joc de memoria acestor eroi, cu atât mai puţin de această imaginaţie patologică.

Români, ridicaţi-vă pentru cinstirea sfinţilor voştri. Condamnaţi activitatea Frontului Salvării Naţionale paralizat de elemente comuniste. Este datoria fiecărui Român să spună adevărul despre ţară. Demascaţi pe securişti şi comunişti. Acum este timpul să fim cu adevărat liberi.

MEREM ACASĂ

Urmare din pag 5

Miile de Români care au fugit de furia comunistă şi s'au stabilit în lumea liberă pot fi de mare ajutor celor rămaşi la vatră, până ce se va normaliza situaţia de acolo şi se vor pregăti cadre adecvate pentru buna funcţionare a ţării. Mulţi dintre aceşti refugiaţi au bună pregătire în domenii diverse şi au vederi politice sănătoase. Experienţa lor poate e mai importantă decât hrana, îmbrăcămintea, medicamentele şi alte necesităţi, care, de altfel, sosesc mereu din diferite ţări.

Cei mai mulţi au venit cu gândul să se reîntoarcă dacă regimul se va schimba. Apoi, s'a schimbat şi "merem acasă" astăzi. Mâine poate va fi prea târziu. Si dacă v'aţi dat aportul la refacerea ţării, şi nu vă mai place acolo, puteţi veni înapoi. Atunci nu veţi mai fi refugiaţi sau exilaţi, ci doar un emigrant.

Acum ori niciodată.

Pr. Vasile HAŢEGAN

FRONTURILE AMĂGIRILOR

—D. PĂSTOREL—

Cuvântul de front - desigur nu de front militar ci politic - declanşează în mintea Românilor asociaţii de idei care scormonesc amintiri legate de amăgiri şi deziluzii.

In 1939 apare Frontul Renaşterii Naţionale (FRN) creaţie a regelui Carol al II-lea, care după suprimarea partidelor politice, vrea să-şi consolideze poziţia pe drumul său dictatorial. Ca în orice dictatură se caută înregimentarea adulţilor şi tinerilor în scopul inoculării noilor idei politice.

Funcţionarii de stat sunt obligaţi să poarte uniforme albastre cu chipiuri şi epoleţi cu gradele respective, potrivit funcţiei. Acţiunea de înregimentare se va face prin înfiinţarea Străjeriei, desfiinţându-se nobila organizaţie a Cercetăşiei cu tradiţie şi legături internaţionale. Desigur şeful suprem al străjerilor este regele Carol al II-lea, "Marele Străjer". Uniformele pionierilor de mai târziu vor semăna surprinzător de mult cu ale străjerilor, dar munca de îndoctrinare comunistă va fi incomparabil mai activă şi nocivă pentru felul de gândire şi de morală a tinerilor.

Frontul creat de regele Carol al II-lea, un front de operetă, s'a prăbuşit însă odată cu abdicarea acestuia în Septembrie 1940.

In Octombrie 1944 apare Frontul Naţional Democrat (FND). Acesta nu va mai fi un front de operetă, ci un front care va lăsa urme adânci în sufletele tuturor Românilor şi va influenţa definitiv istoria ţării noastre pentru următorii 45 de ani, ducând la o dictatură de un tip cu totul nou, inimaginabil de monstruos, la dictatura comunistă.

Partidul comunist, care la 23 August 1944 nu avea în toată ţara decât aproximativ 1.000 de membri, este impus în funcţii de conducere şi sprijinit în următorii ani de trupele sovietice de ocupaţie. Pentru a putea avea o platformă politică mai reprezentativă, firavul partid iniţiază formarea Frontului Naţional Democrat (FND) la care sunt ademenite să adere Partidul Social Democrat, Frontul Plugarilor, Sindicatele Unite, şi MADOZ (o organizaţie maghiară de stânga).

La 26 Octombrie 1944, este prezentată platforma politică propusă de PCR care este aprobată de FND. Ea preconizează o serie de măsuri democratice printre care o reformă agrară şi formarea unui guvern democrat, promisiuni care în viitor vor deveni simple amăgiri.

In Ianuarie 1945 se publică programul de guvernare al FND la care din păcate va colabora şi gruparea liberală a lui Tătărăscu.

La 6 Martie este instalat cu forţa guvernul Petru Groza, după ce ministrul sovietic de externe Vişinschi îl ameninţă pe rege, iar primul-ministru patriotul şi corectul general Rădescu este înlăturat.

Conform procedeului comunist, tovarăşii de drum folosiţi numai pentru anumite etape, sunt înlăturaţi. Seful Partidului Social Democrat, Titel Petrescu şi aripa lui sunt excluşi în urma congresului FND din 10 Martie 1946. Rămân în FND o serie de oportunişti social democraţi ca L. Rădăceanu, St. Voitec şi T. Iordănescu, care în 1948 vor fuziona cu PCR, formând PMR (Partidul Muncitoresc Român).

La alegerile din Noembrie 1946, FND va măslui în mod odios rezultatele atribuindu-şi victoria deşi aceasta fusese în mod detaşat obţinută de Partidul Naţional Tărănesc.

In 1947 vor fi arestaţi şefii partidelor Naţional Tărănesc (Iuliu Maniu), Liberal (Dinu Brătianu) şi Social Democrat (Titel Petrescu), care vor muri în închisoare. Regele e forţat să abdice la 30 Decembrie 1947.

Incep anii grei şi cumpliţi ai teroarei comuniste când zeci de mii de oameni iau drumul închisorilor şi al lagărelor de exterminare, cum a fot Canalul Dunărea -Marea Neagră în prima lui variantă. Tăranilor li se vor lua pământurile. Vor fi forţaţi să intre în aşa zisele gospodării colective, după ce în 1945 fuseseră în mod înşelător împroprietăriţi. Mulţi vor muri în închisori pentrucă îşi apăraseră pământul, primit de către unii dintre ei de pe vremea lui Stefan cel Mare.

FND, a fost un front al amăgirilor amare.

In Decembrie 1989, la începutul revoluţiei, opinia publică internaţională este înştiinţată de apariţia Frontului Salvării Naţionale, care conduce lupta împotriva trupelor securităţii lui Ceauşescu. Compoziţia conducerii ei nu este clară dela început. Este anunţat întâi Corneliu Mănescu, apoi definitivat Ion Iliescu care devine Preşedintele acestui front. Se comunică şi formarea unui guvern al cărui Primministru este Petre Roman.

In zilele care urmează, în activitatea acestui front, apar pe rând o serie de atitudini şi măsuri care încep să surprindă şi să-i scadă credibilitatea. In toiul luptelor înverşunate din primele zile este anunţat un ultimatum dat trupelor securiste, urmând ca cei care nu se predau să fie condamnaţi la moarte. Acest ultimatum este apoi prelungit. In mod surprinzător, după câteva zile este anunţată abolirea pedepsei capitale.

După manifestaţia din Piaţa Victoriei făcută ca protest în urma acestei hotărîri cât şi împotriva componenţei majoritare de comunişti în Frontul Salvării Naţionale, este anunţată scoaterea în afara legii a partidului comunist şi un referendum la 28 Ianuarie în privinţa pedepsei capitale. Se revine şi se anunţă peste puţin timp, că ambele probleme urmează să fie rezolvate de referendum.

In mod cu totul neaşteptat, Silviu Brucan, ca purtător de cuvânt al frontului, anunţă reprezentanţilor presei străine că hotărîrea în ceea ce priveşte referendum-ul este anulată fiind considerată o mare greşeală.

Frontul Salvării Naţionale, prin componenţa sa aminteşte de fostul comitet central. Prin încercarea sa de a se substitui revoluţiei în care mii de tineri şi-au pierdut viaţa pentru libertate, aminteşte de tacticile celuilalt front făcut tot de comunişti, de FND care i-a propulsat spre conducere după ce şi-au înlăturat treptat tovarăşii de drum.

Meritele revoluţiei încep să fie diminuate ca şi numărul victimelor, probabil pentru ca pedepsele celor vinovaţi, care de fapt au fost toţi membri de partid să fie şi ele diminuate.

Frontul, care la început a anuntat că nu va participa la alegeri, a revenit şi de această dată, comunicând că va participa ca "o largă organizaţie politică." Ce asemănător cu FND-ul care anunţa participarea la alegeri ca "front de largă concentrare democratică"!

Mitingurile şi demonstratiile au fost interzise în marile pieţe ale oraşelor, ceea ce nu s'a întâmplat în celelalte ţări care au triumfat asupra comunismului.

Noilor partide create, dintre care unele au vechime şi tradiţie, li se fac mari greutăţi în folosirea presei, radioului şi televiziunii pentru a-şi susţine platforma politică, un lucru elementar într'o ţară democrată.

In această atmosferă dubioasă, alegerile din Mai riscă să aibă soarta celor din Noembrie 1946. Atunci în spatele FND-ului se aflau trupele sovietice. Acum alegerile vor fi organizate de guvernul Frontului Salvării Naţionale care va avea grijă să sprijine candidaţii Frontului Salvării Naţionale (FSN).

Deoarece şi acest front începe să semene cu un front al amăgirilor amare, pentru a se înlătura orice suspiciune şi îndoială este neapărat nevoie ca aceste alegeri să fie supravegheate de observatori neutri ai Naţiunilor Unite.

RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

SĂ NU-I UITĂM

PASĂREA LIBERTATE

Mângâie cu aripile-i albe
Tâmplele munţilor
Coloane traiane până la cer ridicate
Printre strigăte de durere
De moarte
Preschimbate în flori de colţ
Precum în basmele moşilor noştri
Din sângele viteazului răpus
Se năştea un tei
Un măr sau un cireş
Sorbindu-şi seva din adevărul
Pe care nici pământul
Nu-l poate acoperi.

Zboară şi vesteşte tuturor
Legenda atâtor eroi
Legenda atâtor copii
Infruntând hiena hâdă a nopţii
Cu singura armă ce le-a înnobilat
Frunţile şi braţele
Visul dimineţii de mâine.

Dormiţi, eroii noştri
Dormiţi, copiii noştri
La marginea codrului
In murmur de izvor
In şoaptă de doină
Impodobiţi în argintul stelelor
Glia vă va strânge mereu la pieptul ei
Ca pe arcaşii lui Mircea
Ca pe răzeşii lui Stefan
Ca pe pandurii lui Tudor
Si nu va uita niciodată
Sacalii ce-au muşcat cu dinţi otrăviţi
Din carnea viselor voastre.
N'au fost nici Turci, nici Tătari
Nici vreo altă seminţie străină...

Zboară, pasăre albă
Si povesteşte tuturor
Legenda poporului nostru
Palmele fierbinţi ale poeziei
Sunt prea mici
Să te poarte singure peste lume.

Dan STÂRCU

IERI, AZI ŞI MÂINE

—Preoteasa Eugenia UŞERIU—

Proverbul "Doamne nu-i da Românului cât poate răbda" este expresie logică a cataclismului care s'a abătut asupra României în Decembrie 1989.

După 44 de ani de chinuitoare tiranie, răbdarea care poate fi numită energie potenţială a neamului, s'a transformat într'un uriaş de energie cinetică, printr'o revoluţie care n'a fost oficial organizată, dar care a cuprins întreaga suflare românească şi a surprins lumea internaţională.

Ici şi colo, comentarii americane au menţionat neînţelegerea poporului român pentru democraţie, lipsa lor de curaj să înlăture dictaturi, etc.

Biete explicaţii periferice şi infantile, cărora le vom răspunde câte ceva din ce a fost, ce este şi perspectivele pe care noua situaţie le oferă României.

Legendarul şi bogatul Dromichete, practica înaintea erei creştine-democraţia, atât în politica internă cât şi în relaţiile externe, fiind respectat de autarhii antichităţii. Comentarii istorice îl consideră tată al democraţiei. Si acest fiu iluminat al pământului face parte din elita strămoşilor noştri.

Infăptuirile sunt bazate pe cauze şi efecte.

Privind recentele zvârcoliri din ţară, mânuitorii de condei de cele mai multe ori, menţionează doar efectele cauzei. Simplu, efectele sunt uluitoare, iar cauza este pacea dela Yalta, unde stăpânii Vestului au dăruit Rusiei 90% dreptul de a conduce România, pe care, comunismul fără Dumnezeu şi fără vreo explicaţie umană, practică această dominaţie făţiş ori ascuns, cu ferocitate de fiară apocaliptică, alternată cu zâmbete.

La Yalta, reprezentanţii păcii din America, Anglia, Franţa şi Rusia comunistă au împărţit soarta neamurilor pământului. Hotărîrile lor referitoare la România au fost respectate din acel an până în 1989, când poporul subjugat şi-a făcut singur dreptate.

Cea mai grea persecuţie recunoscută în lumea întreagă a fost în România. Inchisorile au devenit centre de reeducare a rebelilor; cele din Aiud şi Piteşti au practicat crime de nepovestit. Stalin elaborase un plan de construcţie al canalului Dunărea-Marea Neagră, unde trebuiau ucişi toţi intelectualii. Date referitoare la această diabolică acţiune vor apare dela puţinii care au supravieţuit, dela familiile lor, din date -negru pe alb- etc., iar poporul a fost deposedat de bunurile materiale agonisite ori moştenite. Astfel generaţia născută după al doilea război mondial a crescut în suferinţe grele: foame, frig, nesiguranţa libertăţii, persecuţia copiilor din familii necomuniste la studii, etc.

S'au înfrăţit în închisori membri ai partidelor politice dintre cele două războaie, incluşi fiind şi legionarii care fuseseră prezentaţi lumii ca criminali; de fapt legionarii aveau practica închisorilor. Incepând cu anul 1927 pseudo-democraţia din România i-a acoperit cu acuzaţii nedrepte: nazişti ori fascişti, răufăcători, trădători de ţară, etc. Istoria de mâine va spune că demnitatea şi conştiinţa de a fi Român au trăit-o prin cântec şi fapte, civic şi spiritual.

In această perioadă lugubră au apărut în ultimii 24 de ani Nicolae şi Elena Ceauşescu la cârma ţării. Ca respect pentru cărturarii deosebiţi ai României, este de amintit locul de impostori al acestor două persoane: Nicolae a fost "Doctor honoris causa" al Universităţii din Bucureşti, iar Elena Ceauşescu s'a autoconsacrat "mare chimistă"; el tată al culturii, ea geniu al ştiinţei.

Când poporul a consumat ultimele rezerve ale răbdării, a izbuncit revoluţia. Acestea pe scurt şi parţial, au fost ieri.

Azi, trecerea dela întuneric la lumină nu vine instantaneu. Cameleoni umani, nu vor avea în viitor posibilitatea să macine diabolic viaţa neamului românesc. Peste 40 de ani România a fost considerată satelit rusesc; după obiceiul Kremlinului, s'a instalat la conducere o mică armată de roboţi, care nu ştim cum s'au pripăşit în neamul nostru, dar am văzut că nu s'au integrat noţiunii "de a fi Român", aşa cum o explică simplu Nae Ionescu ca un premergător al generaţiei de tineri viteji de azi din ţară, publicată în ziarul CUVANTUL.

Tarul Rusiei comuniste şi Vestul credem că au înţeles dreptul la viaţă al poporului român, privit simbolic, generator cultural-spiritual binefăcător, care dăruieşte dar nu-şi însuşeşte ceea ce nu este al lui:

"Nu vrem să stăpânim popoare /sub mândrul sceptru românesc / ci să trăim în viaţa noastră, / şi dreptul nostru strămoşesc..."

Tineri, maturi ori vârstnici, în ţară ori în exil, care au fost prezenţi la durerile neamului, vor îndrepta greşeli trecute, călăuziţi de unitate, răbdare, dragoste, râvnă şi credinţă.

Lunga perioadă de aproape o jumătate de secol, trăită în revoltă stăpânită, cu ochi trişti şi gură mută, sperăm să fie înlocuită cu pace, ca plămadă viguroasă în reconstrucţia României de mâine.

O NECESARĂ PUNERE LA PUNCT

—Alex. NEMOIANU—

Revoluţia din România care a început la mijlocul lunii Decembrie 1989 şi care este în mers a avut un număr de cauze generale şi un număr de cauze speciale.

Intre cauzele generale în primul rând trebue amintită cea mai importantă: refuzul total şi categoric al poporului român de a accepta sistemul comunist şi ideologia lui şi guvernul impus ţării de către o putere străină. Iar cauza specială de frunte a fost dementa şi criminala administraţie a lui Nicolae Ceauşescu căruia i-a stat părtaş în primul rând Partidul Comunist Român.

O primă caracteristică a Revoluţiei din România este aceea că ea a izbucnit spontan, a fost o explozie violentă care a fost însă rezultatul unor acumulări ce au o istorie de peste 40 de ani.

Este foarte semnificativ că revoluţia a reuşit ca urmare a avântului şi jertfelor celor mai tineri cetăţeni români care, teoretic, erau produsul sistemului şi care, tot teoretic, ar fi trebuit să fie cei mai împăcaţi cu sistemul. Nu a fost însă aşa şi asta dovedeşte încă odată că judecăţile pripite şi foarte "practice" sunt foarte adesea simple trăncăneli de salon. In schimb se dovedeşte din nou că popoarele au o viaţă a lor şi foarte probabil că au de împlinit un destin, care nu poate fi schimbat la voia oricui sau de către oricine.

Cu această primă observaţie ne apropiem de a doua problemă şi anume a actualei echipe de guvernare.

Actualul Front de Salvare Naţională s'a impus din nevoi de moment şi doar ca o formulă temporar necesară.

Scopul acestei temporare administraţii este doar acela de a face faţă nevoilor imediate şi de a înlătura toate acele bariere ce au fost puse în calea unei vieţi democratice de către nefasta administraţie comunistă. Prin urmare actuala administraţie nu are nici un fel de justificare sau autoritate morală de a proceda altfel sau încă mai puţin de a încerca să se "definitiveze" la putere. In momentul în care ar încerca aşa ceva a doua izbucnire va fi iminentă.

Faptul că ea foloseşte anumiţi "specialişti" care au fost legaţi într'un fel sau altul de Partidul Comunist poate fi justificat numai până la punctul în care în această categorie încep să fie asimilaţi şi anumiţi demnitari ce au fost direct implicaţi în multiplele crime ceauşisto-comuniste.

De asemenea încercarea acestui "Front" de a se pregăti să participe la alegeri este extrem de periculoasă.

La alegeri un candidat trebue să apară cu un program clar ce trebue să răspundă la nevoi de moment şi care trebue, de asemenea, să aibă o viziune de viitor.

După toate aparenţele frontul pare a adopta o linie "neo pâs-pâş-istă" sau "văzând şi făcând".

Ei bine, ţara nu poate beneficia în urma unei asemenea poziţii şi mai mult nu are timp să aştepte până ce anumiţi membri ai Frontului îşi vor rezolva foarte dubioase probleme de conştiinţă!

Ceea ce se impune imediat este ca actuala administraţie să asigure accesul tuturor noilor partide la mijloacele de informare în masă pentru a vorbi clar şi direct alegătorilor.

Incă şi mai importante ne apar obligaţia frontului de a nu avea nici o legătură cu Partidul Comunist sau cu ideologia lui şi decretarea confiscării tuturor proprietăţilor acelui partid de tristă amintire.

Considerăm aceste cereri ca minimale şi impuse cu necesitate de sângele celor căzuţi sub gloanţele Securităţii recrutată şi susţinută de Partidul Comunist. In situaţia unei linii care contrazice revoluţia, poporul are tot dreptul şi sfânta datorie de a-şi manifesta neîncrederea în "Front" şi de a continua manifestările de protest.

DELA CRUCIFICARE LA REÎNVIERE

— Gheorghe RĂDULESCU —

Uluitor, regimul comunist al nefastului Ceauşescu s'a sfărâmat în numai câteva zeci de ore. Regim politic construit pe cele mai întunecoase subterane, criminal prin însăşi structura lui draconică (aşa cum am relatat în nenumărate articole şi conferinţe), duşman al vieţii, al omului, al credinţei creştine, acest regim s'a pulverizat şi s'a spulberat mai repede decât ar fi crezut şi prevăzut cel mai providenţial vizionar. Incredibil, un asemenea regim lucrat în secret, întărit şi consolidat printr'un aparat dubios şi asasin, bine utilat tehnologic şi armat de securitate s'a rostogolit, dezorientându-se în mod cu totul neaşteptat în frunte cu şeful bandei de criminali şi jefuitori ceauşişti.

Patruzeci şi cinci de ani de comunism, dintre care douăzeci şi cinci de ani de comunism ceauşist au fost prea îndeajuns pentru a aduce României şi poporului român dezastre şi suferinţe morale, spirituale şi materiale incalculabile - milioane de morţi în închisori şi lagăre, schilodiţi, înnebuniţi, familii distruse, o ţară întreagă în ruină, înfometată, înfrigurată, întemniţată,aceasta este imaginea reală, disperată şi îndoliată a unei ţări care a fost condusă şi chinuită de comunism, de persoane bolnave mintal, incompetente, inculte, decăzute moral, crude şi criminale. Si cât a fost de straşnic alcătuit, organizat şi calculat acest regim politic, cât a fost de instruit şi fanatizat aparatul de securitate, care apăra ticăloşiile, jafurile şi crimele celor mari în frunte cu Ceauşescu, s'a dezmembrat dintr'odată şi s'a prăbuşit în câteva clipe, un regim politic ce se credea etern, iar populaţia ţării dispreţuită, descurajată, stresată şi strivită îşi purta crucea, pierzându-şi orice speranţă.

Un Ceauşescu ce-şi construia cel mai fastuos, cel mai grandios palat prezidenţial ce nu putea fi comparat cu nimic, cum relata presa din ţară şi străinătate, prin somptuozitatea şi proporţiile halucinante, cu zeci de etaje în afară şi subterane, depăşind cu mult Versailles - ul sau chiar piramidele faraonilor egipteni, acest personaj, Ceauşescu, abject, încărcat de onorurile susţinătorilor, încărcat de bogăţii furate, de avioane, de helicoptere, de nenumărate maşini de lux, s'a văzut dintr'odată că nu mai are nici o scăpare şi a ales fuga; laşitatea şi ticăloşia nu l-au părăsit niciodată. Si din tot fastul a ajuns ca orice rău-făcător urmărit şi fugărit, alegând în cele din urmă "autostopul", însă pronia cerească i-a încurcat şi tăiat cărările şi-a fost prins, judecat şi executat împreună cu părtaşa de furt şi crime. "Grandeur et décadence". Se pune întrebarea cum de s'a ajuns atât de vertiginos la o asemenea situaţie în ţările comuniste din Europa de Est şi în special în România? Regimul comunist prin modul lui de existenţă opresiv şi restrictiv s'a descompus mai repede decât ar fi crezut cineva, deoarece acest regim în afară de teroare, crimă, jaf şi decădere morală nu cunoştea altceva. Popoarele nu pot fi ţinute mult timp sub presiunea delaţiunii, a pistolului, a închisorii, a sărăciei, a silniciei fără de sfârşit. Omul preferă în ultimă instanţă moartea decât o astfel de viaţă fără viaţă, el uită parcă, că ar putea muri sau că există şi nu-l mai interesează nimic.

Spaima continuă, foamea, tortura fizică şi morală îl transformă treptat într'un element dezabuzat, apatic, neîncrezător şi în cele din urmă îşi apără stropul de existenţă prin opoziţie, prin luptă indiferent dacă va muri sau nu, îi dispare sentimentul fricii, el devine un element al forţei contra forţei din afara lui.

Toate revoluţiile şi în special cele spontane, neorganizate care iau fiinţă în urma acestor situaţii de nesuportat politic şi economic îşi recrutează mulţimile din condamnaţii la o viaţă de silnicie şi mizerie; România este un exemplu tipic în acest sens.

Bineînţeles că la toate acestea, în ceea ce ne priveşte pe noi, au contribuit şi condiţiile din afara ţării noastre, cele externe, internaţionale, care au încercuit şi România, ajutându-i politic şi psihologic la o astfel de acţiune eliberatoare. Lucrurile s'au petrecut în timp, mai întâi lent (dar întotdeauna cu vărsări de sânge), fără să citām răscoalele şi morţii din Rusia sovietică din timpul lui Stalin. Este suficient să ne amintim de revendicările şi grevele din Germania de Est de prin perioada anilor 1953, Ungaria în 1956, Cehoslovacia 1968, Polonia în mai multe rânduri, sprijinită de Vatican, mai tacit, mai direct, ori forţat, culminând cu grevele şi revoltele organizate de Lech Valesa, toate acestea adunate şi accentuate economic, politic, moral, spiritual au avut un rol covârşitor şi determinant în descompunerea regimurilor comuniste mai ales că aceste regimuri politice erau conduse de oameni fără un suport moral, intelectual, spiritual, uman în general, în situaţii ce coincid şi cu venirea lui Gorbaciov în fruntea Rusiei sovietice, care până în momentul de faţă nu s'a opus eliberării popoarelor asuprite de comunism din Europa de Est şi acceptă într'o măsură oarecare revendicările statelor ocupate de pe teritoriul sovietic. Problema trebue privită cu mare atenţie şi cu o precaută reţinere. Desigur că situaţia acută economică din Rusia şi a ţărilor din Estul Europei a ajutat în mod presant la desfacerea acestor state din sclavie. Prezentul este promiţător, însă cu mari jertfe umane, de exemplu România, orizontul şi aerul par curăţate de mâzga mocirloasă comunistă.

In Vest procesul de eliberare şi pace al popoarelor subjugate de comunism şi de Rusia sovietică a început odată cu Preşedintele Statelor Unite Ronald Reagan, care a acţionat mai întâi printr'o pregătire şi întărire armată şi o stabilitate economică a ţării, apoi în mod direct diplomatic cu partenerul său din Uniunea Sovietică - Mihail Gorbaciov. Acest proces de eliberare din Europa de Est început de Ronald Reagan pe plan diplomatic este continuat de urmaşul său George Bush. S'ar putea ca dedesubtul acestor evenimente epocale să fie chiar o acţiune de a evita un al treilea război mondial (lucru ce pare plauzibil), căci distrugându-se în cea mai mare parte comunismul şi eliberarea popoarelor de sub tutela sovietică, lumea a scăpat de coşmarul a două tragedii mondiale, una mai rea ca cealaltă. Această alegere probabilă s'a făcut în mare taină, cu dibăcie şi inteligenţă, denunţând în acelaşi timp şi mai pronunţat ticăloşia înfăptuită la Yalta şi întărită apoi la Helsinki.

Distrugerea zidului dela Berlin a fost semnalul simbolic, semnificativ al unităţii unei Germanii paşnice, iubitoare de cultură şi civilizaţie, dar şi de o profundă cugetare şi totodată simbolul unei Europe unite, puternice şi fără războaie, fără dezastre şi comunism, o Europă unitară, înţeleaptă şi creatoare. Ivirea în Polonia pentru prima dată în istoria comunismului a unui guvern necomunist (cu toate îndoielile şi scepticismul unora sau ale altora), în Ungaria înlocuirea partidului comunist de guvernământ printr'unul cu principii democrat-liberale, în Cehoslovacia schimbarea cu adevărat democrată printr'un preşedinte ca Havel, răsturnarea lui Jivcov în Bulgaria, lupta de eliberare naţională din Tările Baltice şi a Românilor basarabeni din vechea şi voevodala provincie românească Basarabia au fost îndemnuri propulsatoare pentru România crucificată de comunismul opresiv al lui Ceauşescu. Mulţi dintre noi am prevăzut că întârzierea schimbării regimului din România se va solda cu pierderea multor vieţi omeneşti, cu mari pagube materiale, dar în final cu executarea monstrului care a adus ţara şi poporul român la cea mai deplorabilă situaţie economică, politică şi umană din câte cunoaşte istoria modernă.

Răbdarea Românului este bine cunoscută, dar are o limită peste care el nu mai trece decât cu baioneta şi pumnii ridicaţi sfărâmându-şi dictatorii şi jefuitorii. De fapt totul era plămădit şi copt în România, încât nu-i mai trebuia decât un semnal pentru ca flăcările să se întindă dela Timişoara şi Arad la Bucureşti, Sibiu, Braşov şi în alte oraşe şi localităţi din ţară. Cine a urmărit atent şi-a intuit exact izbucnirea revoltelor în oraşele amintite mai sus, oraşe unde au fost presărate mii de victime din ordinul lui Ceauşescu, a realizat imediat că poporul român unit cu armata îşi va atinge scopul visat de eliberare, cu atât mai mult cu cât lucrurile s'au accelerat prin prinderea şi executarea tiranului şi acapararea instalaţiilor din subteranele dictatorului pentru a nu lăsa nici o şansă adversarului de a arunca Bucureştiul în aer. Destinul nostru creştin a ferit poporul român împotriva sinistrului Antihrist şi a acoliţilor lui, în aşa fel încât tineretul ţării - elevi, studenţi, ostaşi şi muncitori au reuşit să strivească aparatul infernal şi odios al securităţii. Cu toate că securitatea a umplut străzile oraşelor de sânge, cu toate că a invadat casele particulare şi spitalele, cu toate că a otrăvit apa în oraşele Sibiu şi Braşov, omorînd copiii noi născuţi, bătrâni, femei, oameni bolnavi şi fără apărare, cu toate că au trecut cu maşini de război peste mulţimea adunată, strivind-o, tineretul ţării ca întotdeauna s'a umplut de lauri şi glorie, dar cu jertfe mari pe care România şi poporul român nu le pot uita niciodată. De aceea un timp îndelungat, Românii trebue să fie atenţi faţă de foştii simbriaşi ai securităţii şi faţă de foştii activişti de partid, ca să nu se infiltreze sub diferite pretexte şi forme în treburile interne ale statului; acestea sunt elementele cele mai periculoase şi dăunătoare ţării şi neamului românesc. Astăzi, după această tragică experienţă nu trebue să se mai permită nimănui care nu are nimic comun cu idealurile şi suferinţele acestui popor că să mai conducă destinele unui neam al cărui sânge încă nu s'a uscat. România are nevoie în mod imperios de oameni devotaţi cauzei româneşti, morali, inteligenţi, intelectuali de prestigiu, pentrucă numai cu aceste personalităţi şi caractere ţara noastră va putea progresa, va putea să se ridice pe adevărate culmi, aşa cum o visa Eminescu.

Suntem convinşi că orice Român este conştient că partidul comunist înseamnă delaţiune, crimă şi incapacitate, de aceea trebue cu desăvârşire eliminat din treburile României, care are nevoie să renască după o noapte atât de lungă şi neagră, mai neagră decât catranul sau funinginea. Imi amintesc că nu de mult auzeam pe unii zicând: "Toţi fac ceva, Polonezii, Ungurii, Cehii, numai noi nu facem nimic".

Aceşti "domni" şi "doamne" probabil se plictiseau şi aşteptau să culeagă laurii şi foloasele de pe urma acelora care se vor sacrifica, uitaseră de milioanele de Români morţi în închisori, uitaseră de acei care au fost sfâşiaţi în munţi de hoardele securităţii, uitaseră de Piteşti, de Aiud, de Gherla, de canal şi de multe altele.

Dar iată că într'o zi de Decembrie a anului 1989, cu câteva zile înaintea naşterii lui Iisus Hristos, Românii s'au ridicat ca şi cum ar fi fost conduşi de forţe ce nu puteau să mai fie stăvilite de nimic şi de nimeni, de forţe cereşti şi pământeşti şi au lovit fiara în creştet sfărâmând-o ca şi cum n'ar fi existat vreodată. Exemplul Românilor este unic în istoria lumii, este unic pentrucă a sfărâmat o putere bine organizată, fortificată şi de temut, ce se credea că nu poate fi zdrobită niciodată, dar lumea uită că tot ce este făcut de om cu ură şi răutate se spulberă; eternitatea îi aparţine numai lui Dumnezeu.

Este adevărat că ţara s'a umplut de sânge nevinovat, dar noaptea lungă şi neagră ca funinginea sau catranul s'a fărâmiţat, călcând peste ea triumfal poporul, căci era ziua Reînvierii Naţionale.

România lui Hristos Biruitorul se luminează şi-şi înalţă crucea peste hotarele creştine ale ţării.

PLEACĂ AI NOŞTRI, VIN AI NOŞTRI

—Vartan ARACHELIAN—

In a treia săptămână dela izbucnirea revoluţiei tinerilor, alături de dezastrul economic şi ecologic se profilează o altă pacoste: oportunismul clasei politice. Trebue să vă fac o mărturisire: deşi nu eram străin de duplicitatea cadrelor de partid, incapabili, totuşi, să schiţeze măcar o vagă alternativă politică la dictatura lui Ceauşescu, nu puteam însă să-mi imaginez că doar la câteva ore după ce se oprise vărsarea de sânge din Piaţa Palatului, îmi va fi dat să asist la un spectacol în cea mai fidelă plăsmuire caragialescă: "pleacă ai noştri, vin ai noştri". Să fi fost ora 15 ziua de 22 Decembrie, când am devenit privilegiatul unei parăzi groteşti.

De puţin timp se mutase aici, la etajul XI al blocului redacţional al Televiziunii nucleul de comandă al Consiliului FSN. O mulţime se înghesuia să se strecoare în cabinetul fostului director ceauşist pentru a-şi oferi serviciile revoluţiei. Unii probabil erau îndreptăţiţi, alţii însă,.. Cine credeţi că se afla printre cei din a doua categorie? Seria "catindaţilor a deschis-o Dumitru Popescu, arhitectul cultului personalităţii celor doi tirani, primul dirijor al marii trăncăneli propagandistice, venit să se pună la dispoziţia noului centru de putere cu vasta sa experienţă în diversiuni politice şi înscenări oraţionale. Apoi a fost rândul domnului Gogu Rădulescu, cel care chiar în ajun dormita în dreapta lui Ceauşescu, sacrificându-şi siesta pentru a gira ultimele minciuni ale patronului său privind evenimentele dela Timişoara...Hirsut şi agresiv a dat apoi buzna Janos Fazecaş, cel care are pe conştiinţă îndeplinirea atâtor ordine ceauşiste care au împuţinat drepturile cetăţeneşti ale conaţionalilor săi. Venise şi ca să le amintească foştilor tovarăşi de partid, aflaţi acum pe creasta valului, că a fost şi el un persecutat al dictatorului... Rândurile se îngroşau cu alţi şi alţi solicitanţi. Mersese vestea în zona rezidenţială că la Televiziune chiar şi nu la magazinul de lângă ea, "se dă" nu ca pe vremea lui Ceauşescu, din când în când, telemea din soia şi salam din subproduse, "se dă putere". Cum "catindaţii' erau din zonă, arondaţi la Televiziune, după ultima rânduială ceauşistă, ei se simţeau îndreptăţiţi veţi spune, căci dacă revoluţia nu este o lovitură de palat, poate fi măcar o lovitură de...cartier. Pleacă ai noştri (vecinii noştri), vin ai noştri...

După ce veleitarii au fost concediaţi, a apărut o delegaţie a Scînteii condusă nu de redactorul şef, sfătuit probabil să se dea gripat, ci în bună tradiţie democrată ceauşistă, de către secretarul de partid. Doleanţa ei a fost îndeplinită. Delegaţia a propus, Consiliul a dispus! Scînteia să nu mai fie scânteia partidului, ci a poporului. Si astfel se face că două numere consecutive iskra leninistă mutată pe malurile Dâmboviţei încă de când ea nu era regularizată ceauşistic s'a oferit, fără succes însă,poporului. Nu vă faceţi griji! Duplicitatea gazetarilor de partid e inepuizabilă! Autointitulându-se "independent" ziarul de tristă amintire a uzurpat un titlu de glorie în presa democrată antebelică: Adevărul. Afară-i vopsit gardul...

In acelaşi timp Săptămâna lui Eugen Barbu şi a comandoului său publicistic, o adevărată formaţie de şoc care a terorizat viaţa culturală românească încerca şi ea schimbarea faţadei. Cum altfel putea să sune noua firmă dacă nu Săptămâna liberă? Mai puţin norocos, stabilimentului i s'au tăiat stipendiile şi Corneliu Vadim Tudor, împreună cu

Continuare în pag.10

MARŞUL ISTORIEI

—Mircea SABAU—

Domnul Gorbaciov este considerat omul decadei, persoana care a contribuit cel mai mult la schimbările care au avut loc în lume în anii '80 care tocmai s'au încheiat.

Afirmația făcută de către revista americană TIME conține o mare doză de adevăr, deși nu numai Gorbaciov a contribuit la schimbările sociale din lume. Totuși liderul sovietic care a ajuns în fruntea partidului comunist și statului sovietic în 1984, este un om inteligent, abil, bine educat și cu un remarcabil simț diplomatic.

Cunoscând bine realitățile sovietice și având o bună experiență politică și administrativă, el a încercat în decursul carierei sale de lider comunist, să îmbunătățească agricultura fără să reușească. Căutând să înțeleagă de ce agricultura din URSS e deficitară, a ajuns la concluzia că rigiditatea sistemului, necinstea și corupția ca și lipsa de libertate în a critica și prezenta diferit soluții, ar fi printre cauzele care împiedică nu numai agricultura, dar întreaga societate sovietică să progreseze. De aceea de îndată ce și-a consolidat puterea la Kremlin, a lansat cele două principii pe care își bazează întreaga filosofie politică: glasnosti și perestroica, adică o anumită liberalizare în ceea ce privește dreptul de exprimare în presă și în public și restructurarea și reconstrucția economiei ca să satisfacă nevoile țării.

Aceste două principii sunt într'adevăr necesare dar nu și suficiente pentru a transforma și moderniza Uniunea Sovietică.

De foarte mulți ani Uniunea Sovietică are o armată bine echipată și înzestrată, cu arme și rachete care pot distruge întreaga lume. Cheltuielile militare necontrolate de opinia publică și de fapt neștiute de nimeni afară de conducătorii dela Kremlin, au susținut o industrie și institute de cercetări unde lucrează zeci de mii de oameni. In acest timp statul nu este în stare să producă suficientă hrană, locuințe și bunuri de larg consum, menținând un foarte scăzut standard de viață în URSS. Nemulțumirea crescândă a populației a dus la scăderea productivității, având și un sporit efect negativ asupra producției bunurilor pentru populație, dezlănțuind astfel un proces negativ înlănțuit, ceea ce a făcut ca din rău să se ajungă la mai rău. Acest fenomen care devenise din ce în ce mai amenințător, l-a determinat pe Dl. Gorbaciov să adopte glasnosti și perestroica. El a crezut că lăsând oamenii să critice liber, să denunțe corupția și incompetența, dar și să vină cu propuneri de îmbunătățire a sistemului de producție și distribuție, va reuși să renască economia.

Dând mai multă libertate de acțiune întreprinderilor a sperat să obțină o creștere a productivității muncii, care este mult sub nivelul țărilor industrializate. Eforturile lui Gorbaciov și ale conducerii sovietice dirijată de el, sunt remarcabile, dar efectele și rezultatele obținute sunt mult sub așteptări.

Acest lucru nu trebue să ne mire, deoarece Gorbaciov nu a atins decât la suprafață problemele societății sovietice distrusă de o ideologie care nicăieri nu a dat rezultate. El nu a vrut și nu vrea să se atingă de ideile comunismului care stau la baza societății sovietice. Din această cauză eforturile sale oricât de bine intenționate, sincere și serioase ar fi, nu pot produce rezultatele dorite.

Economia bazată pe centralizare și planificarea riguroasă dela centru așa cum este economia sovietică nu are șanse să fie productivă și să reușească. Sunt prea mulți parametri de care depinde fiecare întreprindere - materii prime, forță de muncă calificată, mașini unelte și instrumente moderne, transport, desfacerea și vânzările mărfii, etc. Toți acești factori nu pot fi riguros controlați și dacă unul sau mai mulți ajung să fie sub valoarea planificată, atunci producția e compromisă. Si cum fiecare întreprindere industrială, agricolă, comercială, de transport etc., este legată în lanț de toate celelalte, asta face ca o ineficiență într'un anumit sector să se resimtă în întreaga economie. In plus datorită sistemului birocratic de organizare, orice schimbare a planului de producție se face cu multe aprobări, astfel încât nu se pot aplica măsuri corective rapide, așa cum se întâmplă în economia țărilor apusene în care orice pierdere sau eficiență a sistemului este tratată cu cea mai mare rapiditate pentru a evita pierderile mari care ar putea surveni.

Domnul Gorbaciov susține că socialismul e departe de a fi mort și că va reuși să aducă prosperitate dacă se va dezvolta într'o societate în care există democrație și libertate de exprimare. Deși el exprimă aceste vederi cu multă tărie, totuși s'ar putea ca în sinea lui să aibă multe îndoieli în privința adevărului lor.

Că este așa, cea mai bună demonstrație o constituie libertatea pe care liderul sovietic a dat-o țărilor din Europa Răsăriteană ca să încerce alte căi de a rezolva problemele lor economice ajunse la un nivel la care partidele comuniste nu au mai avut soluții pentru a le rezolva. Gorbaciov preferă să observe experiențele sociale de modificare a comunismului rigid așa cum vor avea loc în cele șase țări satelite, decât să le încerce în URSS. Intr'adevăr e remarcabil cum una după alta într'un domino efect, cele șase țări foste satelite sovietice: Polonia, Ungaria, RDG, Cehoslovacia, Bulgaria și România s'au scuturat de conducerile lor comuniste.

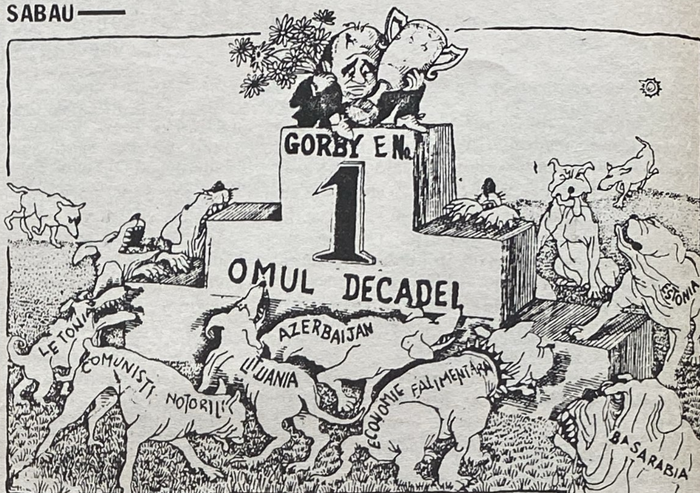
Domnul Gorbaciov a pregătit aceste evenimente îmbunătățind simțitor relațiile URSS cu USA și Vestul Europei. El s'a convins că nu există nici un pericol ca USA sau Europa de Vest să atace URSS și de aceea menținerea unei armate de ocupație prea costisitoare ca și perfecționarea și producerea de armament și echipament militar modern, impun o mare greutate pentru economie.

Adevărul este că Rușii care au ocupat țările Europei de Răsărit au impus regimuri comuniste complet străine și împotriva voințelor popoarelor Bulgariei, Germaniei, Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei și României. Că cei peste 40 de ani de dominație comunistă în aceste țări le-au distrus acestora generații întregi de intelectuali, țărani și industriași, au ruinat milioane de vieți, aducând suferințe și neajunsuri la peste 100 milioane de oameni. Toate acestea au fost inutile și stupide - adevărate sacrificii gratuite. Rușii ne-au adus comunismul împotriva voinței noastre, s'a văzut cât de greu au plătit Românii și câte sacrificii au făcut ca să scape de el.

Domnul Gorbaciov este recunoscut ca cel care a permis "eliberarea", dar nimeni nu mai recunoaște că ocuparea rusească și impunerea regimurilor comuniste criminale n'ar fi trebuit să aibă loc. Că a fost o absurdă, stupidă dar extraordinar de tragică, dureroasă și în același timp inutilă pervertire a culturii, tradiției și aspirațiilor Est Europenilor de către Sovietici care acum flutură zâmbetul prieteniei, păcii și al unei solidarități ce se vrea reciprocă. Avem toată considerația pentru Domnul Gorbaciov care a pus tunurile de o parte și vrea să cucerească lumea cu zâmbete.

Totuși pe Domnul Gorbaciov îl așteaptă un examen greu, mult mai greu decât cele pe care le-a trecut cu mult succes până acum. Este vorba de democratizarea imperiului rusesc, de respectarea completă a drepturilor individului de a se exprima și manifesta liber, dar și de dreptul popoarelor la autodeterminare. Unul din premergătorii revoluției ruse spunea că "nu poate fi liber un popor care domină alte popoare". Dacă Tările Baltice, Basarabia, Ucraina sau oricare altă republică sau regiune sovietică dorește să devină independentă este natural și cinstit să poată să o facă fără vărsare de sânge.

Uniunea Sovietică este formată din regiuni și popoare cucerite de armata rusă și sovietică. Ca aceste popoare să mai rămână sau nu ca făcând parte din URSS, trebue ca popoarele respective să hotărască, și nu conducătorii și generalii dela Kremlin. Uniunea Sovietică s'ar putea reface prin asocierea liberă a acelor popoare și națiuni care doresc s'o facă pe baza unei noi constituții. Dacă acest lucru va putea fi înfăptuit de Dl. Gorbaciov, dacă el este într'adevăr un mare democrat, atunci ar trebui să facă dreptate popoarelor nedreptățite de Soviete, dându-le libertatea.

Atunci revista TIME l-ar putea numi chiar omul secolului. Deși și în acest caz ar fi doar o reparație, o refacere a unei situații create de invaziile și cuceririle rusești.

Anii '80 vor rămâne în istorie ca anii unor mari transformări sociale. Dl. Gorbaciov a jucat un rol foarte important în aceste procese, dar și fără oameni ca Lech Walesa, Ronald Reagan și mulți alții n'ar fi fost posibil să asistăm la marșul eliberator a milioane de oameni sătui de dictatură și care după ce au experimentat comunismul mai bine de 40 de ani au ajuns la concluzia că este antiuman, antisocial, distrugător de vieți și civilizații. Marșul istoriei nu poate fi oprit, deși el poate fi întârziat.

ROMÂNIE

Lumea'ntreagă te admiră
Astăzi ești Crăiasă,
Tu din negură ieșit-ai
Ca o zână aleasă.

Pe-a lor umeri te purtară
Tineri paji ieșiți din fașă,
Si cu sânge îți brodară
Haina de mătasă.

Larg deschide-a tale brațe
Fiii tăi să-i strângi
Mamelor ce-și plâng copiii
Dulce să le cânți.

Să-ți iei locul printre Ginte
Precum l-ai avut,
Si cu flori să'mbraci morminte
Ce te-au renăscut.

Vetuța POP

PLEACĂ AI NOŞTRI, VIN AI NOŞTRI

Urmare din pag.9

ceilalți teroriști culturali își caută alte angajamente.

In sfârșit, pentru a completa tabloul caragialesc să trăim o clipă coșmarul pe care l-a încercat ciracul lui Adrian Păunescu, succesorul lui la Flacăra. Cu două variante pe masă, mutându-și succesiv privirile de pe pagina cu portretul prezidențial la cealaltă cu "trăiască revoluția" dl. Nicolaie Arsenie a trimis la topit ediția ceaușistă punându-și talentul în slujba revoluției. Pleacă ai noștri, vin ai noștri.

Cel mai fabulos spectacol de oportunism l-a dat însă televiziunea și încă în transmisie directă. Atunci tot Românul, ca și Europa a putut să vadă cât de oportunistă poate fi clasa noastră politică, dacă nu născută, crescută oricum în epoca lui Ceaușescu. Niciodată destalinizat profund, "partidul unic" a încurajat duplicitatea, politică, oportunismul, corupția morală, carierismul. Cei crescuți la școala de cadre dela Stefan Gheorghiu sunt acum, după ce nu se mai moare pe străzi, în primele rânduri pentru putere. Vor învinge? Prea cumplită a fost suferința și prea mult sânge a înroșit țara pentru ca scepticismul caragialesc (citez) suntem ceea ce am fost și tare mă tem că așa vom rămâne (am încheiat citatul) - să adeverească încăodată.

Vartan ARACHELIAN

CRONICA IDEILOR

IDEOLOGIE ŞI REALITATE

—Ion HALMAGHI—

Pornim la drum cu acestă Cronică a Ideilor sub semnul tăriilor stihiale ale lui Făurar, luna anului în care, după credinţa ţăranului român, elementele naturii se deslănţuie cu forţele lor uriaşe să scoată la vedere, la lumina solară, toate rodniciile ascunse ale universului, care zăcuseră în hibernum. Luna purificărilor profunde şi a ceremoniilor rituale ale fecundaţiei prin care se întemeiază, ciclic, o nouă începătură de viaţă de lume, a primăverii.

Si, iată, că întorsăturile istoriei, cu tainele şi imponderabilele ei, ne aşează şi pe noi la porţile unei noi întocmiri de lume, la lumina deschisă a soarelui, cum i-ar fi plăcut şi lui Heidegger să spună despre întâmplările de azi. Se cuvine dar să căutăm puncte de sprijin, de reper, în orientarea noastră de acum, după rupturile cataclismice, de confruntare între lumi, viziuni, idei contradictorii şi antagonice. Adică, să desprindem ideile prin care ajungem să vedem adevărul fiecărei existenţe, în ceea ce are ea esenţial, elementul de diferenţiere specifică, caracteristicile regiunilor ontologice, prin participare la dezbateri. Ca prefaţă a cronicilor viitoare, scoatem din şantierul nostru câteva rânduri care au mai văzut lumina tiparului, dar îşi păstrează intactă actualitatea şi semnificaţia lor.

Una din sursele confuziilor contemporane este ambiguitatea conceptelor pe care le întrebuinţăm în limbajul nostru cotidian. Conceptul de ideologie nu face excepţie dela această regulă. Un cercetător atent al ideologiilor politice ale vremii noastre rămâne perplex în faţa multitudinilor definiţii, date acestui concept. Majoritatea acestor definiţii sunt contradictorii şi nu se poate găsi temeiul unei reconcilieri logice.

In preocuparea noastră de a curăţi termenul de ideologie, de orice fel de elemente eterogene, partizane, peiorative sau ambigue, nu vom porni dela înşirarea definiţiilor formulate şi nici dela clarificarea lor, făcute în manuale şi tratate de ştiinţă politică şi sociologie. Toate aceste definiţii şi clasificări au un caracter de generalitate artificială ce desconsideră sau denigrează aspectul real, constitutiv şi funcţional al unei ideologii politice. Orice ideologie se naşte într'o anumită realitate dată, specifică, particulară, nerepetată. Ea se constituie ca expresie a acestei realităţi unice, cu un sens funcţional, desemnând o finalitate istorică. Ideologia politică poartă în însăşi geneza ei o intenţionalitate, care nu poate cuprinde omenirea în totalitatea ei, ci numai regiuni ontologice, entităţi etnice, unităţi sociale închegate, cum ar fi naţiunile.

In această perspectivă, vom porni dela lucrurile cele mai simple, pe care le putem cuprinde cu mintea noastră, ca să ajungem la înţelegerea conceptului de ideologie politică. Ideologia ne apare, astfel, ca un sistem de valori, de idei, de principii, închegate de viziunea largă şi intuitivă a unei mari personalităţi istorice, cu scopul de a cuprinde şi înţelege mai bine esenţele specifice ale unei realităţi date, (naţiunea) şi de a restabili sau menţine intactă identitatea acesteia, în desfăşurarea istorică a existenţei sale, prin crearea condiţiilor optime de progres, atât în planul culturii, cât şi în cel al civilizaţiei sale. Ideologiile politice sunt doar instrumente dinamice de activitate. Ele izvorăsc din nevoia unei comunităţi omeneşti, ale unei totalităţi etnice de a-şi asigura o desfăşurare normală, organică în acord cu o matcă stilistică unică în elementele ei structurale.

Orice ideologie este o viziune, o perspectivă a unei realităţi etnice date O viziune, o concepţie de viaţă ce înseamnează o serie de principii fundamentale, cristalizate într'o structură unitară de vederi. Valoarea şi semnificaţia unei ideologii se verifică în raport cu realitatea din care a apărut, numai cu acea realitate, nu cu o altă realitate. Dacă nu ţinem seama de acea realitate specifică, ideologia îşi pierde eficacitatea, semnificaţia şi rămâne o simplă construcţie artificială.

Ce este realitatea, în sensul adevărat al cuvântului, cu referinţă la o ideologie? Realitate este o sumă de elemente variate, care în cuprinsul existenţial al unei comunităţi omeneşti, totalităţi etnice, unităţi sociale, etc., participă pozitiv sau negativ, la existenţa istorică a acestora. Aşa putem menţiona condiţiile cosmografice, elementele geo-politice, factorii biologici, starea economică, structura psihologică a oamenilor, tradiţiile, obiceiurile pământului şi datinele, idealurile de viaţă fondul subconştientului, etc. Orice comunitate omenească închegată, pe liniile configurative ale unui specific etnic, există în funcţie directă de aceste valenţe multiforme ale ceea ce chemăm în mod obişnuit realitate. Toate aceste valenţe la un loc constituiesc realitatea.

In sânul unei astfel de comunităţi ideologia apare ca o necesitate organică de a stabili direcţiile de orientare ale acestei comunităţi. Ea este intuiţia unor date fundamentale, unor structuri intime, specifice, care sunt formulate în esenţa lor, iar pe baza unor principii ce izvorăsc din configuraţia stilistică a lor, se urmăreşte dezvoltarea istorică majoră a comunităţii pe linia ei firească, autentică şi ideală. Această viziune comprehensivă, de largă perspectivă, trebue să articuleze în unitatea care plăsmuieşte o ideologie întreaga esenţă, întregul specific al totalităţii etnice şi să ţină seama de realităţile date, de toate potenţele realului. Numai în felul acesta ideologia va putea restabili identitatea spirituală reface linia morală, sau impune de venirea la "normalul" cerut de dezvoltarea istorică. Altfel, va fi un simplu "flatus voci".

Aşa se întâmplă cu ideologia marxistă, care nu este născută din imperativele şi condiţiile unice ale existenţei istorice româneşti. Formularea ei, principiile ei, esenţa ei, nu au nimic de-a face cu realităţile româneşti. Cum poţi aplica o ideologie materialistă internaţionalistă şi fără morală creştină, unei comunităţi naţionale - poporul român - care prin însuşi procesul său genetic a închegat în matricea lui stilistică, în fondul lui spiritual subconştient, viziunea creştină a existenţei, virtualităţile şi virtuţile unei concepţii creştine, ale unei demnităţi existenţiale creştine? Nu este posibil, nici măcar prin forţă şi siluire, căci nu corespunde realităţii.

Creştinismul românesc, aşa cum a arătat limpede Simion Mehedinţi este un dat fundamental, originar, al sensibilităţii şi spiritualului românesc. El este un element specific al identităţii spirituale româneşti, cu implicaţii multiple, substanţiale şi ireductibile. Dacă n'ar fi decât acest aspect al realităţii şi ar fi suficient să facă ideologia marxistă irelevantă pentru neamul românesc, neavenită şi păgubitoare, căci nu este autentic românească, nu corespunde esenţelor româneşti, specificului naţional. Nici tradiţiilor, nici valorilor şi nici idealurilor româneşti.

HUMAN RIGHT ?

—Speranţa TEIŞANU—

Am ascultat totdeauna cu plăcere şi interes postul de radio MINNESOTA PUBLIC RADIO. Este un post care oferă publicului ascultător, informaţii de ultimă oră, care sunt de bună calitate şi bine selecţionate. Am apreciat activitatea acestui post de radio şi am găsit-o folositoare.

Printre alte informaţii, am luat cunoştinţă la data de 28 Decembrie 1989 de apelul făcut de organismul HUMAN RIGHT de pe lângă Organizaţia Naţiunilor Unite, către noul guvern din ROMANIA. Prin acel apel se cerea Securităţii care şi în momentul când se lansa apelul, continua să omoare oamenii nevinovaţi iar în unele cazuri, intrând în spitale şi împuşcând răniţii care erau în paturi (răniţii care fuseseră ridicaţi de pe pavajul străzilor).

Am văzut personal aici în America la televizor imagini din spitalele din România unde membrii "securitaţii" care au fost răniţi, primeau îngrijirile necesare, făcându-se abstracţie de faptele lor mârşave, personalul medical românesc demonstrând un adevărat umanitarism.

In ultimii 45 de ani de guvernare comunistă poporul român nu a cunoscut nici cel mai mic semn de umanitarism din partea celor care l-au împilat.

Ei bine, ce fel de umanitarism poate fi aplicat acelora care au omorît fără milă femei, copii, bătrâni cu copii în braţe şi oameni neînarmaţi, care au avut curajul să iasă în stradă să ceară pâine, căldură şi lumină în casele lor, (temperatura fiind de câteva grade peste zero, Celsius)? De asemenea ei au cerut libertate care de 45 de ani nu a mai existat în România.

Unde se aflau umanitarismul şi umaniştii care, timp de 45 ani de zile au luat cunoştinţă de cele ce se întâmplau în România împotriva poporului? Oare nu au auzit de atrocităţile şi crimele comise împotriva intelectualilor şi muncitorilor care nu aveau nici un mijloc de apărare când erau schingiuiţi şi omorîţi numai pentru faptul că nu au vrut să accepte o ideologie străină de simţămintele şi aspiraţiile lor ?

Este cunoscut de întreaga lume că în ultimii 45 de ani Românii au trăit lipsiţi de standardul minim necesar vieţuirii.

Ei au trăit în apartamente neîncălzite în timpul iernii, fără apă caldă şi fără săpun, articole strict necesare unei vieţi cât de cât umane.

Zeci de mii de copii au murit în maternităţi din cauza frigului şi malnutriţiei. Zeci de mii de bătrâni au murit în casele lor, de foame şi de frig, după o viaţă întreagă de muncă, pensiile lor fiind insuficiente, în raport cu costul vieţii.

Oare nu se puteau stopa livrările de alimente româneşti exportate de către guvernul criminal comunist la preţuri derizorii, pe pieţele straine, fiind bine cunoscută tragedia abătută asupra maltratatului popor român?

Umanitariştii nu au luat cunoştinţă de miile de tineri români care încercau să fugă din ţară şi care erau împuşcaţi când traversau Dunărea înnotând, sau erau prinşi de grăniceri, cu căngi de fier şi omorîţi?

Din micul procentaj care scăpau cu viaţă, o bună parte erau returnaţi în ghiarele "securităţii" unde erau schingiuiţi şi omorîţi.

Este posibil ca umanitariştii să nu fi luat cunoştinţă de genocidul aplicat poporului român, sistematic terorizat şi privat de cele mai elementare mijloace de subzistenţă?

Să nu fi auzit ei de zecile de biserici, străvechi creştineşti şi de monumentele istorice dărâmate? De satele cu bisericile şi cimitirele lor şterse de pe faţa pământului, de către buldozărele criminalilor comunişti?

Unde eşti tu justiţie?

Fragmente de jurnal de Vintilă HORIA

(DIN VOLUMUL "NOTE PENTRU AXENTE SEVER")

1989

Ianuarie. Parcă mă simt din nou în apele mele. Aş vrea, dacă s'ar putea, să nu mai scriu decât pe româneşte, însă ştiu că nu e posibil, că existenţa mea e legată cu fire lungi şi tari de scrisul în spaniolă şi în franceză. Cărţi, conferinţe, articole. Pe măsură ce mă reîntorc la spaţiul sufletesc în care m'am născut - deşi, în fond, nu l-am părăsit niciodată - încerc un fel de cură de însănătoşire. Parcă beau apă vie, parcă am rupt nişte lanţuri şi pot ridica mâinile spre cer, într' un gest simbolic de descătuşare şi recunoştinţă. Mâine, sau poate chiar peste un ceas, va trebui să reiau contactul linguistic cotidian, vreau să spun străin de rădăcinile mele, însă acest nou Jurnal îmi va fi ca o cameră secretă în care voi avea acces odată pe zi, din când în când, singur cu trecutul, singur cu posibilitatea de a vedea în viitor şi de a mă consola de prezent. Până acuma am reuşit să mă consolez cu tot felul de amăgiri. Că văd Escorialul pe fereastră, că ţin conferinţe şi cursuri cu tot mai mare succes, că public în ziare şi reviste din cinci sau şase ţări, că îmi apar cărţi în două continente, că cei din ţară mă ascultă odată pe lună la radio, că am o droaie de prieteni în toate ţările şi că primesc semne aproape cotidiane de adeziune şi admiraţie... Toate astea mi-au stat bine până acum vreo doi ani. Dintr'odată am simţit că acest pământ solid, pe care l-am adunat sub mine în mai bine de patruzeci de ani, aproape o jumătate de veac în curând, de agonisiri neîncetate (limbi, posibilităţi de expresie, catedră, prestigiu, cetăţenie spaniolă, Premiul Goncourt, Premiul Dante Alighieri), înceta de a mă mai ţine, tremura sub greutatea mea specifică, încerca parcă să mă deplaseze către celălalt pământ. Aici am devenit om, acolo mă făcusem fiinţă. E un lucru de care nu vorbesc cu nimeni. Un secret.

Criza a început acum câţiva ani, cu un fel de teribilă tentaţie de a cădea în melancolie. Stiam că n'am să mă mai întorc, că totul era pierdut că un fel de blestem biblic mă ţinea departe, pentru totdeauna, că nimeni nu mai putea să-mi dea înapoi grădinile, cum spunea poetul. Imi fusese scris să mă nasc şi să trăiesc în secolul cel mai urât din istorie, care avea să înscrie într'un fel de răboj diabolic căderea României în prăpădul comunist şi căderea mea în exil. O rupere fără posibilitatea de reparaţie. O catastrofă cosmică, în care neamuri aveau nu numai să sufere dar şi să piară fără urme. Distrugerea bisericilor, ţiganizarea rasială a poporului român, uciderea elitelor, desfiinţarea peisajului odată cu dărâmarea satelor, înlocuite cu blocuri de beton mizerabil, făceau parte din acest holocaust personal. Faptul că eu am rămas în afara catastrofei şi, pe acest ţărm străin, am putut să trăiesc dincolo de foame şi de pierderea de libertate, faptul că am putut scrie "Dumnezeu s'a născut în exil", "Cavalerul resemnării" şi "Persecutaţi pe Boeţiu", o întreagă trilogie a exilului şi că n'am renunţat niciodată la nimic, la nici o trăsătură fundamentală, la nici un contact cu tradiţia, la nici una din ideile pe care maeştri fără seamăn le-au pus în mine în timpul adolescenţei şi al primei tinereţi, au fost evenimente care m'au ajutat să mă menţin la suprafaţă, pe un urcuş din ce în ce mai optimizant.

Poate că mutatul aici, la ţară, m'a scuturat în adânc, în timp ce oraşul mă împrejmuia cu false iluzii, mă ţinea închis între ziduri de artificială încredere în mine însumi şi în lume. Poate că îndelunga meditaţie în jurul lui El Greco, în timp ce scriam "Un mormânt în cer" (pictorul venit din Est, regăsindu-se pe sine însuşi în Castilia, fără să piardă însă niciodată legătura cu inconştientul colectiv bizantin, ca şi eu cu cel valah), m'a ridicat încetul cu încetul către o ademenitoare preţuire a propriei mele posibilităţi de a fi devenit eu însumi în acelaşi context în aceeaşi tare, pietroasă, dezvăluitoare Castilie. Din acest peisaj de piatră şi de genii mi-am extras, aproape fără să-mi dau seama , o nouă esenţă, care e de fapt numai o îndărătnică cunoaştere. Un a fi din nou eu însumi. Proiectul de roman brâncuşian, al cărui naştere în mine însumi o descriu în "Journal de la fin du cycle" (încheiat azi 8 Ianuarie, acum câteva clipe) cred că a pornit din această criză de întoarcere, care m'a călăuzit şi către întrebuinţarea limbii române. In plus, trăim anul lui Eminescu şi acest jurnal îi e, într'un fel, omagiu şi recunoştinţă.

Rezumând: a scrie pe limba în care m'am născut constituie un fenomen personal care provine din mai multe îndemnuri:

- în primul rând, mutatul la ţară, în acest sat de munte unde liliecii, în Martie, mă pun pe urmele copilăriei, unde vacile, către amurg, se întorc dela păscut şi unde urmăresc trecerea anotimpurilor pe ecranul în culori al copacilor;
- visul, pe care-l povestesc în celălalt Jurnal, citat mai sus, în care, acum câteva luni, către ziuă, m'am văzut culcat în spaţiul cosmic, inundat de o inefabilă fericire, conştient de a mă afla situat în fiinţă; nu era un vis; timp de câteva clipe şi de mai multe ori la rând, într'un spaţiu de timp care a durat aproape un sfert de oră, m'am simţit făcând parte din Ontos, acceptat şi parcă legănat în el; repetam experienţa şi fericirea revenea cu aceeaşi forţă şi candoare; în altă întâlnire nocturnă, de acelaşi fel, mi-am văzut romanul scris pe un ou de Paşte pe care Brâncuşi îl picta în spirală dând fiecărei curbe un sens de capitol românesc: Decebal, descălecarea, Mihai Viteazul, revoluţia lui Horia, Eminescu, totul înconjurat de un fel de nuanţă de moarte şi de sacrificiu; fiecare eveniment românesc din trecut implica sânge, sfârşit aparent, intrare simbolică într'o eternitate care nu era deloc personală ci naţională, etnică, suind în spirală către o semnificaţie ecumenică;
- cartea lui Geticus, "La Dacie Hyperboreenne", despre care am vorbit la Europa Liberă, mi-a deschis o poartă către noutatea din mine, care, fiind de fapt traditio (dela tradere care înseamnă şi a transmite, a înmâna) precuvânta un mers către scopul spre care înaintam, probabil ca din totdeauna; fiecare Român poartă în el această călătorie iniţiatică, itinerar personal dar şi înscriere într'un foarte puternic inconştient colectiv, în sensul pe care Jung îl dă acestui concept fundamental;
- moartea lui Eminescu în 1889 şi pregătirea aniversării acestui prim centenar, dată foarte importantă în istoria României şi dela care totul purcede; nu e o întâmplare că cealaltă lume sărbătoreste anul ei de graţie (graţie invertită) încercând în van să restructureze în amintirea oamenilor o revoluţie care a însemnat călcarea tuturor drepturilor omului, înşirarea lor pe un fir de întuneric.

***

Azi au fost la noi la masă Marcello Staglieno şi soţia lui, Monica. Am stat de vorbă până târziu către seară, când au trebuit să se întoarcă la Madrid, de unde luau avionul către Milano. El scrie la Il GIORNALE, l-a vizitat de mai multe ori pe Ernst Junger, a fost prieten cu Henry Furst şi cu Orsola Nemi. Ne-au invitat de mai multe ori să mergem la Selinunte, unde părinţii ei au o casă şi unde, acum trei ani, trebuia să mă întâlnesc cu Junger şi să petrecem împreună câteva zile în inima acelei Magna Grecia de care a scris de atâtea ori Carlo Belli şi unde am pus pentru prima dată piciorul în 1963, când scriam "La septieme lettre". Tocmai îi povesteam lui Staglieno cum, într'o după amiază la Paris, luam ceaiul în biroul lui Manlio Brosio, pe atunci ambasador al Italiei, şi, din vorbă în vorbă, am ajuns la subiectul inevitabil: ce scriam în acel moment? Un roman, i-am răspuns, inspirat de Scrisoarea a Saptea a lui Platon şi, deci, de cele trei călătorii ale filosofului la Siracusa. Aţi fost în Sicilia? m'a întrebat ambasadorul. Nu. Atunci daţi-mi voie să vă invit, în numele guvernului italian, să petreceţi două săptămâni pe locurile unde se petrece acţiunea principală a romanului Dv. Plecam la Siracusa câtva timp după aceea, cu un popas la Lausanne şi altul la Roma, unde, pe un frig năprasnic, ne-am întâlnit cu Henry Furst şi cu Orsola Nemi, personagii încărcate de umanitate şi de inteligenţă, de onestitate intelectuală şi de talent, locuite de geniul prieteniei. Ii povesteam lui Staglieno cum, în 1960, editorul italian cu care semnasem un contract pentru publicarea în italieneşte a lui "Dumnezeu s'a născut în exil", înnapoiase contractul, refuzând să mai publice cartea după scandalul Goncourt. Scurt timp după aceea am primit o scrisoare în italieneşte semnată Henry Furst, în numele editurii IL BORGHEZE, care-mi cerea drepturile pentru o traducere. Câteva luni mai târziu apărea cartea, a cărei primă ediţie s'a epuizat la Roma într'o zi. In Martie am fost invitat la Milano, unde am dat o conferinţă şi mi s'a înmânat medalia "Il Conciliatore", apoi m'am dus la Roma, unde am vorbit la teatrul Odeon, pe Via Nazionale, unde o parte din public, rămas afară, a încercat să intre spărgând porţile teatrului. Atunci i-am cunoscut atât pe Furst cât şi pe Orsola care-mi tradusese cartea, o splendidă traducere. Tot ce mi s'a publicat în Italia după aceea, romane şi eseuri, a fost tradus de ea. Henry venise în Italia ca să lupte alături de D'Annunzio în campania dela Fiume, în 1919 apoi a fost secretarul marelui poet şi mai târziu a rămas în Italia, scria articole într'o italiană impecabilă, însă vorbea cu un accent yanki destul de pronunţat. Era prieten cu Junger, fusese foarte legat de Ezra Pound, de Prezzolini, Papini, Malaparte, luase parte la viaţa literară şi editorială a Italiei contemporane. Era un om original, un atoateştiutor, avea la La Spezia, pe malul golfului, o vilă cu o bibliotecă impresionantă. De câte ori aveam nevoie de un detaliu de care nu dădeam nicăieri, îi ceream sfat. Nu m'a lăsat niciodată fără răspuns.

Prietenia cu Italienii e un dar dela Dumnezeu. Papini, Soffici, Sigfrido Bartolini, Goffredo Pistoni, Carlo şi Paola Belli, Giovani şi Elza Volpe, Fausto Gianfranceschi, toţi cei dela Palermo, Marcello Camilucci, Dilvo Lotti, Bruno Nardini şi toţi cei dela Florenţa, au făcut parte pentru mine dintr'o intensă bucurie de a trăi. Am trăit lângă ei scene atât de emoţionante încât deseori îmi revin în minte. La Carlo Belli acasă, dincolo de Porta Pinciana, am luat odată o cafea atât de extraordinară încât am întrebat-o pe Paola de unde o cumpărase. Ne-a dat adresa, era cam departe de hotelul unde stăteam, a rămas să trecem odată pe acolo, în altă călătorie. A doua zi Paola şi Carlo ne aşteptau la aeroport cu două kilograme de cafea într'un pachet. La Napoli, după o conferinţă, s'a apropiat de mine un domn intre două vârste şi, foarte misterios, m'a întrebat dacă nu cumva eram un Marţian. M'am uitat în stânga şi în dreapta şi mi-am dus arătătorul la buze. Era un secret pe care nu mai el avea dreptul să-l ştie... La Florenţa , tot după o conferinţă, a venit să-mi strângă mâna o doamnă, destul de tânără şi mi-a arătat două volume legate în piele albă, a deschis unul din ele: era "Dumnezeu s'a născut în exil" copiat de mâna ei, cu peniţă muiată într'o cerneală foarte clară şi puternică, aproape scoasă în relief de frumuseţea albă a unei hârtii groase ca o piele catifelată.

La Milano am fost odată la un medic homeopat, nu departe de gară, am găsit cu greu un loc pentru maşină, ploua cu găleata. După ce ne-a consultat, doctorul ne-a dus într'o cameră alăturată cabinetului şi ne-a arătat o bibliotecă întreagă de cărţi româneşti. Pasiunea lui ascunsă era limba şi literatura română. Nu fusese niciodată în România. Fellini, a doua oară când îl vedeam, în timp ce dirija Satiricon, la Cinecittà. Secretara mi-a spus dela început că probabil nu va avea timp să vă vadă pentrucă se afla în plin turnaj. M'am apropiat de platou, Fellini, cu şapca pusă de-a'ndoaselea, privea atent scena care urma să fie jucată, foarte atent, încordat chiar, în timp ce toată lumea părea agăţată de privirea acelui om grăsuliu şi genial. La un moment dat a întors capul către noi, m'a văzut, a sărit depe locul înalt pe care se afla cocoţat, a venit aproape alergând către mine: - Caro Horia! M'a luat în braţe, m'a invitat la masă. Pretindea pe atunci, după un lung articol al meu despre sensul antirevoluţionar şi antiiluminist din Casanova, că eram singurul om care-l înţelegea într'adevăr.

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR

SCRISOARE

Sunt fiica ta cea mare din Balcani,
Plecată cam de multişor de-acasă
Iti mai aduci aminte, după atâţia ani,
Cum arătam şi că eram frumoasă?

Iţi mai aduci aminte că eram bogată?
Eram serioasă şi eram cuminte
Dar, o să discutăm noi asta altădată,
Când o fi vreme şi pentru cuvinte.

Acum, am treabă multă şi serioasă.
Trebui să fac ce n'am făcut de ani
C'am fost un sfert de veac "Cenuşereasă"
Trebui să-mi curăţ casa de duşmani.

Va trebui apoi să-mi îngrijesc răniţii,
să'ngrop cu cinste trupuri de eroi,
Să îmi hrănesc şi să-mi îmbrac copiii:
E-atât de mult de lucru pe la noi,

Cu spice'n păr, în straie noi cu flori,
Surâzătoare ca o nouă Penelopă,
De mână vin cu ţările surori;
Mă'ntorc la tine, mamă Europă.

Coriolan DRAGOMIR

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

"ESTE TIMPUL CA POPORUL ROMAN SA STIE TOT ADEVARUL DESPRE FATIMA"

Aceste cuvinte de pe coperta din spate a cărții "Fatima: Profeții de tragedie sau speranță pentru lume?" sunt revelatoare. Da, este timpul ca poporul român să cunoască tot adevărul despre Fatima.

Cartea având ca autori pe Antonio A. Borelli și John R. Spann, cu o contribuție specială de Plinio Correa de Oliveira, a fost tradusă din limba engleză de Eugenia-Adams Mureșanu și Filip Marian. Prezentarea grafică ireproșabilă aparține editurii "Fundația Culturală Română" din Madrid.

"După șapte decade, scrie Eugenia-Adams Mureșanu în cuvântul introductiv, de când Maica Domnului a apărut pe pământul Portugaliei, la Fatima, mesajul ei nu încetează de a fi chemarea cea mai urgentă a omenirii întregi la convertire și ispășire, la rugăciune și sacrificiu, la reparație prin Sfintele Taine, la mântuire și pacea lui Hristos."

"Dacă Biserica a acceptat mesajul Sfintei Fecioare dela Fatima, este pentrucă, mai presus de orice, mesajul conține un adevăr și o chemare, al cărui conținut de bază este adevărul și chemarea Evangheliei însăși" a declarat Papa Ioan Paul al II-lea în predica din 13 Mai 1982.

Da, Biserica a acceptat mesajul dela Fatima, dar pentru multe țări și pentru multe suflete a fost prea târziu. Chiar cererea Fecioarei Maria nu a fost îndeplinită complet. Cauza? In mare parte acea "conspirație a tăcerii" care încearcă să oprească răspândirea mesajelor dela Fatima. Ce s'a întâmplat la Fatima?

APARITIILE INGERULUI

In 1916 trei copii păstori: Lucia de Jesus dos Santos și verii ei, Francisco și Jacinta Marto, au văzut de trei ori un înger.

La prima apariție el le-a spus: "Nu vă temeți. Sunt îngerul Păcii. Rugați-vă cu mine". Apoi i-a învățat să se roage: "Dumnezeul meu, cred în Tine, Te ador, nădăjduiesc în Tine și Te iubesc. Te rog pentru iertarea celor care nu cred în Tine, nu Te adoră, nu nădăjduiesc întru Tine și nu Te iubesc." După ce a repetat rugăciunea de două ori îngerul le-a spus: "Rugați-vă,astfel, Inima lui Iisus și Inima Mariei sunt atente la glasul rugăciunilor voastre fierbinți."

La a doua apariție îngerul le-a spus: "Ce faceți? Rugați-vă! Rugați-vă mult! Inima sacră a lui Iisus și a Mariei au intenții pline de îndurare în legătură cu voi, Oferiți rugăciuni și sacrificii continuu celui Preaînalt."

"Cum trebue să sacrificăm?" a întrebat Lucia.

"Oferiți lui Dumnezeu un sacrificiu din orice puteți, ca un act de ispășire pentru păcatele cu care El este jignit și ca o rugăciune de cerere fierbinte pentru convertirea păcătoșilor. Făcând aceasta veți atrage pacea asupra țării voastre. Eu sunt îngerul ei păzitor, Ingerul Portugaliei. Mai presus de toate, acceptați și îndurați cu supunere orice suferință vă trimite Domnul."

La a treia apariție Ingerul a apărut ducând un potir în mâna stângă. Dintr'o ostie (agneț), de deasupra potirului, cădeau picături de sânge în potir. Ingerul a spus de trei ori rugăciunea: "Prea Sfântă Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Vă ador și Vă ofer cel mai prețios Trup, Sânge, Suflet și Divinitate a Domnului Iisus Hristos, prezente în toate chivoturile de pe pământ drept ispășire pentru insultele, sacrilegiile și indiferența cu care El este jignit. Și prin meritele infinite ale Inimii lui Preasfinte și ale Inimii Preacurate a Mariei, mă rog pentru convertirea bieților păcătoși. Apoi Ingerul i-a dat uneia din fetițe ostia și celorlalți doi copii conținutul potirului zicând: "Luați și beți Trupul și Sângele lui Iisus Hristos care este îngrozitor de insultat de oameni nerecunoscători. Faceți ispășire pentru crimele lor și mângâiați pe Dumnezeul vostru."

APARITIILE SFINTEI FECIOARE

In timpul aparițiilor Sfintei Fecioare, Lucia avea 10 ani, Francisco 9 ani și Jacinta 7 ani. Aparițiile aveau loc pe o mică proprietate numită Cova de Iria, la o milă și jumătate de Fatima. Sfânta Fecioară a apărut deasupra unui stejar cam de vreo trei picioare și cava. Francisco a putut numai să o vadă pe Sfânta Fecioară, dar nu să și o audă. Jacinta și Lucia au putut să o vadă și să o audă, iar Lucia a putut să vorbească cu ea. Aparițiile au avut loc în jurul amiezii.

Copiii au văzut-o pe Sfânta Fecioară Maria de mai multe ori. In acest timp ea le-a revelat un secret, format din trei părți, cerându-le să nu dezvăluie aceste secrete nimănui decât când vor primi permisia ei. Deși amenințați cu moartea copiii au refuzat să spună

secretul înainte de timp. Actualmente primele două părți ale secretului au fost dezvăluite de Lucia în 1941 (ea trăiește într'o mânăstire sub numele de Sora Lucia). A treia parte a fost scrisă de Sora Lucia, pusă într'un plic sigilat și trimisă la Vatican. Conform înțelegerii plicul a fost deschis la data respectivă, dar conținutul lui nu a fost dezvăluit publicului. Iată primele două părți ale secretului:

PRIMA PARTE A SECRETULUI: IADUL EXISTA

Viziunile dela Fatima au avut loc în timpul profundelor frământări sociale din Portugalia care aveau ca scop distrugerea Bisericii, a religiei și valorilor morale. Negarea iadului și a diavolului devenise ceva "modern" chiar în cadrul teologiei. Negând iadul, pasul următor ar fi paradisul, iar rând pe rând s'ar fi putut ajunge la negarea oricărei realități spirituale, centralitatea ființială a omului devenind pervertită la o sferă pur materială și materialistă, fără nici o perspectivă a spiritului spre infinit și etern.

Iată cum descrie Sora Lucia viziunea Iadului: "Pe când ea (Fecioara Maria) spunea aceste ultime cuvinte, și-a deschis mâinile încă odată cum a făcut-o în cele două luni anterioare. Lumina radiantă (care izvoara din ele) părea că pătrunde pământul și noi am văzut ca și când era o mare imensă de foc; scufundați în acel foc erau demoni și suflete cu înfățișare omenească, semănând cu tăciuni colorați în negru, bronz și roșu aprins, care pluteau de jur împrejur în vâlvătaie, purtați de văpăile care țâșneau din ei cu nori de fum, căzând pretutindeni ca torentul de scântei al unor flăcări mari - neavând nici greutate, nici echilibru - printre strigăte de gemete, de durere și disperare, care ne-au înspăimântat și ne-au făcut să tremurăm de frică. Diavolii stăteau afară ca niște animale necunoscute și înspăimântătoare, cu înfățișări dezgustătoare și oribile, dar transparenți, asemenea cărbunilor negri care au devenit roșii - fierbinți."

A DOUA PARTE A SECRETULUI

Pe lângă anumite prevestiri, în partea a doua a secretului se cere o devoțiune pentru Preacurata (Imaculata) Inimă a Maicii Domnului. Venind vorba de acest cult al Inimii Maicii Domnului nu pot să nu fac o mică paranteză citând pe Părintele Stăniloae: "In Maica Domnului avem în cer o INIMA DE MAMA (Sublinierile noastre), INIMA care s'a topit cel mai mult pentru Fiul ei și a bătut și bate ea însăși la INIMA LUI pentru cauza Lui, care e mântuirea noastră, căci mântuirea nu e o chestiune de justiție, ci de iubire între Dumnezeu și oameni; iubire care din partea oamenilor a devenit fierbinte și culminantă concentrându-se într'o INIMA DE MAMA, și manifestându-se prin ea. Dumnezeu cel întrupat ține seama de acestă INIMA A mamei, care a devenit Maica noastră, pentrcă e Maica Lui." (Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. 3, P. 317).

Si acum să revenim la ceea ce spune Maica Domnului despre această devoțiune: "Voi ați văzut iadul unde merg sufletele sărmanilor păcătoși. Spre a-i salva Dumnezeu vrea să stabilească în lume devoțiunea față de Inima mea Preacurată (Imaculată). Dacă ei vor face ceea ce eu vă voi spune, multe suflete vor fi salvate și va fi pace. Războiul se va sfârși, dar dacă ei nu încetează de a mai jigni pe Dumnezeu, un alt război, încă și mai rău, va începe în timpul domniei lui Pius al XI-lea. Iată, o noapte iluminată de o lumină necunoscută va fi marele semn pe care vi-l va da Dumnezeu că va pedepsi lumea pentru crimele ei prin căile războiului, foametei și persecuției Bisericii și a Sfântului Părinte. Pentru a preveni (războiul) eu voi veni să cer consacrarea Rusiei Inimii mele Imaculate și Sfânta Cuminecătură a ispășirii în primele Sâmbete. Dacă ei dau ascultare cererilor mele, Rusia se va converti și va fi pace; dacă nu, ea își va întinde erorile în toată lumea, provocând războaie și persecuții ale Bisericii. Cei buni vor fi martirizați; Sfântul Părinte va avea mult de suferit și mai multe națiuni vor fi distruse. In cele din urmă Inima mea Imaculată va triumfa. Sfântul Părinte îmi va consacra Rusia - care se va converti - și o perioadă de pace va fi îngăduită lumii..."

Pentru noi cei veniți din România această parte a doua a secretului are o deosebită semnificație. Dacă această consacrare s'ar fi făcut, așa cum a cerut Sfânta Fecioară, noi nu am fi avut atâta de suferit.

Iată câteva din sfaturile Fecioarei Maria:

"Când rostiți Rozariul după fiecare decadă să spuneți: "O, Iisuse al meu, iartă-ne nouă păcatele noastre, salvează-ne din focul iadului; du-ne sufletele la cer, în special cele în cea mai mare nevoie."

"Rugați-vă, rugați-vă mult și faceți sacrificiii pentru păcătoși, că multe suflete merg în iad din cauză că nu este cine să se sacrifice și să se roage pentru ele."

"Fiica mea, privește Inima mea înconjurată de spini cu care oamenii nerecunoscători mă străpung tot timpul prin blasfemii și nerecunoștință. Tu, cel puțin, încearcă să mă mântui și spune oamenilor că promit să ajut în ceasul morții cu haruri necesare pentru mântuire pe toți cei care în cele dintâi Sâmbete din cinci luni la rând se mărturisesc, primesc Sfânta Cuminecătură, spun Rozariul și stau împreună cu mine pentru un sfert de oră, meditând asupra celor cincisprezece mistere cu intenția de a-mi oferi ispășire." (10 Decembrie 1925)

Pentrucă mulți nu-i credeau pe copii, ei au cerut un semn dela Fecioara Maria. Pe 15 August 1917 s'a dat un semn, iar la a șasea apariție pe 13 Octombrie 1917 în fața a peste 70.000 de oameni a avut loc un fenomen cu totul ieșit din comun care a fost relatat de presa vremii din diferite țări. Trebue să precizăm eterogenitatea mulțimilor: bărbați și femei, tineri și bătrâni, oameni sănătoși sau bolnavi care căutau vindecare, credincioși, sau căutători ai credinței, ori ziariști căutând să dovedească în scris că totul e un fals și o minciună.

Plouase toată ziua. Oamenii erau uzi leoarcă. Fecioara Maria i-a spus Luciei, printre altele: "Eu sunt Doamna Rozariului. Continuați să spuneți Rozariul zilnic." In timp ce Lucia avea viziunile Sfântului Iosif, ale Sfintei Fecioare și ale lui Iisus-copil, mulțimea asistă la minunea soarelui. Norii s'au dat la o parte și soarele a apărut foarte lucitor dar fără să orbească ochii. Apoi a urmat "dansul soarelui" despre care s'a vorbit în presa vremii: soarele, ca un imens cerc de foc a început să se rotească, răspândind tot felul de culori în jur, culori care apăreau reflectate pe oameni. La un moment dat s'a părut că soarele se desprinde de pe cer și se prăbușește deasupra mulțimii. Se auzeau strigăte de frică și implorări către Dumnezeu. Apoi soarele s'a întors la locul lui cu strălucirea lui obișnuită. Spre uimirea oamenilor, hainele de pe ei erau acum uscate. Mulți dintre ei s'au vindecat.

E greu să recenzezi o carte care vorbește pentru prima dată despre Fatima în limba română. E o carte care se cere nu numai citită, ci și studiată cu multă atenție.

Cartea costă 15 dolari și se poate comanda în Canada la:

Tudor Murgoci
P.O.Rockton
Ontario, L0R 1X0

Dumitru ICHIM

N'AU APUCAT

— Zahu PANĂ
(Fotografii de Valeri

Se scutură pomii de promoroacă și pământul mustește împliniri. Cu sfieli feciorelnice zăpada își trage mantia de pe ogoare, lăsând-o pudică, doar pe înălțimi. Prin tinere ramuri seva se urcă în muguri și crengile își desenează profilul pe cer. Pâraiele își pornesc virginitatea pe drumuri necunoscute, săltând ștrengărește peste închipuitele obstacole până când, obosite, se întind lasciv în câmpurile întinse ale apelor fluvii...

Mai tușește răgușit câte un vânt mahmur, se mai repede în opintire de taur negru câte un nor dar mantia aurie a soarelui se întinde mai largă peste coclauri...

Vine primăvara!

Am pierdut de mult bucuria întâlnirii cu primăvara! Parcă n'am văzut-o de ani, din vârsta nevinovăției, când venea cu mieii de Paști, cu văruitul caselor, cu săpatul grădinii, cu semănatul răsadurilor, cu îngropatul jucăriilor de arpagic.

Despre primăvară nu s'a mai vorbit decât ca de un simbol care a luat numele "Primăvara dela Praga". Inceputul primului dezgheț al calotei polare comuniste, răvășit de întunecatul vifor brejnevist, după care s'a așternut din nou imensa noapte care părea fără sfârșit. Imensa noapte întinsă până la cel mai întunecat punct al solstițiului de iarnă comunist, unde a fost oprită de strălucirea revoluției naționale a tineretului din România.

Punct cardinal în noua orientare a României, Revoluția Națională Română din Decembrie, a închis cutia Pandorei, deschisă de Revoluția comunistă din Octombrie. Ce mai rămâne din acea revoluție, nu este decât gunoiul care trebue curățat.

Dacă 45 de ani de comunism au căutat să distrugă orice vestigii de credință și civilizație ale unui neam-enigmă în acea parte de Răsărit a Europei, Revoluția din Decembrie și-a pus puternic pecetea pe ultima filă a istoriei.

Vestul s'a trezit din somnolență în neprietenoasa muzică a rafalelor de mitraliere și a sughițat la auzul tunurilor care mușcau din cazematele moderne, plantate în blocurile noi din mijlocul orașelor.

A fost ziua întâia cu împușcături și ucideri!

Si a fost ziua a doua cu vărsare de sânge, bubuit de tun și scrâșnet de senile.

Si a fost ziua a treia cu moartea tiranilor și fluturarea steagurilor cu cicatrice, după operatia de extirpare a stemei canceroase, după care au urmat zilele bucuriei și ale lacrimilor.

Nu se curăță buboiul fără să curgă sânge!

A curs mult sânge, sânge nevinovat, sânge tânăr, cât n'a curs în toată lumea, în toate țările care au vrut și au înlăturat comunismul, pentrucă trăim în epoca paradoxurilor.

România este singura țară unde comunismul n'a prins nici o rădăcină și unde înlăturarea lui a trebuit să fie violentă și sângeroasă. Dacă în România ar fi existat comuniști români convinși, poate s'ar fi găsit unul care să se gândească la neam și țară.

Comunismul a fost adus în România de străini, implantat cu forța, ridicat prin teroare, șantaj și corupție și menținut cu cea mai nocivă soluție: trădarea.

Nici un partid politic din România nu s'a lăudat vreodată cu un număr de aproape patru milioane de membri, deși chiar cel mai minuscul partid de pe vremuri avea cât de cât un număr de aderenți fideli. Partidul comunist din România nu are pe nimeni.

Comunismul n'a existat, nu există și nu va exista în România, pentrucă el este total opus concepției de viață a Românului. Un popor care are în limbajul său comun termenul de OMENIE, nu poate să treacă la opusul său, doctrina urii, a terorismului și a crimei.

Comunismul a fost adus de străini în România, întreținut cu metode străine și a rezistat cât a fost apărat de bandele de ieniceri, bașbuzuci moderni, cu armament de ultimul tip, crescuți în lagăre străine, indivizi dresați în reflexe condiționate după modelul de antioameni crescuți în pepiniera terorismului comunist internațional.

Opus acestui gen de indivizi este tineretul român, crescut pe meleagurile unei țări unde se întâlnesc ideile Apusului cu nebuloasele Răsăritului, unde se înfruntă credința cu ateismul, civilizația cu barbaria, sedentarii cu nomazii și lumina cu întunericul, țara unde și-au găsit sfârșitul toate vicisitudinile pentruca Europa să trăiască ferită de năvăliri și să creeze în liniște.

Tineretul român!

Va înțelege oare vreodată Europa și omenirea liberă, gradul de dăruire a acestui tineret?

Laboratoarele de analiză psihologică și computerele electronice n'au fost programate cu datele complexe ale unui factor ce intră în calcul: sufletul românesc. Analiza rece a sofisticaților teoreticieni dăduse de mult verdictul asupra tineretului actual din România, scoțându-l din ecuația politică: tineret ateu, crescut în școala marxist - leninistă, materialist, lipsit de ideal, fără perspectivă, avid după toate nimicurile occidentale. Modelele luate în calcul erau recrutate din grupe de indivizi accesibili pentru testare, majoritatea lor din rândul nomenclaturei neromânești, corupte. Indivizi ajunși prin universități și în poziții înalte pe baza unor simple telefoane "de sus", care țineau loc și de examen de admitere în facultăți și de trecerea examenelor de an.

Există însă un alt tineret. Acela care a promovat pe locuri unde erau peste 20 de candidați pe un loc, un tineret care nu avea bani să-și procure cursuri și rechizite nici îmbrăcăminte, mereu înfometat, hrănit doar cu ciorbele cu rântaș dela cantinele studențești, studente

CIMITIRE ÎN PARCURILE DIN BUCUREȘTI

SĂ NU-I UITĂM

HRONIC

Inceputǎ într'o Vineri
de viteji morți și tine
răzmerița cu vioara
a cântat în Timișoara.

Vijelii de vremi nebun
prăvălite printre strun
au spart maluri și zăg
ca o mare în talazuri

Izbucniră într'o noapt
cu durerile răscoapte
în siluete subțiri
adormitele-amintiri
de când a intrat în ța
cu urgii, roșia fiară.

Incă'n înimă nestinse
toate casele aprinse,
toate arestările,
toate violările,
toți ucișii la răscruci
morți în nopțile de tu
se'ntorceau din lumea
în mucenicesc sobor,
avalanșe de lumină
în rostogolire-alpină...

"Din Banat în Bucure
scoal' Române, unde e
Glasul era dus de vân
că ieșeau și din morm
toți cei frânți pe roți
între seceri și ciocane.

Pentru tinerii în spic
Bucureștiul era mic;
tancurile jucării
când se bat cu oameni
disprețuitori de moarte
pentru sfânta libertate
că păreau întreaga țar
câți veniseră să moară

Fluviu omenesc și ma
era 'ntreaga adunare
unduind pe străzi și'n
pentru noua dimineaț
și fierbând în ei vulca
izbucniră: "Jos tiranii

"Scoală-te Române, sc
Parcă au scăpat de-o
ciumă roșie, holera ?
c'au pornit întins zav
rășluind în trecere
totul, ca sub secere...

Au aprins pentru Cră
bradul cel mai 'nalt și
de credințe românești,
până'n sferele cerești.
Bradul lor de libertat
smuls din inimile toa
peste vremuri calde,
ține'L Doamne'n veci

T PRIMĂVARA

u PANĂ

Valeriu CERCEL)

ONIC

Vineri
și tineri
Dara
nișoara.

nebune
strune,
și zăgazuri
lazuri

noapte
oapte
i
iri
în țară
ară.

tinse
ase,

ruci
de tuci
mea lor
oor,
ă
nă...

ucurești
de ești?"
vânt
mormânt
roți dușmane
cane...

pic
c;

neni vii
oarte
tate,
țară
oară...

mare
re
și'n piață
ață
lcanii,
nii!"

scoală!"
o boală
?
avera,
...

răciun
și bun
i,
ti.
ate
oate,
reci,
ci de veci.

Zahu PANĂ

care își dădeau bonul de cartelă ca să-și cumpere, iarna, o pereche de ciorapi, studenți lipsiți de banca de cursuri și permanent prezenți în bibliotecă, atunci când "partidul" nu-i trimitea nici la "campania de recoltare a păioaselor", nici la culesul porumbului, nici la dezgropatul cartofilor și al sfeclei de zahăr.

Există un alt tineret crescut în zgură de furnale și cazane, în mină, în fabrici și uzine, inteligent și muncitor, care a încântat prin vrednicia lui pe toți străinii care l-au cunoscut și au văzut ce poate scoate din mâna lui cu niște ustensile care în Apus au fost de mult trecute la rebut.

Există un tineret care asudă pe ogoarele care au fost furate dela părinții lui și care este obligat să tragă muncă de clăcaș neplătit, pe moșia statului comunist, cel mai mare exploatator al țăranilor.

Există marele număr al copiilor nedoriți, născuți și crescuți în sărăcie, pentrucă părinții lor n'au vrut să-i aducă într'o lume vitregă, plină de chin și suferințe,născuți pe baza unui decret de creștere a populației - dat de sinistrul cuplu dispărut - programați a se naște cum a fost programată creșterea producției de boabe la hectar sau a numărului de ouă pe an, dela fiecare găină.

E monstruos, dar despre toate acestea nu s'a suflat nici o vorbă nici la ONU, nici în alte comitete și comiții de drepturi ale omului. Alta ar fi fost situația dacă acestea s'ar fi întâmplat în Republica Africii de Sud.

Acest tineret, studenți și muncitori și acești copii n'au făcut și nici nu știu să facă politică. Au suferit însă ca nimeni altul, au fost umiliți și tratați mai rău ca sclavii de pe vremuri. Spiritul lor generos, mândria înnăscută și conștiința de om, le-au fost terfelite dincolo de orice limită a închipuirii și dreptul lor la libertate a răbufnit. Lipsindu-le calculul meschin al politicianismului, spiritul lor generos nu a fost alterat, altminteri nu s'ar fi năpustit cu mâna goală să înlăture o tiranie zăvorită în cazemate de oțel și beton, apărată de guri de foc reglate cu cea mai mare precizie și servită de indivizi roboți, fără nici o urmă de conștiință umană, gata oricând pentru orice crimă și ticăloșie.

De ce nu se vorbește mai deschis de revoluția tineretului român?

Revoluția din Decembrie 1989, este rezultatul exclusiv al luptei tineretului, al jertfelor de sânge vărsat pe caldarâmul străzilor din România. Toate formațiile mai vechi sau mai noi de Front al Salvării Naționale sau grupări și partide politice, n'ar fi existat fără sângele copiilor, adolescenților și tinerilor din România. Un martor venit din țară ne mărturisea că cei uciși în Decembrie 1989, sunt tineri între 18 și 30 de ani, adică născuți între anii 1960 și 1976, perioadă dominată total de comuniști. Crucile lor cu numele și data nașterii stau oricând mărturie. Numai Cruci!

Cruci albe, scânduri încă proaspete, bătute în pripă, pentru a marca numele și locul celui ucis. Mâini tremurânde au scris fără caligrafie nume scumpe, plecate pentru totdeauna. Din puținele fotografii apărute, cei întinși prea de timpuriu în sicriu, sunt frumoși. Gloanțele securității care le-au curmat cântecul și durerea morții n'au putut să le șteargă seninătatea de pe față. Toți apar liniștiți și senini. Au apărut și alte fotografii ale celor deshumați la Timișoara, din gropile comune unde i-au azvârlit securitatea, sau unii dela morga din București. Trupuri sfârtecate, zdrobite în chinuri în locurile de supliciu ale securității. Trupuri schilodite de sadismul anchetatorilor crescuți în școala crimei a comunismului internațional, care ne amintesc de zecile de milioane de martiri uciși în Uniunea Sovietică, în războiul civil din Spania, în revoluția maoistă din China, în Coreea și Vietnamul de Nord, în Cuba și Nicaragua și mai cu seamă în Cambodgia lui Pol Pot. Pentru toți acești criminali notorii din cadrul securității din România, FSN a abolit pedeapsa cu moartea.

Cimitirele din România n'au avut locuri pentru câți au murit în Revoluția din Decembrie.

S'a luat atunci o măsură extraordinară. Cei uciși să fie înmormântați în parcuri. De-a lungul lungilor peluze de verdeață, sute de oameni voluntari au săpat gropi pentru cei căzuți.

Marile și frumoasele parcuri bucureștene au deacum niște locuri de reculegere care par niște mici arlingtonuri răsărite în orașul de pe malul Dâmboviței. Crucile albe, aliniate ca ostașii la paradă, aduc omagiul lor celor morți în lupte fără să fi pus mâna pe arme.

Vor trece primăveri și toamne, va crește iarba și se va așterne zăpada. Vor înflori ghiocei și vor cădea frunze ruginite, lacrimi de sânge pentru cei prea puțin plânși de țara pentru care au murit.

Se vor naște alți copii, vor crește tineri care vor veni să lunece cu barca pe lacurile din parcuri și să-și mărturisească iubiri pe băncile încrustate cu inimi săgetate, de câte un briceag nedibaci și pașii lor se vor abate spre tăcutele peluze străjuite de crucile albe, sentinele nemișcate la căpătâiul celor care au crezut și au pierit pentru libertate. Vor fi mai frumoase, mai purpurii și mai albastre florile în acel loc, pentrucă ele sunt crescute din inima aprinsă și din privirile senine ale celor care n'au apucat să simtă și să vadă aripa largă și suflul libertății.

Iar tu trecător vremelnic, martor al acestor vremuri de restriște, nu uita să le spui tinerilor de atunci, să calce ușor și să nu rupă florile de acolo, pentrucă pasul lor poate călca o inimă de adolescent și floarea ruptă este privirea unui ochi de tânăr.

CIMITIRE ÎN PARCURILE DIN BUCUREȘTI

SĂ NU-I UITĂM

N'AU APUCAT PRIMĂVARA

Zahu PANĂ

(Fotografii de Valeriu CERCEL)

CIMITIRE ÎN PARCURILE DIN BUCUREŞTI

SĂ NU-I UITĂM

Se scutură pomii de promoroacă şi pământul musteşte împliniri. Cu sfieli feciorelnice zăpada îşi trage mantia de pe ogoare, lăsând-o pudică, doar pe înălţimi. Prin tinere ramuri seva se urcă în muguri şi crengile îşi desenează profilul pe cer. Pâraiele îşi pornesc virginitatea pe drumuri necunoscute, săltând ştrengăreşte peste închipuitele obstacole până când, obosite, se întind lasciv în câmpurile întinse ale apelor fluvii...

Mai tuşeşte răguşit câte un vânt mahmur, se mai repede în opintire de taur negru câte un nor dar mantia aurie a soarelui se întinde mai largă peste coclauri...

Vine primăvara!

Am pierdut de mult bucuria întâlnirii cu primăvara! Parcă n'am văzut-o de ani, din vârsta nevinovăţiei, când venea cu mieii de Paşti, cu văruitul caselor, cu săpatul grădinii, cu semănatul răsadurilor, cu îngropatul jucăriilor de arpagic.

Despre primăvară nu s'a mai vorbit decât ca de un simbol care a luat numele "Primăvara dela Praga". Inceputul primului dezgheţ al calotei polare comuniste, răvăşit de întunecatul vifor brejnevist, după care s'a aşternut din nou imensa noapte care părea fără sfârşit. Imensa noapte întinsă până la cel mai întunecat punct al solstiţiului de iarnă comunist, unde a fost oprită de strălucirea revoluţiei naţionale a tineretului din România.

Punct cardinal în noua orientare a României, Revoluţia Naţională Română din Decembrie, a închis cutia Pandorei, deschisă de Revoluţia comunistă din Octombrie. Ce mai rămâne din acea revoluţie, nu este decât gunoiul care trebue curăţat.

Dacă 45 de ani de comunism au căutat să distrugă orice vestigii de credinţă şi civilizaţie ale unui neam-enigmă în acea parte de Răsărit a Europei, Revoluţia din Decembrie şi-a pus puternic pecetea pe ultima filă a istoriei.

Vestul s'a trezit din somnolenţă în neprietenoasa muzică a rafalelor de mitraliere şi a sughiţat la auzul tunurilor care muşcau din cazematele moderne, plantate în blocurile noi din mijlocul oraşelor.

A fost ziua întâia cu împuşcături şi ucideri!

Si a fost ziua a doua cu vărsare de sânge, bubuit de tun şi scrâşnet de senile.

Si a fost ziua a treia cu moartea tiranilor şi fluturarea steagurilor cu cicatrice, după operatia de extirpare a stemei canceroase, după care au urmat zilele bucuriei şi ale lacrimilor.

Nu se curăţă buboiul fără să curgă sânge!

A curs mult sânge, sânge nevinovat, sânge tânăr, cât n'a curs în toată lumea, în toate ţările care au vrut şi au înlăturat comunismul, pentrucă trăim în epoca paradoxurilor.

România este singura ţară unde comunismul n'a prins nici o rădăcină şi unde înlăturarea lui a trebuit să fie violentă şi sângeroasă. Dacă în România ar fi existat comunişti români convinşi, poate s'ar fi găsit unul care să se gândească la neam şi ţară.

Comunismul a fost adus în România de străini, implantat cu forţa, ridicat prin teroare, şantaj şi corupţie şi menţinut cu cea mai nocivă soluţie: trădarea.

Nici un partid politic din România nu s'a lăudat vreodată cu un număr de aproape patru milioane de membri, deşi chiar cel mai minuscul partid de pe vremuri avea cât de cât un număr de aderenţi fideli. Partidul comunist din România nu are pe nimeni.

Comunismul n'a existat, nu există şi nu va exista în România, pentrucă el este total opus concepţiei de viaţă a Românului. Un popor care are în limbajul său comun termenul de OMENIE, nu poate să treacă la opusul său, doctrina urii, a terorismului şi a crimei.

Comunismul a fost adus de străini în România, întreţinut cu metode străine şi a rezistat cât a fost apărat de bandele de ieniceri, başbuzuci moderni, cu armament de ultimul tip, crescuţi în lagăre străine, indivizi dresaţi în reflexe condiţionate după modelul de antioameni crescuţi în pepiniera terorismului comunist internaţional.

Opus acestui gen de indivizi este tineretul român, crescut pe meleagurile unei ţări unde se întâlnesc ideile Apusului cu nebuloasele Răsăritului, unde se înfruntă credinţa cu ateismul, civilizaţia cu barbaria, sedentarii cu nomazii şi lumina cu întunericul, ţara unde şi-au găsit sfârşitul toate vicisitudinile pentruca Europa să trăiască ferită de năvăliri şi să creeze în linişte.

Tineretul român!

Va înţelege oare vreodată Europa şi omenirea liberă, gradul de dăruire a acestui tineret?

Laboratoarele de analiză psihologică şi computerele electronice n'au fost programate cu datele complexe ale unui factor ce intră în calcul: sufletul românesc. Analiza rece a sofisticaţilor teoreticieni dăduse de mult verdictul asupra tineretului actual din România, scoţându-l din ecuaţia politică: tineret ateu, crescut în şcoala marxist - leninistă, materialist, lipsit de ideal, fără perspectivă, avid după toate nimicurile occidentale. Modelele luate în calcul erau recrutate din grupe de indivizi accesibili pentru testare, majoritatea lor din rândul nomenclaturei neromâneşti, corupte. Indivizi ajunşi prin universităţi şi în poziţii înalte pe baza unor simple telefoane "de sus", care ţineau loc şi de examen de admitere în facultăţi şi de trecerea examenelor de an.

Există însă un alt tineret. Acela care a promovat pe locuri unde erau peste 20 de candidaţi pe un loc, un tineret care nu avea bani să-şi procure cursuri şi rechizite nici îmbrăcăminte, mereu înfometat, hrănit doar cu ciorbele cu rântaş dela cantinele studenţeşti, studente care îşi dădeau bonul de cartelă ca să-şi cumpere, iarna, o pereche de ciorapi, studenţi lipsiţi de banca de cursuri şi permanent prezenţi în bibliotecă, atunci când "partidul" nu-i trimitea nici la "campania de recoltare a păioaselor", nici la culesul porumbului, nici la dezgropatul cartofilor şi al sfeclei de zahăr.

Există un alt tineret crescut în zgură de furnale şi cazane, în mină, în fabrici şi uzine, inteligent şi muncitor, care a încântat prin vrednicia lui pe toţi străinii care l-au cunoscut şi au văzut ce poate scoate din mâna lui cu nişte ustensile care în Apus au fost de mult trecute la rebut.

Există un tineret care asudă pe ogoarele care au fost furate dela părinţii lui şi care este obligat să tragă muncă de clăcaş neplătit, pe moşia statului comunist, cel mai mare exploatator al ţăranilor.

Există marele număr al copiilor nedoriţi, născuţi şi crescuţi în sărăcie, pentrucă părinţii lor n'au vrut să-i aducă într'o lume vitregă, plină de chin şi suferinţe, născuţi pe baza unui decret de creştere a populaţiei - dat de sinistrul cuplu dispărut - programaţi a se naşte cum a fost programată creşterea producţiei de boabe la hectar sau a numărului de ouă pe an, dela fiecare găină.

E monstruos, dar despre toate acestea nu s'a suflat nici o vorbă nici la ONU, nici în alte comitete şi comiţii de drepturi ale omului. Alta ar fi fost situaţia dacă acestea s'ar fi întâmplat în Republica Africii de Sud.

Acest tineret, studenţi şi muncitori şi aceşti copii n'au făcut şi nici nu ştiu să facă politică. Au suferit însă ca nimeni altul, au fost umiliţi şi trataţi mai rău ca sclavii de pe vremuri. Spiritul lor generos, mândria înnăscută şi conştiinţa de om, le-au fost terfelite dincolo de orice limită a închipuirii şi dreptul lor la libertate a răbufnit. Lipsindu-le calculul meschin al politicianismului, spiritul lor generos nu a fost alterat, altminteri nu s'ar fi năpustit cu mâna goală să înlăture o tiranie zăvorită în cazemate de oţel şi beton, apărată de guri de foc reglate cu cea mai mare precizie şi servită de indivizi roboţi, fără nici o urmă de conştiinţă umană, gata oricând pentru orice crimă şi ticăloşie.

De ce nu se vorbeşte mai deschis de revoluţia tineretului român?

Revoluţia din Decembrie 1989, este rezultatul exclusiv al luptei tineretului, al jertfelor de sânge vărsat pe caldarâmul străzilor din România. Toate formaţiile mai vechi sau mai noi de Front al Salvării Naţionale sau grupări şi partide politice, n'ar fi existat fără sângele copiilor, adolescenţilor şi tinerilor din România. Un martor venit din ţară ne mărturisea că cei ucişi în Decembrie 1989, sunt tineri între 18 şi 30 de ani, adică născuţi între anii 1960 şi 1976, perioadă dominată total de comunişti. Crucile lor cu numele şi data naşterii stau oricând mărturie. Numai Cruci!

Cruci albe, scânduri încă proaspete, bătute în pripă, pentru a marca numele şi locul celui ucis. Mâini tremurânde au scris fără caligrafie nume scumpe, plecate pentru totdeauna. Din puţinele fotografii apărute, cei întinşi prea de timpuriu în sicriu, sunt frumoşi. Gloanţele securităţii care le-au curmat cântecul şi durerea morţii n'au putut să le şteargă seninătatea de pe faţă. Toţi apar liniştiţi şi senini. Au apărut şi alte fotografii ale celor deshumaţi la Timişoara, din gropile comune unde i-au azvârlit securitatea, sau unii dela morga din Bucureşti. Trupuri sfârtecate, zdrobite în chinuri în locurile de supliciu ale securităţii. Trupuri schilodite de sadismul anchetatorilor crescuţi în şcoala crimei a comunismului internaţional, care ne amintesc de zecile de milioane de martiri ucişi în Uniunea Sovietică, în războiul civil din Spania, în revoluţia maoistă din China, în Coreea şi Vietnamul de Nord, în Cuba şi Nicaragua şi mai cu seamă în Cambodgia lui Pol Pot. Pentru toţi aceşti criminali notorii din cadrul securităţii din România, FSN a abolit pedeapsa cu moartea.

Cimitirele din România n'au avut locuri pentru câţi au murit în Revoluţia din Decembrie.

S'a luat atunci o măsură extraordinară. Cei ucişi să fie înmormântaţi în parcuri. De-a lungul lungilor peluze de verdeaţă, sute de oameni voluntari au săpat gropi pentru cei căzuţi.

Marile şi frumoasele parcuri bucureştene au deacum nişte locuri de reculegere care par nişte mici arlingtonuri răsărite în oraşul de pe malul Dâmboviţei. Crucile albe, aliniate ca ostaşii la paradă, aduc omagiul lor celor morţi în lupte fără să fi pus mâna pe arme.

Vor trece primăveri şi toamne, va creşte iarba şi se va aşterne zăpada. Vor înflori ghiocei şi vor cădea frunze ruginite, lacrimi de sânge pentru cei prea puţin plânşi de ţara pentru care au murit.

Se vor naşte alţi copii, vor creşte tineri care vor veni să lunece cu barca pe lacurile din parcuri şi să-şi mărturisească iubiri pe băncile încrustate cu inimi săgetate, de câte un briceag nedibaci şi paşii lor se vor abate spre tăcutele peluze străjuite de crucile albe, sentinele nemişcate la căpătâiul celor care au crezut şi au pierit pentru libertate. Vor fi mai frumoase, mai purpurii şi mai albastre florile în acel loc, pentrucă ele sunt crescute din inima aprinsă şi din privirile senine ale celor care n'au apucat să simtă şi să vadă aripa largă şi suflul libertăţii.

Iar tu trecător vremelnic, martor al acestor vremuri de restrişte, nu uita să le spui tinerilor de atunci, să calce uşor şi să nu rupă florile de acolo, pentrucă pasul lor poate călca o inimă de adolescent şi floarea ruptă este privirea unui ochi de tânăr.

HRONIC

Inceputâ într'o Vineri
de vitejii morţi şi tineri
răzmeriţa cu vioara
a cântat în Timişoara.

Vijelii de vremi nebune
prăvălite printre strune,
au spart maluri şi zăgazuri
ca o mare în talazuri

Izbucniră într'o noapte
cu durerile răscoapte
în siluete subţiri
adormitele-amintiri
de când a intrat în ţară
cu urgii, roşia fiară.

Incă'n înimă nestinse
toate casele aprinse,
toate arestările,
toate violările,
toţi ucişii la răscruci
morţi în nopţile de tuci
se'ntorceau din lumea lor
în mucenicesc sobor,
avalanşe de lumină
în rostogolire-alpină...

"Din Banat în Bucureşti
scoal' Române, unde eşti?"
Glasul era dus de vânt
că ieşeau şi din mormânt
toţi cei frânţi pe roţi duşmane
între seceri şi ciocane...

Pentru tinerii în spic
Bucureştiul era mic;
tancurile jucării
când se bat cu oameni vii
dispreţuitori de moarte
pentru sfânta libertate,
că păreau întreaga ţară
câţi veniseră să moară...

Fluviu omenesc şi mare
era 'ntreaga adunare
unduind pe străzi şi'n piaţă
pentru noua dimineaţă
şi fierbând în ei vulcanii,
izbucniră: "Jos tiranii!"

"Scoală-te Române, scoală!"
Parcă au scăpat de-o boală
ciumă roşie, holera ?
c'au pornit întins zavera,
răşluind în trecere
totul, ca sub secere...

Au aprins pentru Crăciun
bradul cel mai 'nalt şi bun
de credinţe româneşti,
până'n sferele cereşti.
Bradul lor de libertate
smuls din inimile toate,
peste vremuri calde, reci,
ţine'L Doamne'n veci de veci.

Zahu PANĂ

CIMITIRE ÎN PARCURILE DIN BUCUREŞTI

SĂ NU-I UITĂM

A SOSIT ORA

Pr. Dumitru MĂCĂILĂ

Când am îmbrățișat exilul, cu câțiva ani în urmă, îmi era imposibil să percep că cel mai apropiat termen, ca semnificație, pentru el e cuvântul tragedie. Pentru mine exilul lui Ovidiu suna ca o întoarcere acasă, nicidecum ca o rană ce se deschide în ființa interioară fără nici o șansă de cicatrizare.

Si totuși, să nu fi fost așa, atunci, din moment ce trebuia să mă eliberez de insuportabila, sufocanta apăsare nu numai a satanicului regim comunist ci și a prea compromisului, colaboraționistului și servilului meu ierarh, care mă arăta cu degetul, printre altele, și pentrucă am încercat, după cum s'a consemnat în sentința consistorială dela strâmba judecată ce mi s'a intentat, "că instig Biserica împotriva ideologiei atee a statului român"? (Ați auzit de vreo "crimă" mai mare decât aceea comisă de un preot care se opunea satanei, "crimă" pedepsită de cine altul, decât de Episcopul său?)

Cum puteam concepe altfel exilul din moment ce el era singurul mod de evadare din ghearele otrăvite, ucigașe ale unei ideologii mai mult decât machiavelice, străină total firii unui popor, în marea lui majoritate dreptcredincios, ideologie urzită și șoptită de diavol, pustiitoare de suflet și pârjolitoare de plai strămoșesc?

Ce sens puteam da refuzului de a mă lăsa strangulat de acest "cancer împotriva firii umane" (Soljenițân) care e comunismul și care-a terorizat și însângerat Planeta albastră, binecuvântată și străluminată de lumina necreată a Dumnezeirii la Nașterea Fiului lui Dumnezeu, dar mai ales la Invierea Aceluiași Fiu, "ideologie" care-a terfelit și batjocorit aproape un secol istoria umană, ducând "arta" minciunii, a conspirației, a dezinformării, a trădării, a terorii, a satanismului deghizat și a asasinatului în masă, încet, dar sigur, la perfecțiune?

Cum puteam spera să purific noțiunile de sensul lor antinomic cu care-au fost siluite, să nu mai fiu obligat să accept ca adevăr ceea ce era cea mai sfruntată minciună?

Nu puteam intui exact dimensiunea tragică a exilului și pentrucă n'am conceput nici o clipă să mă exilez și din limba inoculată în fire prin laptele mamei, așa cum n'am conceput să mă exilez nici din sacrele tradiții ancestrale ale neamului meu răsărite din dragostea pentru frumosul etern al unui popor pe cât de brav, pe atât de credincios.

Dar, peste toate, n'am putut înțelege că "exilul e partea învinsului," cum se exprima un poet-cugetător român, că prin exil Ovidiu nu se întorcea acasă, la sine însuși, până când, venit aici, în lumea liberă, a trebuit să fac cea mai amară constatare: cei care erau majoritari în țară, și care, prin pactizarea lor cu Antihrist pentru distrugerea ființei neamului, m'au determinat să'mi părăsesc țărâna natală, erau, sunt majoritari și aici. Mai mult, cei care în țară au considerat că una din cele mai frumoase căi de slujire a lui Dumnezeu e aceea de a te opune ateismului Fiarei comuniste, aici trebuiau, (mai trebue încă?) să se mulțumească cu un nedeclarat, dar apăsător statut de tolerat. Dacă va fi necesar, vom exemplifica.

Dar a sosit ora. Ora judecății istorice. Neamul nostru, prea mult încercat, a rupt lanțurile împilării! In explozia de revoltă din preajma Sfintelor Sărbători, poporul român și-a adus aminte că dreptul la viață, dreptul la existență al unei nații s'a scris adeseori cu sânge. Cu sânge de martiri. Asemenea pagini dau sfințenia și gloria unei națiuni, mai ales că jertfele s'au asumat pe cât de conștient, pe atât de eroic, pentru nimicirea celei mai satanice tiranii, tirania lui Nicolae Ceaușescu și a clicii sale securiste, cu fiecare an tot mai însetată de sânge. Si astfel, cei jertfiți pe altarul dezrobirii au fost ultimii "prunci" care au stins insațiabila sete de sânge, pentru ultima dată, a celui mai abominabil și paranoic Irod pe care doar comunismul a putut să-l "scornească" pe unicul în frumuseți plai mioritic. Dar, peste miile de jertfe, Nașterea Domnului din anul abia încheiat, 1989, a adus cel mai frumos dar neamului românesc. Incă o dată s'a confirmat adevărul dogmatic ortodox că sensul Crucii nu se dezvăluie, nu se finalizează în moarte, ci în Inviere. La Nașterea Domnului s'a produs începutul învierii neamului din impusa moarte spirituală semănată de ucenicii lui Antihrist.

A sosit ora. Ora adevărului. In cadrul acestui imperativ istoric se integrează și apelul nostru. Stim că cei mai mulți dintre cititori, a căror conștiință românească a vibrat pe cele mai sensibile coarde, se vor solidariza cu gestul nostru.

Cei care se vor plasa în opoziție, e inutil să mai afirm, se vor autodemasca. Deja, pe ici, pe colo, se aud "voci" care întreabă cine ne dă dreptul să întreprindem așa ceva. Le oferim de pe acum cel mai simplu răspuns cu putință: poporul român pe care, cei ce au fost lupi îmbrăcați în piei de oaie, fie în țară, fie pe aiurea, în diasporă, l-au trădat.

Iar pentru acei care mai persistă în afirmația ipocrită și perversă că "nu fac politică", deși e prea cunoscut ce politică au făcut, redăm ultima strofă din imnul "Deșteaptă-te, Române!" care de aproape un veac și jumătate a însuflețit neamul nostru, așa cum l-a înaripat spre victorie și'n zilele fierbinți ale istoricului sfârșit de Decembrie trecut:

"Preoți cu crucea'nfruntе, căci oastea e creștină, / Deviza-i libertate, iar scopul ei prea sfânt. / Murim mai bine'n luptă cu glorie deplină, / Decât să fim sclavi iarăși în vechiu-ne pământ".

SĂ NU-I UITĂM

APEL

CĂTRE TOȚI ROMÂNII DIN EXIL

Iubiți frați de sânge și de credință.

Balaurul a fost ucis! Dacă considerăm, așa cum se cuvine, declarația unui mare Român de conștiință, Domnul David Funderburk, făcută la televiziunea americană în aceste fierbinți și sfinte zile de iarnă pentru poporul român, că un sfert din Români se aflau în slujba Balaurului, și adăugăm la cele peste 23 milioane de Români din țară și pe cei din diasporă, calculul e lesne de efectuat: Balaurul avea în jur de șase milioane de capete! Până ce judecata dreaptă a neamului i-a "deschis" poarta singurului loc în care el putea avea acces pentru veșnicie, talpa iadului, unele din capetele Balaurului s'au mai zbătut, și'n ultimele lor spasme au mai vărsat otrava urii ucigătoare, secerând noi jertfe. Celor căzuți peste țărâna încă caldă a mormântului, sfințită prin jertfa lor, le vărsăm florile recunoștinței și ne manifestăm credința că Dumnezeu le-a oferit cununa Sa cea veșnică.

Calvarul istoric, tragedia indescriptibilă a neamului n'ar fi atins dimensiuni de infern dantesc dacă printre cele aproximativ șase milioane de capete ale Balaurului n'ar fi fost și slujitori ai Bisericii noastre strămoșești. Majoritatea ierarhilor Bisericii Ortodoxe Române au pactizat cu Antihrist, de când comunismul, religia satanei, a pustiit binecuvântatul plai mioritic. Din cei 12 ucenici ai Mântuitorului, doar unul s'a numit Iuda Iscarioteanul, doar unul a ales calea trădării. Ierarhii și preoții Bisericii Orotodoxe Române au inversat proporția, într'o majoritate zdrobitoare au acceptat pe frunte stigmatul lui Iuda. Ei au devenit lupii îmbrăcați în piei de oaie năimiți de Antihrist pentru sfâșierea turmei dreptcredincioase a neamului românesc. Ei s'au aliat cu cei al căror scop satanic era tocmai acela de a-l ucide pe Dumnezeu în sufletele oamenilor. O dovadă elocventă în acest sens sunt ditirambii adresați călăului la "Conferința interconfesională omagială..." din August acest an, ditirambi publicați în "Telegraful român" Nr. 29-34,1989 pentru care s'a manifestat cea mai îndreptățită indignare în paginile publicației "Cuvântul românesc" din Noembrie, 1989.

Dar ceasul deșteptării, al descătușării a sunat și suntem convinși că judecata istoriei nu va întârzia. In acest sens, prin mijloacele mass-media, ne vom adresa și poporului român, noi, cei care am fost hăituiți prin cele mai diabolice metode și cărora, ierarhi atei, ne-au luat preoția lucrătoare tocmai pentrucă conștiința noastră sacerdotală nu ne-a permis să negăm scopul sublim al misiunii preoțești.

Tocmai pentrucă am refuzat să ne coalizăm cu cei care au avut ca singur scop distrugerea ființei naționale a neamului și n'am fost de acord cu prostituarea Bisericii lui Hristos. Noi suntem doar câțiva din cei care, sătui de hăituire, am îmbrățișat aspra cale a exilului. Mulți dintre noi au rămas acasă și au rezistat cu stoicism, atât cât omenește a fost posibil, mulți au fost asasinați de cei mai odioși mercenari în slujba Antihristului care a purtat numele Nicolae Ceaușescu. Dacă unii dintre ei ne sunt necunoscuți și anonimi, suntem siguri că Dumnezeu le-a oferit cel mai frumos nume!

Noi suntem, mai suntem încă în exil. Intr'un adevărat, real exil. Pentrucă, acea caracatiță care-a sufocat aproape 25 de ani poporul nostru și-a prelungit tentaculele devorante și'n bietul nostru exil. Cu scopul de a lucra la escamotarea crimelor de genocid săvârșite de cel mai diabolic și paranoic monstru ivit vreodată pe pământul natal. Alegând calea lui Iuda, sub masca sloganului "Nu fac politică", dar făcând în realitate cea mai abjectă politică, politica lui Antihrist, mulți preoți, cu stele de ofițer de securitate sub reverendă, s'au strecurat în Episcopia noastră dela Vatra Românească. Speculând la maximum slăbiciunile exilului, uzând în cel mai histrionic mod de cele mai satanice metode învățate la școala spionajului și a dezinformării, sprijiniți de "unelte" pe măsura lor, strecurate în consiliile parohiale, au ocupat cele mai bune parohii din America. (Doar unul din cei ce semnează aici a avut acces la un asemenea post și aceasta doar prin merite pastorale personale).

Toți aceștia nu sunt ucenicii Păstorului cel Bun. Ei sunt furii tocmiți de Antihrist care, după cuvântul Mântuitorului, au misiunea "să fure, să junghie și să piardă" (Ioan 10:10). Aceștia toți n'au dreptul să fure, să junghie și să piardă trupul și sângele lui Hristos cel înviat. Sărutarea Potirului de către ei se asimilează celei pe care Iuda a dat-o lui Hristos. Ei sunt co-părtași la toate crimele abominabile pe care Fiara le-a săvârșit împotriva prea crunt încercatului nostru neam. Intre buzele lor și Sfântul Potir strigă acuzator sângele celor care s'au opus Fiarei și care au fost uciși și din cauza tăinuitoarei lor trădări. Pentru a'și mășlui adevăratele lor fapte au purces la zidirea de biserici aici, pe străinul, dar ospitalierul pământ american. N'au suflat însă nici o vorbă despre dărâmările de locașuri sfinte din țara natală. In timp ce preotul Ionașcu din București, și alții ca el, erau uciși în bătaie de "țiganii" extrem de diabolicei securități, unii din cei care "nu fac politică" se aflau în România și'și înscriau odraslele la facultăți bucureștene. Cu certitudine, și pentru a primi noi instructaje dela "bază". Noi îi știm pe toți. Si, sunteți convinși, și voi. De aceea faptele lor agitatorice, vădit diversioniste, scoase dela naftalină din panoplia dezinformării cu intenția de a induce în eroare, nu pot convinge pe nimeni. Aparițiile lor la televiziune și în presă în sprijinul revoltei neamului, acum când s'au convins că e pierdută cauza lor și când clipa demascării se apropie, pot înșela doar pe cei neobișnuiți cu asemenea trucuri securiste. De aceea, un plus de vigilență e necesară.

Apelând la sprijinul tuturor celor care simt că'n piept le bate inima de Român, cu reverență, cerem Prea Sfinției Sale, Prea Sfințitului Episcop Nathanael, să dispună instituirea unei comisii compusă din cei mai nepătați clerici și mireni din Episcopia noastră care să treacă la:

1. reanalizarea dosarului fiecărui preot dela Vatra Românească născut în România;
2. stabilirea atitudinii pe care fiecare a avut-o, pe când era în țară, față de regimul comunist;
3. modul și motivul emigrării; cei care n'au avut nimic de reproșat regimului criminal ceaușist nu au ce căuta aici, iar poziția lor se stabilește pe baza acestei neluări de poziție, suficient de elocventă pentru demascarea complicității lor la crimele comuniste;
4. cine l-a sponsorat;
5. conformitatea celor declarate la dosarul de imigrare cu atitudinea din cadrul exilului românesc;
6. și, mai ales, activitatea desfășurată în cadrul exilului, care poate fi ori cea de agent comunist camuflat, ori cea de adevărat preot al lui Hristos, care pe lângă activitatea sacerdotală, pastoral-misionară, a considerat ca o primă datorie de conștiință demascarea și stigmatizarea crimelor imprescriptibile comise împotriva neamului românesc de către megalomanul și paranoicul Faraon scornicеștean.

Cei găsiți vinovați de colaborare să fie excluși din Episcopie!

Nu uitați! Pe adevărul și dreptatea de azi se va așeza biruința de mâine a neamului nostru!

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Preot Cornel Avramescu
Preot Gheorghe Calciu-Dumitreasa
Preot Viorel Dumitrescu
Preot George Gage
Perot Dumitru Măcăilă

EVANGHELIA EXILULUI (Februarie 1990)

IISUS ÎN TEMPLU

—Sergiu GROSSU—

La începutul lunii, respectiv la 2 Februarie, Biserica noastră sărbătoreşte "Intâmpinarea Domnului" de către bătrânul Simeon, în Templul din Ierusalim, aşa cum raportează evanghelistul Luca: "Simeon L-a luat în braţe, a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: - Acum slobozeşte în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile, şi slava poporului Tău Israel" (LUCA, 2.21-35)

Noi vom căuta să aprofundăm semnificaţia spirituală a unui alt episod evanghelic şi anume: Iisus în Templu la vârsta de 12 ani (a se citi LUCA, 2.41-52), stăruind în special asupra versetelor 43-49, de unde aflăm că "după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau (părinţii) acasă, băiatul Iisus a rămas în Ierusalim", fără ca ei să bage de seamă.

Iată-ne în faţa a DOUA atitudini contradictorii a "Băiatul Iisus A RAMAS în Ierusalim" şi Părinţii 'SE INTORCEAU acasă." Prin urmare, unii din noi creştinii exilului românesc, rămân în Ierusalim, în Biserica lui Dumnezeu, având gândurile ancorate în veşnicie, pătrunşi de ceea ce s'a cântat şi vorbit. Alţii, care reprezintă marea majoritate a celor botezaţi, vin la Ierusalim "după obiceiul praznicului", din obişnuinţă, şi pleacă. Işi fac obligaţia odată sau de două ori pe săptămână, apoi "se întorc acasă", reintră în normal. Ocupaţiile cotidiene îi fură. Uită de cele petrecute "în Ierusalim", uită de Dumnezeu, uită de Mântuitorul lumii. Prinşi de şuvoiul plăcerilor, Il pierd pe Domnul, ca şi părinţii din Evanghelie, care, în toiul pregătirii pentru călătoria de întoarcere, "n'au băgat de seamă lucrul acesta."

Ce ne rămâne de făcut, cititorule? In viaţa noastră de credinţă, să nu ne manifestăm cu superficialitate ci atenţi la noi înşine şi la evoluţia noastră morală, să citim şi să medităm Sfânta Scriptură, să ne rugăm neîncetat, să ne gândim la Dumnezeu şi la mântuirea noastră sufletească. Fiindcă atunci când ne lăsăm stăpâniţi de lucrurile pământeşti, UITAM DE IISUS, ne înstrăinăm de El, şi Ne INTOARCEM ACASA, la ceea ce este firesc şi vremelnic.

Dacă, din NEBAGAREA DE SEAMA, nu preţuim suficient adevărurile lui Dumnezeu şi-L pierdem pe Iisus, CUM II putem afla din nou şi unde? In cartea proorocului scrie: "Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima" (IEREMIA, 29.13). Trebue să-L căutăm. Si cum? "Cu toată inima", aşa cum L-au căutat părinţii pe Iisus. Este drept, întâi L-au căutat greşit. "Au crezut că este cu tovarăşii lor de călătorie, şi au mers cale de o zi, şi L-au căutat printre rudele şi cunoscuţii lor" (vers. 44). Ori, noi, ştim că IN LUME Domnul Iisus nu poate fi găsit. "Voi sunteţi din lumea aceasta - se adresa El Iudeilor ce aveau de gând să-L omoare;Eu nu sunt din lumea aceasta" (Ioan, 8,23). In lume ne întâlnim cu chemările păcatului, nu cu Mântuitorul. "Rudele" şi "cunoscuţii" râd, pur şi simplu, de noi, când îl întrebăm de Iisus: "Fii serios!" "Nu-i păcat de tine?" "Lasă-te de bazaconii!"

Evanghelia ne informează că "După trei zile, L-au găsit în Templu." Acolo trebue căutat Iisus, IN BISERICA, în comunitatea de dragoste a sufletelor răscumpărate de El, a celor ce se adună în Numele Lui. "Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor" (MATEI, 18.20).

***

După ce L-am aflat pe Domnul şi Stăpânul vieţii noastre, să ne lăsăm străpunşi de cuvintele Lui, păstrându-le nefalsificate, aşa cum le-am auzit. La versetul 51 citim că "mamă-Sa păstra toate cuvintele acestea în inima ei. "Le păstra, pentrucă meritau a fi păstrate. Cum sunt cuvintele oamenilor? Goale, deşarte, fără putere. N'au nici un efect în inima noastră. Numai Domnul Iisus are cuvintele vieţii veşnice, care sunt "duh şi viaţă." Aceste cuvinte, această învăţătură trebue păstrată INTEGRAL. "Mamă-Sa păstra TOATE cuvintele..." Nu o parte din adevărul Evangheliei, ci adevărul întreg.

Noi în general, fărâmiţăm Evanghelia. Nu păstrăm TOATE cuvintele mântuirii. Din cauza aceasta se ajunge la sectarism, la vrăjmăşii interconfesionale, la compromiterea unităţii creştine, la haos. Dacă stăm, de pildă, de vorbă cu unii fraţi neoprotestanţi, auzim că "sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, ne curăţeşte de orice păcat." Admirabil, nu-i aşa? Dar nu acestea sunt TOATE CUVINTELE. Versetul întreg sună astfel: "Dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşie unii cu alţii; şi sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat" (1 IOAN, 1.7). Curăţirea noastră de păcate, prin sângele lui Iisus este condiţionată. Si anume: "Dacă umblăm în lumină..."

Un alt exemplu: Temnicerul din Filipi (FAPTE, 16.30-31). El îi întreabă pe Pavel şi Sila: "Domnilor, ce trebue să fac ca să fiu mântuit?" "Crede în Domnul Iisus, şi vei fi mântuit", i s'a răspuns. Ce uşor se capătă mântuirea: "Crede..." Dar acestea nu-s TOATE CUVINTELE. Căci nu ORICE credinţă duce la mântuire, ci "credinţa care lucrează prin dragoste" (Galateni, 5.6) prin fapta credinţei (IACOV, 2.14).

Maria "păstra toate cuvintele IN INIMA ei. "Nu în cap, fiindcă ştim ce face logica. Dimpotrivă, IN INIMA, în sanctuarul marilor prefaceri sufleteşti, acolo de unde "ies izvoarele vieţii" (PROVERBE, 4.23), acolo unde oamenii "îşi poartă idolii")EZECHIEL, 14.3). Ce fel de idoli? Evanghelia denunţă 13 idoli care stăpânesc interioritatea umană: "Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies: gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia" (MARCU, 7. 21-22)

De aceea, purtătorii de idoli se depărtează de Dumnezeu şi până la urmă, ajung să-L tăgăduiască.

Dacă păstrăm în inimă, ca Maica Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu, el îşi face lucrarea izbăvitoare. Idolii sunt puternici, tari ca o stâncă. Ei şi! Nu suntem avertizaţi că Cuvântul lui Dumnezeu este "ca un ciocan care sfărâmă stânca"? (IEREMIA, 23.29) Cu inima curăţită de toţi idolii, înnoită şi sfinţită "prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac" (1 PETRU, 1.23), noi putem creşte, cum creştea şi Iisus în înţelepciune şi în statura cea dinlăuntru, duhovnicească, devenind fii ai legii celei noi, care este "legea Duhului de viaţă în Hristos Iisus" şi copii ai lui Dumnezeu (ROMANI, 8. 2,16).

Obiectivul primordial al vieţii noastre de băjenie trebue să rămână Ierusalimul ceresc, "noul Ierusalim, cetatea sfântă," despre care vorbeşte Apocalipsa (cap. 21.2) şi care, pentru Ap. Pavel, este "mama noastră" (GALATENI, 4.26). Deşi ne arde, ca o vâlvătaie mistuitoare, dorinţa întoarcerii acasă, în "Ierusalimul" unei Românii libere, noi n'avem dreptul să neglijăm această prioritate indispensabilă în actul obligatoriu al transfigurării lăuntrice. Imitând pe părinţii copilului Iisus, SA SUIM şi noi la Ierusalimul cel de sus, practicând, cu perseverenţă, alpinismul spiritual. Căci fiecăruia din noi, în parte, Dumnezeu ne strigă, ca şi lui Moise, odinioară; "Suie-te la Mine, pe munte, şi rămâi acolo (EXOD, 24.12).

O, de-am şti să-I ascultăm îndemnul!

La trei ani e prezent!

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D. TRIFA

Când a închis ochii, în orăşelul Cascais din Portugalia, exilatul Arhiepiscop Valerian, într'o clipă, a strâns tot ce lăsa în urmă: ţara lui iubită ROMANIA, Episcopia din America, viaţa petrecută, prietenii şi frumoasele înfăptuiri. Le-a adunat toate cu dragostea şi dăruirea trecutului, în traista bogată a veşnicelor amintiri.

Inima i-a rămas, însă, pe masa Preacurată a Sfintelor Altare, în sufletul poporului dreptcredincios, al preoţilor ce-l pomenesc în fiecare Duminică la Sfânta Liturghie. A rămas în adierea vântului, a pomilor şi ciripitul păsărelor dela Vatra Românească pe care a dăltuit-o în fortăreaţă de viaţă ortodoxă.

Dar mai presus, a rămas în inima şi pe buzele celor care l-au cunoscut. Lumina lăsată de el se înalţă, în pas cu vremea către soarele ce i-a călăuzit drumul spre culme până ce neamul întreg se va aduna la uşa Altarului.

A plecat departe, dar e cu noi, e prezent, cu dorul şi dragostea, să ne amintească, zi de zi, că ne tragem dintr'un popor nobil, credincios, născut odată cu codrii şi râurile din Dacia Felix.

Că avem datoria să lăsăm urmaşilor tezaurul sufletului românesc în care el a crezut cu toată tăria.

Din turnul dela Vatra Românească, ca dintr'un far luminos, duhul lui priveşte spre noi, către ţara eliberată de domnia satanică, spre toate colţurile lumii unde se află suflare românească, cu încredere şi speranţă că Dumnezeu îi va pregăti un destin glorios şi fericit.

SCURT ISTORIC

De când a fost ales la conducerea Episcopiei Ortodoxe Române din America, 1952, viaţa lui a fost o luptă continuă pentru păstrarea demnităţii româneşti împotriva încercărilor de infiltraţie comunistă dela Bucureşti.

Au fost trimişi pe rând feţe bisericeşti şi agenţi să tulbure viaţa Românilor din America şi Canada, să dărâme Episcopia şi pe conducătorul ei. Iată câteva nume cunoscute: Episcopii Andrei Moldovan şi Victorin, teologul Bartolomeu Anania, Kramer, Antonovici, Iancu, Milovan şi alţii. Incercările lor de-a lungul anilor au rămas zadarnice.

După anul 1970, partidul comunist, care controla conducerea Bisericii din România a trimis delegaţi - mitropoliţi, episcopi şi oficiali din Dealul Mitropoliei - ca să-l convingă pe Valerian să subordoneze Episcopia pe care o păstoreşte Patriarhiei dela Bucureşti, promiţându-i un scaun de ierarh în România.

Incercările ademenitoare nereuşind, guvernul comunist român a adoptat o tactică de intimidare. Operaţia aceasta a fost condusă de Corneliu Bogdan, fostul ambasador reserist dela Washington. Dar nici ea n'a dat nici un rezultat. Si aşa se merge mai departe.

In 1978 Ceauşescu se afla în vizită oficială la Washington. Acolo, aşa cum povesteşte Pacepa în cartea "Orizonturi Roşii", Ceauşescu a trecut la atac direct împotriva lui Valerian. La Blair House, unde era oaspete de onoare, a strigat furios oamenilor lui, bătând cu piciorul în podea: "Trebue să-l strivim ca pe un vierme, ca pe un vierme! Acest porc murdar şi reacţionar trebue distrus! Nu voi putea dormi până ce nu-l văd aruncat afară din America, ca pe un gunoi!"

A dat ordin să se fabrice un dosar care să-l arate pe Valerian criminal de război, fascist, nazist şi ucigător de Evrei. Iar pentru difuzarea acestor acuzaţii în America şi Europa au fost întrebuinţaţi agenţi plătiţi şi personalităţi "acoperite". Seful rabin al Evreilor din România, Moses Rosen, le-a răspândit în conferinţele ţinute în câteva oraşe mai mari din America. Iar presa le-a publicat cu litere mari fără să ţină cont că sunt minciuni.

Intre timp deputata Elisabeth Holtzman a trecut prin congres, într'o noapte când băncile erau goale, o lege prin care se cerea luarea cetăţeniei foştilor criminali de război şi deportarea lor din America. Valerian era primul pe listă.

Opinia publică fiind astfel pregătită şi legea în vigoare, s'a deschis în August 1980, la Tribunalul Federal din Detroit, proces împotriva Episcopului Valerian pentru luarea cetăţeniei americane. Cu publicitate senzaţională, cu televiziune şi radio, procesul trebuia să ţină câteva săptămâni. Ca să nu dea satisfacţie celor care îi voiau capul, Valerian a predat de bună voie certificatul de cetăţenie. Procesul nu s'a mai judecat şi se părea că apele se vor linişti.

Dar în curând s'a fabricat un alt proces şi anume de deportare. In 4 Octombrie 1982, după trei zile de dezbateri preliminare, Tribunalul a propus Episcopului Valerian că de vrea să plece de bună voie din America, procesul va fi scos de pe rol. Valerian a primit propunerea însă numai cu condiţia ca toate acuzaţiile împotriva lui să fie anulate. Si, aşa s'a petrecut.

Intre anii 1983-1984 s'au făcut încercări să fie trimis, "Criminalul de război", în Israel ca să fie judecat acolo. Din lipsă de dovezi, statul Israel a refuzat. Au vrut să-l trimită în România. De teamă ca să nu fie descoperit, Ceauşescu a refuzat şi el.

Conform aranjamentului luat în faţa judecătorului, la 17 August 1984 a plecat în Portugalia, dar nici acolo n'a avut liniştea dorită.

In 28 Ianuarie 1987 a murit în spitalul din orăşelul Cascais în urma unui atac de inimă. După câteva zile, trupul neînsufleţit a fost adus în America şi îngropat în cimitirul dela Vatra Românească cu toată cinstea cuvenită unui mare ierarh ortodox.

Dacă memoriile lui Pacepa s'ar fi putut obţine la timp, Valerian din acuzat ar fi putut fi "acuzator" împotriva acelora care i-au vrut capul, şi aşa n'ar mai fi plecat din America.

Astăzi s'ar fi bucurat împreună cu noi că România s'a eliberat de stăpânirea celor răi.

S. STĂNICEL

FARA ARMÂNEASCĂ

EMINESCU ŞI AROMÂNII

(CONTINUARE)

—Prof. Gheorghe CARAGEANI—

Printre fragmentele de traduceri efectuate de poet şi recent publicate, se află două care interesează direct tema pe care am abordat-o aici; în primul sunt traduse câteva rânduri dintr'o versiune latină a cronicii lui Nicetas Choniates în care este vorba despre Vlahi. In cel de al doilea, Eminescu copiază şi traduce un pasaj din Sfaturile şi povestirile adresate de generalul bizantin în retragere, Kekaumenos, fiilor săi, sfaturi constelate de numeroase relatări ale unor evenimente trăite de general. Se ştie că opera lui Kekaumenos a fost descoperită târziu de bizantinistul V. Vasiljevski în biblioteca sinodală din Moscova şi că unicul manuscris păstrat acolo a fost prezentat şi publicat fragmentar în 1881, de către Vasiljevski. Cunoaşterea acestei prime editări, din sursă directă, şi traducerea unui pasaj din Kekaumenos, sunt deosebit de importante atât pentru relevarea vastului orizont istoric al poetului, cât şi prin datele conţinute în pasajul generalului bizantin cu privire la coborîrea strămoşilor Aromânilor de azi, a Vlahilor de lângă Dunăre şi Sau (Sava), în Epir şi Macedonia.

Ce alte surse va fi folosit Eminescu nu ştim, pentrucă suntem siliţi, cel puţin deocamdată, a ne situa în câmpul ipotezelor.

In acest sens poate fi semnalată lucrarea lui Hopf, din 1870, în care se aminteşte de satul valah Exeba ori Exeva, din Thessalia, la anii 1081-1084 după informaţia oferită de scrierile Annei Comnena. La fel, L. Heuzey nota în volumul său din 1860, că în anii 1119, 1304 şi 1343 Thessalia era cunoscută cu apelativul de Valahia. Rosler, de asemenea, de multe ori menţionat de Eminescu, îi citează pe Ramon de Muntaner şi pe Henry de Valenciennes (dintre care ultimul numeşte acest teritoriu chiar Blaquie la Grant) şi-l pomeneşte şi pe Beniamin de Tudela.

Ideea că (A) Românii din Peninsula Balcanică erau "după toată probabilitatea Traci romanizaţi", idee care revine şi în alte articole ale lui Eminescu, fusese enunţată într'o formă şi mai categorică de către Pic într'o lucrare publicată în germană în 1880, la Leipzig. Dacoromânii sunt Daci romanizaţi.

Macedono-romanii sunt Traci romanizaţi şi veniţi în actualul lor teritoriu din Nordul peninsulei".

O examinare atentă a diverselor ediţii ca şi a respectivelor comentarii, care au însoţit publicarea scrierilor lui Theophylactos Simokattes şi ale lui Theophanes ar putea explica eroarea anului indicat de Eminescu - 579 în loc de corectul 587 - an în care au fost rostite faimoasele cuvinte retorna (sau torna, torna) fratre. Interesant ni se pare însă faptul că aceeaşi greaşeală de datare apare într'un studiu al cunoscutului istoric A.D. Xenopol, studiu publicat în 1883, deci posterior articolului lui Eminescu.

Ideea că Românii (Aromânii) din Peninsula Balcanică sunt autohtoni, susţinută de Eminescu pe baza documentării de care dispunea, a fost ulterior confirmată de cunoscuţi cercetători, chiar dacă în ce priveşte autohtonia lor totală sau numai parţială - în locurile în care trăiesc astăzi, se înregistrează în bibliografia de specialitate unele divergenţe. Trebue considerată în schimb, o exagerare, afirmaţia lui Eminescu că Grecii sunt coloni ce locuiesc printre (A) Românii din Peninsula Balcanică.

O ultimă observaţie privind raporturile dintre graiul Aromânilor, limba română (numită de Eminescu dacoromână) şi limbile romanice occidentale. Iată ce spune poetul: "Cât despre limba Macedoromânilor, e azi un adevăr cunoscut de toţi că e numai un dialect al limbii dacoromâne şi că n'are a face deloc cu limbile neolatine ale Occidentului. Studiile recente ale lui Miklosich au dovedit-o cu toată evidenţa. Atât dialectul din Istria cât şi cel macedoromân sunt varietăţi ale limbii dacoromâne, cu mici deosebiri fonologice şi cu mari şi hotărîtoare asemănări". Surprinde şi astăzi claritatea cu care Eminescu enunţă, în puţine cuvinte, statutul de dialect, de varietate a limbii (daco) române pe care îl are aromâna, convingeri bazate, fără îndoială, pe cunoaşterea directă a lucrărilor unor mari lingvişti din epocă, cum ar fi, de pildă, cele ale lui Miklosich.

1.4 Tot un răspuns polemic la adresa unor afirmaţii absurde conţinute într'un ziar grecesc, de astă dată este vorba de "Journal d'Athènes", stă la baza articolului intitulat Apostol Mărgărit, publicat de Eminescu în "Timpul" din 5 Mai 1883.

Aşa cum proceda de multe ori, Eminescu reproduce mai întâi, în traducere românească, textul franţuzesc. Anunţând arestarea lui Apostol Mărgărit unul dintre promotorii mişcării

naţionale aromâne 33 "Journal d'Athenes" îl numea "renegat al elenismului" şi îl acuza de a fi călătorit "prin satele locuite de Greco-români", îndemnându-i pe aceştia să aleagă din fiecare sat câte un băiat pe care să-l trimită la şcoala militară din Bucureşti. Reîntorşi, după studii, în satele lor natale, aceşti tineri ar fi urmat să-i conducă pe connaţionalii lor "în războI în contra Turcilor (?!) cu scopul de-a uni Macedonia cu România".

In comentariul său, ca de obicei extrem de clar şi de concis, Eminescu îmbină dela bun început, ironia şi sarcasmul cu informaţia precisă, prin trimiteri la operele unor cunoscuţi savanţi: "Expresia de Greco-români e atât de improprie ca şi afirmarea că iedul e fiul zimbrului. Nu există Greco-român, precum nu există Greco-spaniol sau Greco-englez. Românii din triunghiul tracic sunt tot atât de Români şi tot atât de puţin Greci ca cei din Maramureş ex. E o viclenie comună a numi pe-un popor radical deosebit de cel grecesc ba grec-valahofon, ba greco-român, ba câte toate. Ca şi când cercetările unui Miklosich, Tomaschek, Thunmann şi alţii se pot escamota prin neadevăruri greceşti. ... A trimite băieţi la şcoala militară din Bucureşti şi a crea din ei cadre în contra Turcilor pentru a uni Macedonia cu România e o aserţiune atât de încornorată încât nimeni nu e destul de simplu de-a o crede. Dar a trimite băieţi în şcoala militară şi a face din ei ofiţeri care să lupte alături cu Turcii în contra Grecilor, când acestora le-ar veni pofta să realizeze harta etnocratică a d-lui Paparrigopulos, iată o idee cu mult mai probabilă, pe care-o recomandăm tuturor Macedoromânilor".

Pericolul pe care îl reprezenta panelenismul pentru popoarele din Balcani a fost relevat în repetate rânduri de Eminescu, fapt demonstrat, bunăoară, de articolele publicate anterior în "Curierul de Iaşi" din 10 Octombrie 1876 şi în "Timpul" din 25 Mai 1880, asupra cărora vom reveni cu altă ocazie, când vom analiza concepţia lui Eminescu în ce priveşte soluţionarea aşa numitei chestiuni balcanice sau 'orientale'.

In articolul pe care îl examinăm în acest paragraf, poetul precizează că nimeni nu viza unirea Macedoromânilor cu România - operaţie, am zice noi, de altfel imposibilă, din motive geografice! dar sugerează, în schimb, "concordia deplină între Albaneji, Turci şi Macedoromâni, pentru a apăra patria lor tracică de apetiturile de cucerire din Atena".

Articolul se încheie cu următoarele cuvinte: " Românii Peninsulei Balcanice sunt cunoscuţi din evul mediu ca Romaioctoni, ca exterminatori de Greci. Pentru a fi ceea ce au fost părinţii lor n'au nevoie de altceva decât să rămână Români. Cineva nu poate renega ceea ce nu-i al său; un Român nu poate renega elenismul, el nu se poate decât lepăda de ceea ce nu numai nu e al său, dar e diametral opus întregii lui naturi. Abia există în lume vreo deosebire mai mare decât între caracterul drept şi deschis al Aromânului şi cel pervers şi parazitic al Grecului".

Finalul articolului poate părea şovinist şi probabil că, într'o anumită măsură se poate vorbi, în acest caz, de anumite accente şovine. O analiză obiectivă şi globală a publicisticii lui Eminescu, demonstrează totuşi că marele nostru poet nu a fost de fapt cu adevărat rasist, când s'a pronunţat în diverse ocazii împotriva Evreilor şi a Grecilor. In concepţia sa Evreii şi Grecii erau consideraţi, în genere, popoare neproductive, care trăiau exclusiv din comerţ. Or, pentru Eminescu, productivi erau ţăranii, erau meseriaşii, dar nu neguţătorii, cârciumarii, etc., care trăiau exclusiv pe spinarea celorlalţi. Influenţat de anumite idei ale unor economişti ai vremii, Eminescu este, şi cu acest prilej, un apărător al vechilor stări de lucruri, al armoniei sociale (şi nu doar sociale) pe care o admira în trecutul principatelor române, dar pe care o considera fărâmiţată şi complet degradată în epoca sa. In al doilea rând trebue relevat că multe dintre mărturiile cronicarilor bizantini şi occidentali din Evul Mediu demonstrează existenţa unei profunde animozităţi între Greco-bizantini şi Latino-romanici. De asemenea, fără a accepta teoria posibilităţii existenţei uneiuri integrale între rase, sau între popoare, considerăm că incompresiuni reciproce şi un anumit dispreţ reciproc s'au manifestat în decursul secolelor, şi implicit în secolul al XIX-lea între Greci şi Aromâni în genere, şi nu numai la nivelul oficialităţilor greceşti (guvernul şi administraţia greacă, clerul grecesc, etc.) Aşa cum am arătat şi cu alt prilej folclorul aromânesc - creaţie anonimă şi colectivă - conţine indicaţii suficiente în acest sens.

1.5 Soarta Aromânilor în viitor îl preocupă pe Eminescu, deşi nu am identificat articole de ale sale consacrate în mod expres numai acestei chestiuni. Sunt, în schimb, relativ numeroase articolele privind rezolvarea a ceea ce mai târziu se va numi tot mai frecvent chestiunea balcanică sau orientală rezolvare de care era implicit legată soarta Aromânilor. Cum însă chiar simpla grupare, printr'o operaţie reductivă, a ideilor lui Eminescu pe această temă - grupare însoţită, fireşte, de o sumară exemplificare - ar necesita un spaţiu suplimentar şi cum avem intenţia să tratăm acest subiect într'o altă lucrare, ne-am limitat aici doar să-l enunţăm.

1.6 Până acum am examinat informaţiile pe care ni le oferă publicistica lui Eminescu în ce-i priveşte pe Aromâni din punct de vedere strict istoric şi politic. Vom cerceta în continuare acele articole ale lui Eminescu care conţin referinţe la un anumit aspect al istoriei Aromânilor, şi anume la istoria lor culturală.

1.6.1 Eminescu abordează acest subiect deja în anul 1876, în partea finală a unui articol publicat în Curierul de Iaşi" din Iulie.

Sunt reproduse, la început, unele părţi din articolul Izvodul cărţilor tipărit de Zaharia Carcalechi (Aromân şi el, şi "ferlegher" al Tipografiei Universităţii din Buda) în revista literară "Biblioteca românească" din Ianuarie 1821. După ce rezumă şi comentează alte fragmente din acelaşi articol, privind unele tipărituri şi pe autorii lor, sau pe cei ce sprijiniseră mişcarea literară şi culturală în Moldova şi Valahia, Eminescu începe partea dedicată Aromânilor cu următoarele cuvinte: "Ciudat rol joacă în această dezvoltare "Românii din Makedonia, ce locuiesc sub stăpânirea Crăimei Ungariei". Deşi n'au fost dedaţi a citi româneşte, totuşi cumpără cărţi sau ajută la tipărirea lor".

Printre numele de învăţaţi aromâni, autori de cărţi dar mai ales mecenaţi. Eminescu aminteşte, apelând la mărturiile lui Carcalechi, pe cele ale lui Dimitrie Darvar din Viena, Emanoil Ghica de Dejanfalva, Simeon Gheorghe Sina, Constantin Ghica, Zenobie Pop, Mihail Boiagi, Teodor Tyrca, fraţii Atanasie şi Constantin Grabovschi. Dintre scurtele comentarii ce însoţesc aceste nume, se remarcă cel relativ la Mihail Boiagi, despre care suntem informaţi, într'o paranteză, că este "cunoscutul autor al gramaticii macedo române". Eminescu se referă la lucrarea acestuia Grammatiki romaniki iti makedonovlachiki. Romanishe oder Macedonowlachische Sprachlehre, tipărită în 1813 la Viena, pe care poetul o avea în biblioteca sa; împrumutându-i-o lui Tiktin, acesta nu i-o mai restituie.

Continuare în numărul viitor

MATERIALELE PENTRU "FARA ARMÂNEASCĂ" SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU: ZAHU PANĂ, 133 BENNETT AVE, YONKERS N.Y. U.S.A. 10701

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Ioan Popescu LOREDAN, Neuaigen 12/2, 4362 Bad-Kreuzen, Austria, fost artist la Teatrul Muzical din Brașov, caută familia NELEANU, cu care a fost coleg, și care sunt stabiliți în Montreal, Canada. Ii roagă pe aceștia sau pe cei ce-i cunosc să-i scrie la adresa de mai sus.

*Dr. Paul Dăncescu, 4330 rue deLa Peltrie, Montreal (Quebec), H3S IV4, Canada, caută rudele: ESTERA JOHNSON (CLEVELAND?) și STEFAN (MARCU) DELENUSI (din TEXAS?) urmași ai lui Nicolae Delenusi originar din Macedonia, imigrant în Texas în 1914-1920 și ai surorii sale Atena Marmarov din New York N.Y.

*Caut pe arhitectul EUGEN VASILIU, fostul meu șef la uzinele Republica, București, emigrat în USA în 1984-85. Rog pe cei ce-l cunosc să-i facă cunoscută rugămintea mea și să-mi scrie pe adresa: Vlad Traian 1840 W. Thomas #2, Phoenix, Arizona, 85015, USA.

*Rog respectuos persoanele ce cunosc pe MATEI-TUDOREL-DOREL din București, să telefoneze la: (414) 691-4558, USA. Bună recompensă. Il caută Abi.

*Caut pe GRIGORE GEORGE CRISAN (fiul lui George Grigore Crișan din Teiuș care a venit în USA între anii 1925-35). Ultima scrisoare primită prin 1965, a fost trimisă din Cleveland, Ohio. Cine are informații despre acesta, este rugat să telefoneze cu taxă inversă. (collect call) la vărul său Dr. Oliver Crișan, tel. (407) 498-3563.

*Iosif Sarosi din Moldova Nouă plecat din România în Noembrie 1988 și care se află acum în Olanda, la adresa: Diepenbrockstraat 201, 4536 GN Terneuzen, Olanda, caută pe prietenul și colegul de muncă dela IMMN sector Florimunda, DEREVLEANU DRAGOS și care a plecat din țară în 1983, stabilindu-se în Canada. Il roagă pe acesta să-i scrie la adresa de mai sus.

*Nicolae Postelnicu, 1536 Hickory St., Windsor, N8Y 3T1, Canada, tel. (510) 974-3245 caută pe CRACANEL ALEXANDRU în vârstă de 37 ani, din București, stabilit în Canada de cca. 7-8 ani.

CĂSĂTORII

*Româncă, intelectuală, 61 ani, fără familie, dorește cunoștință cu partener adecvat în vederea unei căsătorii armonioase. Scrieți la: Viorica Postlagernd Sendungen, Postamt-32, 8000 Munchen-2, West Germany.

*Doresc cunoștință (căsătorie) cu domn 54-65 ani. P.O.Box 761474, Los Angeles, CA. 90076

*Româncă, stabilită pe continentul american, vârstă medie, nefumătoare, nealcoolică, gospodină, fizic plăcut, dorește cunoștință cu domn corespunzător, în vederea căsătoriei. Scrisori la adresa ziarului, pentru Martha.

FLORIDA

MARYDeROSA REAL ESTATE INC.

Vă oferă: CASE, MOTELE, HOTELURI, MAGAZINE, RESTAURANTE,

în scopul unei eficiente investiții într'o zonă deosebit de frumoasă și liniștită, situată între două centre importante:

MIAMI - FORT LAUDERDALE

-MARIANA HUS-

TELEFON: (305) 925-7784, orele: 10.30 AM - 8.30 PM
(305) 456-7277, orele: 8.30 AM - 10.30 AM

Andras & Associates
Insurance Brokers Limited

• AUTO
• FIRE
• COMMERCIAL

BORIS A. VADUVA
BROKER

21 FOUR SEASONS PLACE, SUITE 626
ETOBICOKE, ONT. M9B 6J8

TEL.: (416) 622-8996
LIFE DEPT.: (416) 622-2981
FAX: (416) 622-6270

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS MERGEȚI LA:

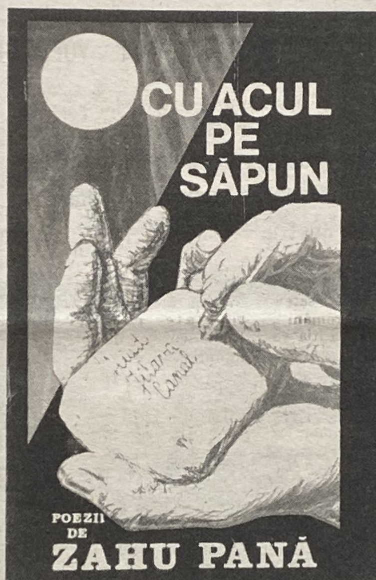
ORZA'S Romanian Restaurant

708 N. VALENTINO PLACE (NEAR PARAMOUNT STUDIOS AT MELROSE) - HOLLYWOOD, CALIF. 9003?

PENTRU PRÂNZ: LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.

Proprietari Jean și Maria Orza

AU APĂRUT ÎN EDITURA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Le puteți procura dela următoarele adrese:

- Europa:

Dipl. Ing. Paul Morcov
Georg Buchner Weg 12
6050 Offenbach-M
West Germany

Librairie du Savoir
5 Rue Malebranche
75005 Paris
France

- Statele Unite:

Zahu Pană
133 Bennett Avenue
Yonkers, N.Y. 10701
U.S.A.

-Canada:

Tudor Murgoci
P.O.Rockton
Ontario, L0R 1X0
Canada

PITESTI- $ 20.00
CU ACUL PE SAPUN - $18.00

"ȚARA ÎN CARE NU SE ÎNTÂMPLĂ NIMIC"

—Erast CĂLINESCU—

"Tara în care nu se întâmplă nimic" cum numeau Occidentalii România, a dat tributul de sânge pe care celelalte țări subjugate nu l-au dat. Tribut care a dezvăluit întregii lumi adevărata față a comunismului: minciună, corupție, tortură, crimă, genocid.

De aceea Românii refuză cu hotărîre comunismul. Si nu mai pot fi înșelați căci îl cunosc prea bine și pe pielea lor proprie. Degeaba încearcă să îmbrace masca socialismului: noțiunea de socialism este uzată și compromisă de comuniști. Degeaba încearcă să prezinte o față mai umană a comunismului: Românii nu mai cred în lozinci și promisiuni.

Revoluția românească a fost spontană, neorganizată și fără lideri, situație care a permis FSN să preia puterea, începând să formuleze și să satisfacă dezideratele poporului răsculat. In primul rând i-au dat mâncare și căldură.

Dar când primii manifestanți au ieșit în stradă și au contestat comunismul, li s'a spus să plece acasă căci rolul lor s'a terminat și că vor fi ei chemați când trebue să manifesteze. Iar când FSN a văzut că protestele se generalizează și că a scăpat revoluția de sub control, a declarat că în România s'a terminat cu comunismul.

Comunismul Gorbaciovian, conștient că în țările Europei de Est procesul de liberalizare i-a scăpat de sub control, încearcă în prezent să profite de situația creată.

Perestroica trebue să arate Occidentului că o conviețuire cu comunismul este nu numai posibilă, dar chiar de dorit, în "Casa noastră comună, Europa".

România însă, nu va mai avea de plătit acest tribut, pentrucă și-a plătit prețul libertății cu sânge, nu cu vorbe. "Tara în care nu se întâmplă nimic" a ieșit cu pieptul și cu mâinile goale în fața șenilelor tancurilor și a focului helicopterelor, pentru a arăta lumii cât de crâncenă îi este setea de libertate. Si poate că niciodată în istorie, România nu a fost atât de cunoscută, atât de cinstită și atât de admirată ca după această jertfă de sânge adusă în lupta contra barbariei comuniste.

Prețul sângelui vărsat ni se pare nouă, Românilor, prea mare pentru ca țara să fie condusă, ca și după 23 August 1944, tot de comuniști, formați în școala sovietică și care au colaborat cu Ceaușescu până în momentul când i-au căzut în dizgrație.

Dar faptul că procesul de liberalizare este atât de năvalnic naște speranța oferită de calea deschisă spre o democrație pluralistă.

BUMPERSTICKER!!!

FIECARE MAȘINĂ DE ROMÂN CU SEMNUL TRICOLORULUI ROMÂNESC

BANII VOR FI DONAȚI PENTRU AJUTORAREA ROMÂNIEI

$1.45 (1 BUC) $3.50 (2 BUC)

Trimiteți Money Order, Master Card, Visa, or American Express La:
Constant Entreprises • 5365 Spring Valley #150 • Dallas, TX 75240

☐ Money Order ☐ Master Card ☐ Visa ☐ A.E.

☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐ Exp. Date ______

Name ______________________

Address ______________________

City __________ State __________ Zip __________

AUTO SERVICE COMPLEX
MECHANIC & BODY SHOP

HENDRICKS MOTORS INC

23 HARLECH COURT
MARKHAM, ONT. L3T 6L5

TELEPHONE: (416) 764-1923
FAX: (416) 764-1923

GARAJUL ESTE DESCHIS SÂMBĂTĂ DIMINEAȚA

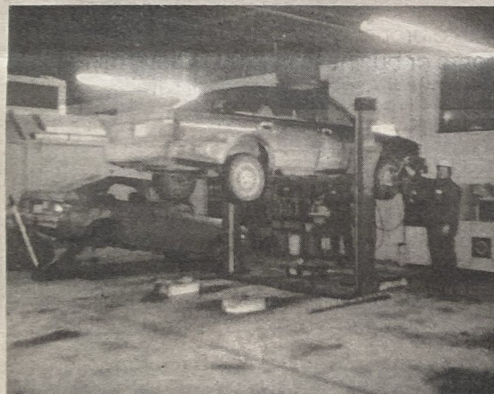
MECANICĂ

★ REGLAJE DE MOTOR
★ SIST. ELECTRICE
★ SIST. ELECTRONICE
★ FRÂNE
★ GEOMETRIE
★ MOTOARE ȘI CUTIA DE VITEZĂ
★ CAUCIUCURI
★ ECHILIBRĂRI

TINICHIGERIE

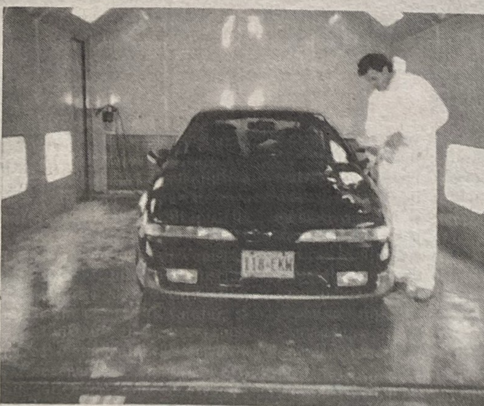
★ ACCIDENTE
★ RESTAURARE
★ SABLAJ
★ ȘASIE
★ ANTIFONĂRI
★ ASIGURARE
★ VOPSITORIE
★ CERTIFICĂRI

Garajul nostru, complet echipat, ocupând un spatiu de 600m², în zona BAYVIEW-JOHN, vă asigură rapiditate, eficiență și reparații complet garantate. Toate reparațiile se fac în garajul nostru.

LA AI NOȘTRI

M'am dus la "dealer-ul", care mi-a vândut mașina. Le-am explicat în englezește că nu pornea la cheie imediat, ci numai după ce îmi dădea un concert de: "crr... crr... și cra... cra...", mai grozav ca un cârd de ciori, că ralantiul ridicat vâjâia și că rateurile nu se mai terminau.

Cei dela "dealer", m'au privit foarte veseli, pentrucă engleza mea, vorba aia, îmi obosea mâinile până înțelegea cineva ce vreau să spun. E greu, domnule, să explici ceva în tehnica auto, pe care n'o cunoști, într'o limbă pe care abia o descifrezi. Mecanicul "dealer"-ului spunea el ceva, dar Dumnezeu știe ce bolboresea acolo.

Până la urmă, amărît nevoie mare, m'am înapoiat la domiciliul conjugal. Tocmai atunci, m'a văzut vecinul Nae și observând cât sunt de cătrănit, m'a obligat să-i spun ce mă doare. I-am spus!

- Pentru atâta lucru te frământi, frate? mi-a zis el. Lasă că ți-o face tăticu!

I-am explicat ce pățesc cu "Marița" mea, după care și-a pus ochelarii pe nas, a ridicat capota și a lăsat să-i scape un "Hmm" îngrijorător. Eu, de emoție abia mai respiram.

- Mda! Nu scânteiește! Pare să fie destul de serioasă treaba.

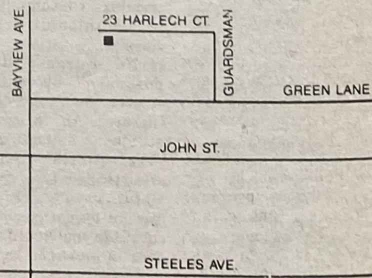
- Nea Nae, zic. Sunt omul dumitale. Ce trebue să fac?

- Măi Gică, mi-a răspuns bătrânul. Când ești grav bolnav, mai întrebi doctorul de care ai nevoie dacă stă departe sau aproape? Dar ai noroc. E în Markham. Deși firma este "Hendricks Motors", ai să găsești acolo mulți Români. Am și telefonul lor. Notează-l: 764-1923!

Așa am ajuns la acest "service", care mi-a pus mașina la punct repede și bine. Ce mai! Profesioniști! Mecanicii sunt tineri și plini de bunăvoință. Ne-am înțeles pe limba noastră dulce, românească.

MAȘINI DE VÂNZARE LA CERINȚĂ

Dacă sunteți interesat în a cumpăra o mașină uzată, puteți să ne solicitați cu rugămintea de a ne spune tipul mașinii din timp și prețul care vă avantajează. In aceste condiții vă putem fi de real ajutor.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

SUNTEM CA TOMA NECREDINCIOSUL

Am dori să dăm toată încrederea noului guvern din București, dar când am văzut cum dansează: când înainte, când înapoi, (mă refer la amânarea referendumului cu privire la desființarea partidului comunist și a pedepsei cu moartea) îmi aduc aminte de vechea învățătură roșcată: doi pași înainte și unul înapoi.

Un alt fapt care a pus drojdie bănuielilor este repeziciunea cu care a fost îmbrățișat de unii "pașaportiști" care practică democrația atacând pe cei ce luptă pentru eliberarea țării. De teama unei cârdășii pre-aranjate, ne punem fireasca întrebare:

Sunt lecuiți de comunism foștii colaboratori ai lui Ceaușescu?

Au înțeles ei "Dictatura proletariatului" așa cum a înțeles-o Panait Istrate care, cităm din "Enciclopedia Cugetarea", p. 449)...a fost un timp comunist temut internațional, dar după ce-a văzut la fața locului rezultatele atroce din Rusia sovietică se întoarce în România lecuit de comunism".

Comuniștii din România n'au avut nevoie să meargă în Rusia sovietică.

SIMPLE EXPLICAȚII

Unii îl acuzau pe Pacepa că n'a avut curajul să-l impuște pe Ceaușescu.

Azi, ne putem da seama, de ce s'ar fi întâmplat în țară.

Cu clanul ceaușist înlăturat, cu armata de partea poporului și totuși securiștii au făcut măcel printre oameni.

Ce s'ar fi întâmplat dacă rămânea în viață și la putere, restul camarilei ceaușiste?

Ar fi întrecut măcelul lui Carol al II-lea după asasinarea lui Călinescu.

Intr'un interviu acordat la PBC, Pacepa nu și-a arătat fața pe micul ecran deoarece ar exista un contract de $2 milioane oferit celui care-l va omorî. Contractul este încă în vigoare. Pacepa a subliniat că volumul său "Orizonturi Roșii" a contribuit mult la demascarea lui Ceaușescu.

A PREVĂZUT

Am fost luați prin surprindere.

In câteva zile s'a dărâmat prin forță un regim instalat cu forța și menținut prin forță. Singurul care s'a dovedit un Jane Dixon al Românilor a fost dl. Claudius Matase. El ne-a arătat un articol prin care prevăzuse, c'o lună înainte, sângerosul eveniment:

"Nu cred într'o transformare atât de lentă a societății încât cei care au abuzat-o să fie lăsați de o parte".

Articolul a fost depășit de evenimente, dar asta nu scade din perspicacitatea autorului.

CEAUȘESCU TRĂIA PE ALTĂ LUME

După arestare și excursia de trei zile prin tancurile armatei, Nicolae și Elena au fost puși în fața tribunalului.

Dăm o parte din dialogul dela proces:

PROCURORUL -- Cine a îndemnat să se tragă în mulțime? Dar înainte ca Nicolae să răspundă, Elena îi oferă sfaturi academice:

"Lasă-i în pace. Nu vezi că nu merită să vorbești cu ăștia!"

("Aștia" erau procurorul, judecătorul, asistenții judecătorului, avocații apărării -puși din oficiu- ofițeri, soldați, etc. N.R.)

procurorul; Stii ceva despre ordinul de a se trage... Fanaticii pe care Dta îi plăteai trag în copii, în apartamente, la întâmplare....numai până în acest moment sunt 34 de morți.

Elena iar nu-și ține gura: "Auzi?! Ei numesc asta genocid!"

Procurorul vrea să-i informeze despre ultimele evenimente:

"Marea Adunare Națională a fost dizolvată."

CEAUSESCU: Asta-i imposibil, nimeni n'o poate dizolva. Procurorul cere avocatului apărării să-i informeze că N.C. nu mai este Președinte, că Elena Ceaușescu și-a pierdut toate funcțiile de stat, iar guvernul a fost dizolvat.

Ceaușescu, uitând că-i deținut de trei zile, răspunde:

"Eu sunt Președintele României și Comandantul Suprem al Armatei Române. Nimeni nu-mi poate lua aceste funcții."

PROCURORUL: Nu mai ești Comandantul Suprem al Armatei.

CEAUSESCU: Repet, eu sunt Președintele României și Comandantul Suprem al Armatei. Eu sunt Președintele poporului. N'am să mai vorbesc cu voi, provocatorilor. Nu stau de vorbă cu mercenarii. Nu am nimic în comun cu voi."

Intrebat de banii din Elveţia N.C. răspunde: "Vom discuta aceasta în fața Adunării Naționale și a reprezentanților clasei muncitoare. Nu voi spune nimic aici.

Dialogul continuă în aceeași notă; Ceaușescu trăia pe altă lume, se uita mereu la ceas de parcă ar fi așteptat ca valetul să-i aducă micul dejun preferat: ceapă, brânză și roșii.

Ceaușescu a murit fericit! El s'a crezut până în ultimul moment Președintele României, Seful Armatei.

PARTE DIN TITLURILE PRESEI BUCUREŞTENE DUPĂ REVOLUŢIE

TINERETUL LIBER

4 PAGINI 50 BANI — SÎMBĂTĂ — 23 DECEMBRIE 1989

ANUL 1 Nr. 2

TRĂIASCĂ REVOLUŢIA!

LIBERTATEA

COTIDIAN DE PRÎNZ AL CETĂŢENILOR CAPITALEI, TRIBUNĂ LIBERĂ A FRONTULUI SALVĂRII NAŢIONALE

COMUNICATUL către ţară al Consiliului Frontului Salvării Naţionale

CETĂŢENI ŞI CETĂŢENE

Armata poporului

SĂPTĂMÎNAL DE INFORMARE, EDUCAŢIE ŞI CULTURĂ MILITARĂ

ARMATA – ÎN PRIMUL AN AL LIBERTĂŢII NOASTRE

DE SĂRBĂTOARE DE BUCURIE

VIAŢA CAPITALEI

REVISTĂ CULTURAL-SOCIALĂ A COMITETULUI MUNICIPAL BUCUREŞTI DIN FRONTUL SALVĂRII NAŢIONALE

PRECIZARE

AM CUVINTE

EMINESCU – LUPTĂTORUL

Nr. 1 — serie nouă 28 decembrie 1989

LUMEA AZI

Săptămînal de politică externă

SÎMBĂTĂ 23 DECEMBRIE 1989

România liberă

EDIŢIE SPECIALĂ

COTIDIAN AL TUTUROR FORŢELOR PATRIOTICE ŞI DEMOCRATICE DIN ROMÂNIA

SÎNTEM UN POPOR EROIC ŞI NEINGENUNCHEAT

STUDENŢIMEA DEMOCRATĂ

PLATFORMA PROGRAM

Teroarea s-a întors pentru totdeauna în întunericul pe care l-a apărat! Dictatorii şi-au primit pedeapsa!

Ceea ce nu se ştie

TOT ADEVĂRUL ŞI NUMAI ADEVĂRUL! – iată cuvîntul nostru de onoare

LIBERTATEA ÎNTRE A FI ŞI A AVEA

Adevărul

DEMNITATEA DEMOCRAŢIEI

ROMÂNIA şi CIVILIZAŢIA

DESPRE REFERENDUM

Contemporanul

SĂPTĂMÎNAL SOCIAL-POLITIC-CULTURAL

La mulţi ani!

Pluguşor de vicii lunga

MEMENTO

Revistă a Comitetului Frontului Democrat al Studenţilor din Bucureşti

BEIRUT

LIBERTATE, ADEVĂR

noul cinema

Ediţie specială

MASACRUL INOCENŢILOR

LIBERALUL

Oficios al Partidului Naţional Liberal

Partidul Naţional Liberal reintră în arena politică a României

Omul providenţial al secolului nostru

magazin

SĂPTĂMÎNAL CULTURAL-ŞTIINŢIFIC INDEPENDENT

ÎNTOARCEREA FIECĂRUIA LA UNELTELE SALE

Gazeta Sporturilor

COTIDIAN INDEPENDENT AL SPORTULUI ROMÂNESC

ECHIPE ROMÂNEŞTI LA NOUA ORĂ A COMPETIŢIILOR EUROPENE INTERCLUBURI

LA TREVISO, UNIREA TRICOLOR ÎŞI ÎNCEARCĂ NOROCUL

ŞTIINŢA BACĂU 23-24

UN APEL

CONDAMNARE DIN VEACURI

DECLARAŢIA MINISTERULUI AFACERILOR EXTERNE

România Muncitoare

UNDE-S MUNCITORII?

PRODUCŢIA — PULSUL VIEŢII

REALITATEA

SĂPTĂMÎNAL INDEPENDENT AL OPINIEI PUBLICE

La mulţi ani 1990!

Scrisori din țară

În seara zilei de 28 ian. 1990 am fost oprit, în Piața Victoriei, de un grup de cetățeni înfuriați care proferau amenințări împotriva "dușmanilor" FSN. Cineva a strigat că sânt student și că, în consecință, vândut străinilor etc. etc. S-a creat o învălmășeală, am fost bruscat însă incidentul s-a încheiat fără urmări serioase.

M. Munteanu

Marian Munteanu
Student la Filologie
Limbi străine

In seara zilei de 28 Ianuarie 1990 am fost oprit, în Piața Victoriei, de un grup de cetățeni înfuriați, care proferau amenințări împotriva "dușmanilor" FSN. Cineva a strigat că sânt student și că, în consecință, vândut străinilor, etc., etc.

S'a creat o învălmășeală, am fost bruscat însă incidentul s'a încheiat fără urmări serioase. A fost imposibil să discut cu acei oameni, care afirmau că sânt muncitori; câțiva dintre ei, erau înarmați cu bâte. Atmosfera generală era, de altfel, extrem de încordată și tendința spre violență era evidentă. Menționez că, la fel cu mulți colegi de ai mei, venisem la manifestație cu scopul principal de a ne opune prin atitudinea noastră oricărei forme de violență.

Marian MUNTEANU

Șeful meu de echipă m-a întrebat că ce știu eu despre politică și despre F.S.N.

Eu răspunzându-i că acest Front, în seara de 23. dec. '89, când a apărut la televizor și a spus că el nu este decât un Guvern provizoriu, care va asigura tranziția dintre dictatură și alegerile libere care vor avea loc, (pe atunci nu se știa când), iar pe urmă spune că acest Front va participa la alegeri, nu poate fi decât o grupare care vrea cu orice preț să ajungă la putere, dar eu nu pot fi de acord.

Șeful meu de echipă mi-a spus „bine mă, bine, dar..." și a rămas cu acest dar iar eu fără avans (salariu).

București,
01 Februarie 1990

Mă numesc Iovan Eugen-Cristian și lucrez în cadrul Intreprinderii de Reparații-Auto Grivița București, mă legitimez cu legitimația nr.5864, eliberată la data de 28.II.1989 și declar următoarele:

In perioada 21 Decembrie 1989 - 8 Ianuarie 1990, am participat la revoluția maselor populare din România.

Timp de 8 zile, adică în intervalul dintre 22.XII.1989 și 29.XII.1989 am fost la Televiziunea Română, iar restul zilelor până la 8 Ianuarie 1990, am fost unul dintre oamenii care au constituit grupul de ordine și control la stația de metrou "Apărătorii Patriei".

M'am prezentat la servici pe data de 9 Ianuarie 1990 și mi-am văzut de locul de muncă până în ziua de azi.

Pe data de 11 Ianuarie 1990 la noi în întreprindere s'au dat banii (salariul pentru munca prestată în perioada 15-31 Dec.89). De acest salariu am beneficiat și eu.

Dela data de 9 Ian.90, după cum am relatat mai sus, mi-am văzut de treabă.

Pe data de 12 sau 13 Ianuarie am avut o conversație cu șeful de echipă, în care eu mi-am reflectat poziția mea politică, adică cea împotriva FSN-ului.

Seful meu de echipă m'a întrebat că ce știu eu despre politică și FSN.

Eu răspunzându-i că acest front, în seara de 23 Dec.89, când a apărut la televizor și a spus că el nu este decât un guvern provizoriu, care va asigura tranziția dintre dictatură și alegerile libere care vor avea loc (pe atunci nu se știa când), iar pe urmă spune că acest Front va participa la alegeri, nu poate fi decât o grupare care vrea cu orice preț să ajungă la putere, dar eu nu pot fi de acord. Seful meu de echipă mi-a spus "bine mă, bine, dar..." și a rămas cu acest "dar" iar eu fără avans (salariu).

Căci, iată că vine și ziua de 26 Ian.90, când trebuia să iau banii, mai bine zis avansul. Când au sosit statele de plată, spre uimirea mea și a altor 5 băieți, eram trecuți pe stat cu suma de ZERO LEI. Ca orice om care ar fi fost în aceeași cauză, am întrebat de ce nu beneficiez și eu de salariu, la care mi s'a răspuns să mă duc să-mi iau banii dela stația de metrou unde am stat până la data sus menționată. Unul din colegii mei care au fost la metrou, a luat suma de 500 (cinci sute) lei.

Cele scrise mai sus le susțin și pentru care semnez

Eugen-Cristian IOVAN

Constanța, Romania
16.01.1990

...Au distrus mult acești comuniști. Unii au crezut că se poate face o societate mai bună. Aceștia erau foarte puțini: cei sinceri. Imensa majoritate o formau oportuniștii, lichelele și, spre rușinea noastră, au fost cu mult mai mulți decât în toate țările din jurul nostru, din așa zisul bloc răsăritean.

Stiți ce s'a întâmplat la Timișoara, București și alte orașe. Nici Constanța n'a fost scutită de rafale de mitralieră. Stiți că au murit multe mii de oameni. Dar ce nu știți este cu câtă perversitate o seamă de javre caută și, uneori reușesc, să se strecoare în noile structuri de conducere. Suntem în preajma haosului economic. Se iau jumătăți de măsuri. Dacă ar fi numai un exemplu: s'a fixat 5.000 mp de pământ pe cap de țăran care va fi dat în folosință îndelungată. Cât de îndelungată? O lună? Un an? Toată viața? Se bâjbâie și în industrie. E plină țara de combinate mamut, care reclamă energie și ale căror produse abia dacă acoperă cheltuielile de producție și costul acestei energii. Se preconizează închiderea celor neproductive, cam 50% după părerea celor pricepuți. Ce vor face muncitorii și salariații lor? Vor deveni șomeri? După ce s'au mutat la oraș, după ce în sate au rămas babele și moșnegii, se vor întoarce ei în satele lor la munca câmpului? Care câmp? Al statului? Al lor? Mai au încredere?

Cât despre democrație, suntem total nepricepuți. Nu știm să ne organizăm, cum să ne organizăm. Fiecare urlă cât îl ține gura, pretinzând că el are dreptate. Unii, de bună credință, vin cu idei bune, dar sunt repede acoperiți de gloată. Va trebui să treacă multă vreme până să se sedimenteze valorile. După 45 de ani în care s'au promovat mai ales leprele, cum să le diferențiezi la repezeală de cei cu adevărat buni? Toate astea cer timp și, pentru noi, cei din generațai mea, timpul a devenit mult prea scurt. Fac parte dintr'o generație cu adevărat sacrificată. Singura nădejde este că se var pune premizele unei vieți mai bune de care, dacă n'am prea avut patre, măcar copiii noștri să se bucure. Este prima scrisoare, după aproape jumătate de secol - 45 de ani - pe care o scriu fără frica de a face pușcărie de pe urma ei. Cuprinde și un oarecare grad de pesimism. Am îndurat prea multe privațiuni și materiale, dar mai ales morale și ne este frică să fim optimiști.

Avem o țară bogată. Mi-aduc aminte că, prin 1939, s'a făcut o ierarhizare a țărilor, criteriul fiind bogăția pe cap de locuitor și eram a treia din Europa. Acum suntem sigur ultima! Am avut parte de doi călăi: Dej și Ceaușescu. Dar nici unul, nici celălalt nu puteau chinui amărîtul ăsta de popor dacă nu erau comuniștii. Amândoi, în mod cert, fără nici o îndoială, au fost produsul comunismului. Românii știu foarte bine acest lucru și nu-l uită! Iată de ce este o formidabilă tensiune generală între cei care trăiesc bine și care pierd o serie de privilegii, care se agață cu disperare de putere, sunt șmecheri, versați în stăpânirea celorlalți, extrem de uniți - mai ales acum - între ei și restul populației care habar n'are cum să se apere de primii, care zbiară lozinci, uneori trecând în aceeași manifestație sau adunare, dela o extremă la alta, diametral opusă!

Am întrerupt pentru câteva minute scrisul ca să beau un ceai. Nevastă-mea a ascultat cele scrise până atunci și m'a întrebat dacă nu-i periculos ce-am scris!!! Iată ce adânci urme au lăsat atâția ani de teroare, de umilință, de frică! Au lucrat bine bestiile!...

Sever POPA

Bogdan Diaconescu
Student la Filologie
Limba română

Eram în primul rând al celor care manifestau în mod pașnic. Nu sunt membru al nici unui partid, deci nu am venit să susțin platforma nici unui partid. Eram pur și simplu unul din studenții care veniseră să manifesteze liniștit împotriva minciunii.

In jurul orei 18.00 din dreapta începe să se miște lumea, antrenându-se într'un adevărat val. Această mișcare se produsese datorită pătrunderii unui "șarpe" de FSN-iști, care în curând a fost dublat de al doilea. In stânga a început să înainteze un camion cu alți FSN-iști, deasupra.

Inghesuiala era îngrozitoare. Camionul înainta încet, fiind dirijat prin strigăte de tipul: "Treci peste ei", "Curățenie generală"! Presiunea devenea tot mai mare și lumea a început să dea înapoi, însă din cauza noroiului și gheții (totul era pe un spațiu verde), unii au început să alunece și chiar să cadă, ceea ce în condițiile alea putea fi fatal. M'am întors pentru a mă retrage în siguranță, adică pentru a nu cădea și am fost lovit pe la spate destul de dur. Lângă mine s'a auzit un țipăt și cred că cineva a căzut și a fost călcat în picioare. Nu am avut timp să văd cine e pentrucă mă întorsesem să văd cine m'a lovit și pur și simplu a început o încăierare generală, trebuind să dau ca să mă apăr. Valul presa tot mai tare, s'au auzit țipete tot mai violente și nu știu cum am ajuns 25-30 de metri mai încolo, unde era oarecum mai liniște. Au apărut doi oameni cu o femeie pe brațe, țipând 'Faceți loc!" Din câte am apucat să văd, fusese călcată în picioare (era plină de noroi și leșinată).

Am auzit câteva minute mai târziu că acel camion a călcat doi oameni (care nu știu dacă au murit). Am ieșit cu greu din acea mocirlă. Aveam noroi până la genunchi. Am mai stat în spate până l-am văzut, după alții, pe primul ministru la balcon cântând "Ole, ole, ole Asta e victorie" și 'I-am învins!" Pe cine a învins?

Bogdan DIACONESCU

Au apărut doi oameni cu o femeie pe brațe, țipând "Faceți loc!". Din câte am apucat să văd fusese călcată în picioare (era plină de noroi și leșinată). Am auzit câteva minute mai târziu că acel camion a călcat doi oameni (care nu știu dacă au murit). Am ieșit cu greu din acea mocirlă. Aveam noroi până la genunchi. Am mai stat în spate până l-am văzut, după alții, pe primul ministru la balcon cântând "Ole, ole, ole / Asta e victoria" și "I-am învins!". Pe cine a învins?

Bogdan Diaconescu

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

DISPREȚUL LUI SILVIU BRUCAN

Silviu Brucan declara într'un interviu acordat ziarului britanic ''Independent'', textual, că societatea post-comunistă va fi formată din două clase: cei deștepți și cei proști. Cei deștepți, intelectualii, vor conduce, iar celor proști li se va da mâncare, căldură și medicamente. Sute de mii de muncitori își vor pierde slujba, chiar în acest an, pe măsură ce se vor închide fabricile, a zis S. Brucan, adăugând că un adevărat patriot declară aceste lucruri intelectualilor dela ziarul ''Independent'', nu oamenilor din România. Ei n'ar înțelege. Va trebui să le prezentăm aceste idei într'o manieră populară.

NOI MEMBRI AI ACADEMIEI ROMÂNE

La 20 Ianuarie, s'a acordat titlul de membru de onoare al Academiei Române următorilor scriitori români din afara României: Eugen Ionescu, Emil Cioran, Vintilă Horia, Virgil Ierunca și Monica Lovinescu.

MESAJUL STUDENȚILOR BUCUREȘTENI

Deși a promis, Radiodifuziunea din București nu a transmis acest mesaj, care apoi a fost transmis de postul de radio Timișoara Liberă:

La 29 Ianuarie, între orele 17.30-19.30, în sala Senatului Facultății de Arhitectură, a avut loc întâlnirea reprezentanților studenților dela Facultățile de Arhitectură, Arte Plastice, Arte Teatrale și Litere. A fost de asemenea prezent un reprezentant al Ligii Studenților. Cu această ocazie a fost adresată următoarea declarație: Ca urmare a stării de confuzie menținută din motive necunoscute nouă la nivelul marilor întreprinderi din capitală și din țară, marea masă de oameni acuză studențimea și intelectualitatea de diversiune politică, dedându-se la acte de violență în numele FSN.

Astfel, pe data de 29 Ianuarie , ora 12.30, un grup de oameni care se pretindeau muncitori au încercat să pătrundă cu forța în Facultatea de Arhitectură. Incidentul a fost înregistrat fotografic.

RESTRICȚII LA ADUNĂRILE PUBLICE

Consiliul FSN a dat un nou decret care vine să completeze prevederile legii din 3 Ianuarie cu privire la adunările publice. Acesta arată că adunările publice vor avea loc în Parcul Libertații, Parcul Tineretului, Parcul Operei, etc. Se interzice organizarea de adunări publice în apropierea gărilor, aeroporturilor, spitalelor, obiectivelor militare și anumitor întreprinderi.

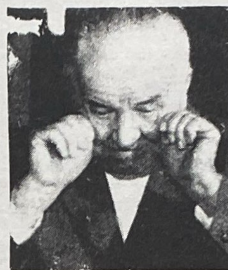
Manifestanții se vor putea deplasa spre locurile adunărilor numai pe anumite trasee indicate și stabilite de forurile administrației de stat. Orice întrunire fără aprobarea poliției sau contravenientă la prevederile decretului se va sancționa cu închisoare corecțională sau cu amenzi.

AU DEMISIONAT DIN FSN

Doina Cornea, Dumitru Mazilu, Aurel Dragoș Munteanu, Ana Blandiana, Virgil Iliescu, Laszlo Toekes, Nicolae M. Nicolae.

CONDAMNAREA COMPLICILOR

Sâmbătă 27 Ianuarie a început procesul foștilor membri ai Biroului Politic Executiv: Emil Bobu, Ion Dincă și Manea Mănescu. Alături de cei trei, a apărut ca inculpat și fostul Ministru de Interne, Tudor Postelnicu. Toți cei patru au apărut în boxa acuzaților Tribunalului Militar amenajat la Academia Militară, îmbrăcați în costume de haine închise la culoare și cravate asortate, ca și când ar fi fost la teatru. De altfel întregul proces a fost ca un spectacol lacrimogen de proastă

Emil Bobu

calitate. Cei 4 inculpați acuzați de complicitate la genocid, au fost condamnați la muncă silnică pe viață.

Un fost deținut politic, ce a plătit cu 12 ani de pușcărie grea dorința lui de libertate când avea vârsta tinerilor ce au făcut revoluția de acum, își amintește cum ei, tineri de 17-30 de ani erau demni în boxa de acuzați, îmbrăcați în haine vărgate, acuzați fiind pentru fapte necomise, doar doruri de libertate.

DECLARAȚIA CELOR TREI PRINCIPALE PARTIDE POLITICE

Liderii Partidului Național Țărănesc, Creștin și Democrat, Partidului Național Liberal și Partidului Social Democrat, au dat la 24 Ianuarie o declarație în care se analizează participarea la alegeri a Frontului Salvării Naționale, subliind că această decizie pune în pericol viitorul democrației în România. Agenția Rompres a difuzat declarația prin care cele 3 partide cer FSN și guvernului format de acesta să se retragă imediat din funcțiile de conducere, în stat și guvern. S'a cerut formarea unui guvern provizoriu investit cu puteri legislative. Acest guvern va trebui să fie format din reprezentanți ai partidelor politice active în clipa de față, din personalități prestigioase care s'au afirmat timp de 45 de ani în lupta împotriva dictaturii comuniste și din reprezentanți ai tineretului.

In declarație, cele trei partide, impută FSN că, în flagrantă contradicție cu punctele declarației de principiu, a decis fără consultarea opiniei publice, propria participare la alegeri. Prin această hotărîre, FSN și-a pierdut neutralitatea și calitatea de administrator provizoriu al puterii, precum și credibilitatea în fața opiniei publice. Declarația arată că nu pot fi organizate alegeri libere într'o echitate pentru toate partidele politice atunci când frontul deține într'o manieră totalitară, monopolul tuturor pârghiilor în stat și dispune în mod discreționar de fonduri și mijloace economice, de televiziune, radio și presă. Populația României este prost informată și dezinformată. De asemenea se arată că frontul a și început să exercite presiuni asupra electoratului prin măsuri guvernamentale și prin comisiile locale alcătuite din ministere, întreprinderi și instituții, consilii create în mod nedemocratic și din care fac parte foști lideri comuniști.

In pct. 4 al declarației se afirmă că unii din membrii frontului au contribuit personal la condamnarea și persecutarea unora dintre cei mai valoroși fii ai patriei, precum și la instituirea și menținerea unui sistem dictatorial de o jumătate de veac. In pct. 5 al declarației se arată că revoluția anti-comunistă din România trebue atribuită eroismului tinerei generații, iar victoria este a întregului popor și nu poate fi confiscată de nimeni.

Cele trei partide principale conchid afirmând că nimeni nu poate revendica revoluția anti-comunistă din România pentru a pretinde legitimitate și a se sustrage controlului poporului.

SEDIILE PARTIDELOR NAȚIONAL ȚĂRĂNESC ȘI LIBERAL ATACATE DE OAMENII FRONTULUI SALVĂRII NAȚIONALE

In dimineața zilei de 29 Ianuarie ac, postul de radio Canada, in limba franceză a transmis știrea că în timpul manifestației pentru susținerea Frontului Salvării Naționale, la București manifestanții strânși în Piața Victoriei, s'au îndreptat spre sediul Partidului Național Liberal, devastându-l și apoi spre sediul Partidului Național Țărănist, unde au ridicat pe Corneliu Coposu (fostul secretar particular al lui Iuliu Maniu și actualul sef al Partidului Național Țărănesc), transportându-l într'un tanc spre un loc necunoscut, pretextând că a fost ridicat pentru a-l proteja. Totodată, vechile partide politice au fost acuzate de încercare de lovitură de stat.

Intr'un interviu dat televiziunii franceze (TV 5) în aceeași zi, Petre Roman a repetat că manifestația ce a avut loc cu o seară înainte a partidelor vechi politice a fost interpretată de FSN ca o încercare de lovitură de stat, lucru pe care nu-l vor permite.

Aceste acte sunt considerate de exilul românesc ca o mistificare a adevărului, acte de intimidare și împiedicare a opoziției de a se organiza. Metodele întrebuințate sunt tipice regimului comunist.

FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE S'A REORGANIZAT

In urma presiunilor făcute de Ambasadorul American, precum și a partidelor politice de opoziție, Frontul Salvării Naționale a anunțat reorganizarea conducerii provizorii a României. Astfel, se va forma un Consiliu Provizoriu al Uniunii Naționale în care vor fi reprezentate toate organizațiile politice din țară. Viitorul consiliu, organism cu prerogative legislative, va avea 180 membri. Locurile în consiliu vor fi repartizate în proporție de 50% pentru reprezentanții partidelor politice, inclusiv FSN, iar 50% pentru susținătorii frontului din toate straturile sociale. Structura noului organism va fi flexibilă, noii membri putând fi primiți în funcție de înființarea unor noi organizații politice.

Acest sistem de guvernare va fi în efect până la data alegerilor din 20 Mai.

Frontul Salvării Naționale, prin membrii săi, va candida la viitoarele alegeri.

FSN a făcut o propunere de decret, cuprinzând următoarele puncte: 1. Alegeri libere pentru Parlament și viitorul Președinte; 2. Acesul la televiziune, radio și presă a partidelor nou formate; 3. Parlamentul va avea numiți din oficiu un număr de legislatori, un mic număr de deputați numiți din armată și reprezentanți ai grupurilor etnice.

NU SE ACORDĂ CLAUZA ÎNCĂ

Sergiu Celac, Ministrul Afacerilor Externe al României arată la 19 Ianuarie că nu este nici un semn clar de îmbunătățire a relațiilor economice dintre USA și România, afară de ajutorul umanitar, acordat.

Dacă S. Celac s'a referit la reacordarea clauzei națiunii celei mai favorizate României, aceasta va fi luată în considerație de guvernul Statelor Unite numai după ce vor avea loc alegerile libere, din 20 Mai 1990.

ACEEAȘI IERARHIE

La 18 Ianuarie, Ion Iliescu arată că trebue să se mențină aceeași ierarhie în întreprinderi.' ''Revoluția a fost făcută și cu ajutorul unor membri ai securității, nu se poate ști acum care sunt buni si care sun răi'', spune Ion Iliescu, ca explicație a anulării referendumului care trebuia să aibă loc pe data de 28 Ianuarie, referitor la introducerea pedepsei cu moartea și desființarea partidului comunist. Amândouă acestea afectau pe securiști.

MANIFESTAȚII ÎMPOTRIVA FSN

In ziua de 24 Ianuarie, în București, în fața sediului FSN a avut loc o demonstrație de protest, împotriva deciziei FSN de a participa la alegerile generale, prin prezentarea de candidați.

Participanții purtau pancarte pe care scria: ''Jos cu comuniștii ascunși'' și ''Alegeri fără front''.

Partidele de opoziție și-au anunțat intenția de a organizare la 28 Ianuarie în Piața Victoriei o demonstrație de protest împotriva FSN.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

DEMISIA LUI BRUCAN

Silviu Brucan a demisionat din Consiliului Frontului Salvării Naționale, considerând că misiunea sa este îndeplinită. Demisia sa a intrat imediat în vigoare. Intr'o scrisoare adresată agenției Rompres, Silviu Brucan și-a manifestat îngrijorarea legată de ceea ce el considera a fi trei slăbiciuni ale noii vieți politice din Rmânia. Silviu Brucan și-a enumerat astfel preocupările: 1. Oamenii cinstiți rămân acasă; nu se angajează în munca pentru democrație, lăsând arena politică să fie dominată de ambiții personale, carierismul și lichelismul politic. 2. In campania electorală care a început, accentul nu cade asupra ciocnirii de idei, a acțiunilor de politică economică și ai viitoarelor strategii de viitor ale României și asupra încriminărilor personale și a compromiterii adversarilor. 3. Nelinistitor pentru formarea opiniei publice este în opinia lui S. Brucan faptul că mentor al ei, s'a ridicat un om care a condus de peste 15 ani două oficine de propagandă ce se întreceau în promovarea cultului lui Ceaușescu, om desemnat de dictator să fie membru al CC al PCR și deputat în Marea Adunare Națională. El a reusit să manipuleze studenții și muncitorii și să preia conducerea a două publicații importante. Brucan nu s'a referit la numirea celui care îl acuză astfel.

Notăm că Silviu Brucan este al doilea membru al Consiliului FSN care demisionează în ultimile săptămâni (la 26 Ianuarie a demisionat Prim Vice Președintele Consiliului FSN, Dumitru Mazilu, care a condamnat metodele staliniste la care recurgea actuala conducere.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile

A FOST O EXECUȚIE PRIPITĂ?

Judecarea, condamnarea și executarea, într'un interval de două ore a perechii tovarășești, a dat loc la comentarii. Toți sunt de acord că meritau să fie executați și mulți au regretat că n'au putut fi omorîți decât odată.

Ei doreau, și le înțelegem dorința, un proces "a la Nuremberg", pentru ca întreaga lume să audă de atrocitățile dezmierdatului "Vițel rătăcit" care-și formase stat în stat, așa cum este precizat în actul de acuzare: 2) Subminarea Puterii de Stat, prin acțiuni de forță, îndreptate contra poporului și a puterii de stat".

Cu Ceaușescu în viață teroriștii ar fi continuat atrocitățile cu speranța că-și vor elibera stăpânul. Ei au atacat Ministerul Apărării când au auzit că Ceaușescu ar fi deținut acolo, și mai târziu s'au auzit focuri de armă, chiar în apropierea clădirii unde erau deținuți cei arestați.

Judecătorii militari n'au avut o alegere ușoară, dar au activat în cadrul legilor stabilite de regimul lui Ceaușescu, plus o altă lege moștenită dela strămoșii Romani: "Salus Republice Suprema lex esto" (Salvarea Republicii este legea supremă).

Speranța securiștilor de a-și elibera stăpânul și o reîntoarcere la vechiul regim, trebuia spulberată repede și definitiv.

Executarea pripită a celor doi criminali a salvat dela ucidere sute de mame și copii.

SUSPENDAREA REFERENDUMULUI

La data de 18 Ianuarie Silviu Brucan a anunțat că referendumul ce trebuia să aibă loc, la 28 Ianuarie, legat de votarea celor două legi (reintroducerea pedepsei cu moartea și desființarea partidului comunist) a fost anulat. Această anulare a fost făcută în urma unei ședințe a Consiliului Frontului Salvării Naționale în care s'a votat anularea cu 113 voturi pentru și 4 voturi contra (117 membri în consiliu.) Explicația dată de D. Mazilu acestei decizii a fost că în ziua de 12 Ianuarie, în urma unei manifestații a câtorva mii de studenți sub influența alcoolului și incitați de forțe reacționare, frontul a fost obligat să ia aceste două hotărîri pripite, injuste, asupra cărora apoi a revenit, cu intenția supunerii lor unui vot al poporului - referendum.

FIICELE REGELUI MIHAI ÎN ROMÂNIA

Principesele Margareta și Sofia, două din cele cinci fiice ale fostului rege al României - Mihai - au ajuns în România într'o vizită în diferite centre studențești în România. Cele două principese au fost întâmpinate la aeroport de câțiva reporteri străini și de un grup mic de Români care au scandat: "Trăiască regele Mihai al României".

Principesa Margareta, în vârstă de 40 de ani, a spus într'un interviu acordat presei străine, că ea nu este implicată în nici un fel de politică, fiind doar un observator al situației din România, pentru a-l informa pe tatăl domniei sale.

PRINȘI ÎN PROPRIA PLASĂ

Poliția română și cea iugoslavă colaborează pentru a prinde pe securiștii care încearcă să fugă. Spre ghinionul teroriștilor, gardurile de sârmă și turnurile care marcau frontiera sunt acum o piedică pentru cei care le-au construit.

CU MINTEA ȘTIRBITĂ

Un exemplu de cine a reprezentat țara sub domnia cizmarului! Pe Ambasadorul RSR-ului la ONU (Sperăm să-i spunem fostul, N.R.) tovul Dumitru Tănăsie, l-am numi obraznic, dacă n'ar fi cu mintea știrbită, și i-am spune că are mintea știrbită, dacă n'ar fi obraznic. Iată un exemplu ce-i împletește calitățile:

De lemn Tănăsie a acuzat Statele Unite că fac o propagandă nazistă de a destabiliza guvernele din alte țări. Apoi l-a întrebat pe reprezentantul Americii dacă știe care-i capitala României.

Dl. Thomas Pickering, foarte calm, i-a răspuns c'a vizitat Bucureștiul, dar acum fiind distrus și dărâmat, înțelege de ce i s'a pus o astfel de întrebare.

MARTIRII PRESEI LIBERE

In timpul revoluției au murit doi ziariști străini și 5 au fost răniți. Danny Howe, reporter dela televiziunea belgiană, în drum cu mașina spre București, a fost omorît de un "sniper".

Jean-Louis Calderon, dela Canalul Cinq TV, Paris, a fost strivit de un tanc pe când lua fotografii cu luptele din București.

Printre ziariștii răniți, doi sunt Americani.

CĂȚELUȘII ZOIȚEI

Când a arestat-o pe Zoița (Duminică 24 Decembrie) ea l-a întrebat pe ofițer dacă poate să-și ia cu ea și cei doi cățeluși adorați!

Ca mărunțiș, prin casă, s'au găsit $100.000.

CALENDARUL PATRIARHIEI

Tipărit cu evlavie înainte de revoluție, la pagina închinată zilelor mărețe ale neamului românesc, pun în capul listei ziua de 26 Ianuarie, când s'a născut "Fiul cel Mai Iubit", etc.,

NICU AVEA BARBĂ ȘI MUSTAȚĂ

Reproducem parte dintr'o scrisoare primită din țară:

"Canaliile trăgeau de pe acoperișuri, din apartamente, din mașini, din mașinile salvării, din mașinile (care distribuiau) de pâine, nu se dădeau înapoi dela nimic...

Au atacat spitalele de urgență, spitalele de copii, au ucis bolnavii și răniții, au atacat centrele de colectare a sângelui și în special radioul și televiziunea.

La intersecția dela șoseaua din Băneasa, la pod și pe străzile laterale au fost plasate (de noi) mașinile I.T.B., utilaje dela Construcția TIR-ului pentru blocarea circulației și control.

Aci, la intersecția din Băneasa, a fost prins Nicu Ceaușescu care venea dinspre Ploiești cu un "Oltcit", împreună cu o femeie. Era mascat, își pusese o barbă și mustață. Se dădea drept cioban, dar nu avea Buletin de Identitate.

In mașină s'au găsit genți cu Kenturi, Ness, diverse obiecte, o Biblie și... un pistol.

A fost recunoscut și dus, cu forța, la televiziune (a încercat să fugă, N.R.) unde a fost prezentat (cu greutate pentrucă lumea voia să-l linșeze pe ticălos)...

VIN PĂRINȚII ȘI APRIND O LUMÂNARE

Pe Bulevardul Ana Ipătescu, aproape la fiecare pom, sunt puse lumânări, la Piața Romană, în fața Palatului, la Universitate, la televiziune, la radio, e permanent o jale de ți se rupe sufletul...

CU BOMBELE ÎN PEREȚI?

Revista americană "U.S. News World Report (8.01.90) scrie că guvernul din București bănuiește că noile palate guvernamentale, clădite sub Ceaușescu, ar avea ascunse în ziduri și în tavane bombe care ar putea fi detonate dela distanță.

PENSIONAREA PATRIARHULUI

Patriarhul Teoctist al României și-a cerut pensionarea în ziua de 18 Ianuarie, având în vedere vârsta înaintată, precum și presiunile cărora este supus și cărora nu le mai poate face față. Patriarhul Teoctist, care a păstorit 16 milioane de creștini, reprezentând 80% din populația României, a adresat o telegramă de felicitare lui Nicolae Ceaușescu, cu ocazia celei de a 45-a aniversări a "Revoluției de eliberare socială și națională, anti-fascistă și anti-imperialistă dela 23 August 1944", spunând: "Este șansa istorică a poporului nostru ca la această răscruce de veacuri și de milenii în fruntea noastră să se afle o personalitate de talia Dvs...."

Până la ora actuală, nu se știe cine va fi noul Patriarh al României.

CE VORBEȘTI DOMNULE?

Președintele FSN, Ion Iliescu, răspunzând la întrebarea privind șansele României de a-și aduce contribuția originală la elaborarea noului model al democrației a declarat textual: "Mulți reduc democrația la pluralism. Dar sistemul pluralist este un model învechit al democrației sub aspect istoric". Iliescu a mai adăugat că FSN trebue să fie o organizație de masă care să unească persoane reprezentând opinii diferite în jurul unui program al unității naționale.

PLOAIA SALVATORE

După măcelul din ziua de Sâmbătă 17 Decembrie, Timișorenii s'au adunat a doua zi dimineața ca să-și ceară morții pentru a-i îngropa creștinește. Când piața era plină de oameni și nici un milițian prin apropiere, a venit o ploaie torențială și fiecare s'a adăpostit pe unde a putut.

La câteva minute au apărut tancurile securității trăgând cu mitralierele în cei care nu-și găsiseră încă adăpost de ploaie.

ARABII DEZMINT

Studentul Istvan Gyarmati, dela Universitatea din Cluj, a declarat că peste 100 de studenți din Libia și Siria au luptat de partea lui Ceaușescu. Libia și Siria au dezmințit știrea.

PLO a făcut apel la studenții dela universitățile de medicină din România ca să colaboreze cu noua administrație și să-și ofere serviciile voluntar în tratamentul răniților.

DOSARELE PUȘCĂRIAȘILOR

Mulți dintre cei care s'au opus regimului au înfundat pușcăriile sub alte acuzații.

Guvernul a dat ordin ca toate dosarele celor închiși să fie cercetate.

PREA MULT ENTUZIASM

Problema noului guvern e cum să oprească entuziasmul și fiecare să se întoarcă la serviciu. Vagoanele trimise cu ajutor din străinătate stau prin gări. N'are cine să le descarce și să le transporte; poșta merge cu încetineală; la pașapoarte este bunăvoință dar din cauza numeroaselor cereri și a lipsei de personal îți trebue mai mult de 24 de ore ca să-ți obții pașaportul.

DOINA CORNEA I-A PĂRĂSIT

In semn de protest la decizia FSN de a se transforma în partid politic, Doina Cornea s'a retras din Consiliul FSN și din funcția de Președinte de onoare al Consiliului Județean Cluj. Intr'un interviu acordat unui ziar francez, Doina Cornea a afirmat că nu are încredere în liderii frontului, care în majoritate sunt comuniști, deși aceștia nu vor să mai admită.

Capitala țării a suferit acum mai mult decât pe timpul cutremurului din 1940. Case distruse, incendii, Palatul Regal e în parte distrus, securiștii trăgeau din ferestrele Palatului în mulțime; datorită unor tineri și ostași o bună parte din tablouri au fost salvate. De asemenea au fost salvate tablourile de valoare ce împodobeau palatele lui Ceaușescu.

••

Au fost prinși, ascunși prin tunele, fostul ministru de interne Tudor Postelnicu și un alt complice care se crede că ar ști numărul contului secret pe care Ceaușescu îl avea în băncile elvețiene.

••

"Sunt foarte puțini comuniști în România, dar sunt foarte mulți membri de partid... Ei sunt oportuniști. Dacă ar fi comuniști ar fi mai puțin periculoși." A declarat d-na Cornea într'un interviu acordat ziaristului american Peter Slevin.

••

Intrebat, în timpul procesului, dacă are bani depuși la băncile din străinătate, Ceaușescu a răspuns că n'are. Dar când i s'a cerut să semneze această declarație el a refuzat. Intre timp guvernul elvețian a înghețat conturile familiei Ceaușescu.

••

România, care-i membră la "Fondul Monetar Internațional" intenționează să ceară un împrumut, scrie corespondentul agenției UPI. Ceaușescu a refuzat să apeleze la "F.M.I." deoarece se impuneau unele condiții de cum să se cheltuiască banii.

••

Televiziunea americană a transmis un reportaj realizat într'o clinică de psihiatrie din România. Medicul șef a declarat că în acest gen de clinici există în prezent 20 - 30.000 de internați politici. Regimul lor de întreținere este deplorabil. Câțiva "pacienți" i-au declarat reporterului că au fost internați forțat acum 10-15 ani, după ce au fost bătuți crunt de securitate și că speră ca acum să li se permită să se întoarcă la familiile lor. Pentru mulți dintre ei, însă, a adăugat reporterul, această șansă vine prea târziu....

••

Cimitirul Belu este un terminal al rețelei subterane de tunele clădit cu vădită intenție: persoanele "dispărute" sunt trimise pachet, direct la cimitir, și îngropate cu discreție.

••

Agenția Română de Presă AGERPRES a fost desființată. In locul ei s'a înființat ROMPRES.

••

Elena Bărbulescu, sora răposatului conducător cu fiul Emil, împreună cu nevasta lui Ilie Ceaușescu, au fost arestați la Scornicești.

••

"Iubita mămică" depusese la CEC 4 milioane lei pentru cuminții copii: Nicu, Zoe și Valentin.

Elveția a blocat fondurile familiei Ceaușescu.

••

Cum iradierile dătătoare de cancer deveniseră cunoscute, securitatea a găsit un alt mijloc de execuție. Iși plasa condamnații prin spitalele de tuberculoși. Așa a fost "tratat" ziaristul Petre Mihai Băcanu, care încercase să scoată un ziar clandestin.

••

Blocurile, noi-nouțe, din jurul Palatului Victoriei Socialiste, neocupate încă, vor trebui reparate. Stând goale, în ger și căldură, a început să cadă tencuiala, se umfle parchetul, țevile să ruginească, etc.

"România, sub Epoca de Aur, scrie revista "Der Spiegel" a decăzut devenind azilul de săraci al continentului, cu nivel de viață al unei țări din lumea a patra".

••

Ion Pacepa: "Securitatea avea pregătit "Planul M". In caz de forță majoră, Ceaușescu și familia, vor fugi în China". Pacepa a făcut declarațiile după ce fiica lui, Dana Dămăceanu și soțul acesteia au ajuns în USA cu ajutorul deputatului Frank Wolf.

••

D. Alan Green Jr., este noul ambasador al Statelor Unite la București.

••

S'a dovedit că statisticile care indicau producția pe ultimele 11 luni ale anului trecut, au fost exagerate cu $11 bilioane lei.

••

Vacanța școlară a fost prelungită până la 17 Ianuarie.

••

Mai nou programele zilnice dela Televizunea Română sunt de 10-12 ore. Se transmit și filme europene și americane.

••

Piața Palatului, din București, are o nouă denumire: Piața Revoluției.

Consiliul Frontului Salvării Naționale a dat un decret de amnistiere a tuturor condamnaților politici.

••

Ultimile statistici arată cum e împărțită forța de muncă în RSR: 34% industrie, 28% agricultură, 38% diverse.

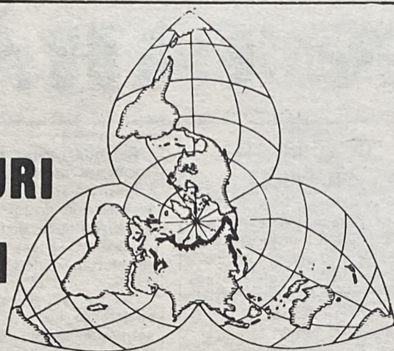
••

S'au împlinit 125 de ani dela înființarea Liceului "I.L.Caragiale" din Ploiești.

••

Biblioteca Universitară (vis-à-vis de palat) este distrusă aproape complet. Au pierit în incendiu cărți de mare valoare.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

DEVASTAREA MINISTERULUI SECURITĂȚII EST-GERMANE

După ce în mai multe orașe est-germane s'au desfășurat masive demonstrații împotriva încetinelii cu care guvernul intenționează să desființeze Securitatea (Stasi), nemulțumirea a ajuns la punctul culminant în urma unei discuții la masa rotundă între membri ai partidelor de opoziție și oficiali ai guvernului, transmisă la televizor.

Cu această ocazie opinia publică est-germană a făcut cunoștință cu o serie de cifre uluitoare pentru ea, dar nesurprinzătoare astăzi pentru aceea din România. Stasi avea un buget de 3,6 miliarde de mărci, 85.000 de funcționari și 109.000 de informatori plătiți.

Deținea peste 2000 de proprietăți în țară dintre care 652 în Berlin. S'au dat cifre detaliate ale armamentului diversificat și în cantitate imensă.

A doua zi mii de oameni au pătruns pe înserat în clădirea ministerului securității pe care au devastat-o, în timp ce afară asistau alte zeci de mii. Bine'nțeles că s'au găsit tot felul de bunătați, depozite de alimente, nenumărate articole de import din industria electronică. Nu s'au găsit în schimb ceea ce mulți căutau, dosarele cetățenilor. Probabil au fost arse sau mutate.

Intre timp guvernul lui Hans Modrow a intrat în criză în urma dimisiei a trei miniștri ai partidului de opoziție Uniunea Democrat Creștină , și a condiției puse de opoziție, de a nu mai colabora cu guvernul decât dacă Modrow și ceilalți membri comuniști din guvern, renunță să mai facă parte din partidul comunist.

EVENIMENTELE DIN AZERBAIDJAN

TRUPE SOVIETICE IN AZERBAIDJAN

Sâmbătă 20 Ianuarie, după ce guvernul sovietic decretase stare de urgență în urma izbucnirii unui început de război civil între Armeni și Azerbaidjeni, trupele sovietice au pătruns în Baku. capitala Azerbaidjanului, pentru a stabili ordinea.

Aici au avut loc pogromuri și incendieri de case ale populației de origine armeană. Actele de violență începuseră cu o săptămână înainte, forțând mii de Armeni să se refugieze pe calea aerului la Erevan capitala Armeniei, la Moscova, sau pe calea Mării Caspice în Turkmenistan.

Deși confruntările etnice dintre Armenii creștini și Azerbaidjenii musulmani durează de secole, ciocnirile sângeroase au început din Februarie 1989, când republica armeană a cerut guvernului central dela Moscova dreptul de a administra provincia Nagorno-Karabakh cu o populație 75% armeană, dar situată ca o enclavă în Azerbaidjan.

Ca răspuns, Azerbaidjenii au facut o adevărată blocadă a acestei provincii, care a trebuit să fie aprovizionată pe calea aerului de către guvernul dela Erevan. Au urmat represalii sângeroase împotriva Armenilor din Azerbaidjan. Momentele de calm s'au redus numai la o scurtă perioadă după devastatorul cutremur din Armenia din același an.

In Ianuarie anul acesta, tensiunea a ajuns la maximum, în ambele republici formându-se fronturi naționale care au devastat sedii ale poliției și depozite ale armatei, pentru procurarea de arme.

Pătrunderea trupelor sovietice în Baku, s'a soldat cu moartea a peste 100 de azerbaidjeni, în momentul când aceștia au trecut prin baricadele ridicate de populație. Azerbaidjenii au deschis focul, la luptă participând cadeții și marinarii care s'au alăturat conaționalilor lor.

A doua zi, Duminică, zeci de mii de Azerbaidjeni au participat în mijlocul orașului la un miting de doliu. Frontul național a amenințat cu lupta de gherilă și cu aruncarea în aer a unor tancuri și instalații petrolifere, dacă trupele sovietice nu se retrag.

Parlamentul azerbaidjan a anunțat organizarea unui referendum pentru secesiune dacă nu sunt luate în considerație doleanțele lui.

Deși unele surse de informație sovietice au acuzat pe Azerbaidjenii iranieni că au trimis arme conaționalilor lor din URSS, atât Iranul cât și Kremlinul sunt împotriva curentelor naționaliste în această regiune, deoarece acestea ar duce la pierderi teritoriale pentru ambele țări, în cazul formării unui stat azerbaidjan independent.

CRIZA LITUANIANĂ

Criza politică lituaniană s'a declanșat luna trecută, când partidul comunist al republicii s'a declarat la 20 Decembrie independent față de conducerea dela Kremlin.

Liderul partidului comunist lituanian Algirdas Brazauskas a rămas ferm pe poziție la apelurile telefonice disperate ale lui Gorbaciov.

La ședința Comitetului Central a PC sovietic care a avut loc în prima zi de Crăciun, linia dură a acestuia a cerut represalii împotriva Lituanienilor, la care Mihail Gorbaciov s'a opus categoric. El a căutat să meargă diplomatic pe calea compromisurilor, hotărînd să se ducă personal în Lituania.

Vizita de trei zile a liderului sovietic, a avut loc la mijlocul lunei Ianuarie. Mulțimea l-a primit cu sloganuri pentru independența Lituaniei, care după cum se știe, a fost înglobată în imperiul sovietic în 1940 odată cu celelalte state baltice și cu Basarabia, în urma pactului Hitler-Stalin.

Lupta pentru independența Lituaniei este condusă de organizația Sajudis (Mișcarea), al cărei lider este Vytautas Landsbergis. Din organizație fac parte și o serie de membri ai Comitetului Central a partidului local comunist. Sajudis a reușit să mobilizeze sute de mii de demonstranți, iar candidații ei au obținut victorii ușoare în alegerile din Martie 1989 pentru Congresul Deputaților Poporului.

Mihail Gorbaciov a încercat zadarnic să-i facă pe Lituanieni să renunțe la gândurile lor, deși a utilizat toate metodele, dela șarm personal, argumente istorice, sfaturi părintești, apeluri patriotice, până la amenințări voalate. El a dialogat în mijlocul mulțimii în cel mai pur stil american. A promis chiar îmbunătățirea articolului 72 al Constituției care garantează celor 15 republici dreptul la secesiune.

După părerea conducerii Sajudis-ului, Gorbaciov vrea să țină pe loc mișcările de independență până după Congresul Partidului Comunist al URSS din Octombrie, în care va încerca să convingă pe membrii liniei dure a partidului și pe naționaliștii ruși, să meargă pe calea concesiilor.

ÎNCEPUTUL DESTRĂMĂRII PARTIDULUI COMUNIST IUGOSLAV

Inceput pe data de Vineri 19 Ianuarie , congresul partidului comunist iugoslav (Liga Comuniștilor din Iugoslavia) s'a întrerupt odată cu retragerea celor aproape 170 de delegați ai Sloveniei după trei zile de ședințe maraton disputate într'o atmosferă haotică.

Ore întregi delegații sârbi și sloveni s'au insultat reciproc, iar discuțiile s'au axat mai mult pe probleme etnice, până când Rajko Novak din delegația slovenă a propus amendamentul crucial de abolire a rolului conducător al partidului comunist în guvernarea țării. Novak a spus că numai o democrație multi-partinică poate feri pe comuniștii iugoslavi să aibă soarta comuniștilor români. El a declarat că partidul trebue să renunțe la monopolul puterii în mod pașnic, așa cum a făcut partidul comunist cehoslovac.

Desi congresul a aprobat acest amendament, delegația slovenă a cerut și independența politică pentru partidele celor șase republici. Congresul a respins această cerere, după care delegația din Slovenia s'a retras.

Conducerea Comitetului Central al Sloveniei a anunțat că dacă platforma de reforme propusă nu va fi acceptată, partidul se va retrage din ligă cu ocazia congresului local care va avea loc în Lubliana la 2 Februarie.

Slovenia este una din republicile mici ale Iugoslaviei (7% din populație), dar cea mai bogată.

Se asteaptă și retragerea Croației (8% din populație, capitala la Zagreb), care sprijinea ideile Sloveniei și care ca aceasta, a legiferat, ținerea de alegeri libere multi-partinice în luna Aprilie.

Cronica internațională

LACRIMI, CANDELE ȘI OBRĂZNICIE

—Vasile VRÂNCEANU—

In Decembrie 1989, poporul român s'a ridicat viguros, vijelios contra tiraniei comuniste, întruchipată în ultimul sinistru stalinist, Nicolae Ceaușescu.

Forțele de securitate - forțele întunericului - au deschis focul și au tras în manifestanții înarmați numai cu hotărîrea și puterea disperării, cu pieptul și cu mâinile goale. Au fost uciși bărbați, femei și copii. Sânge tânăr, curat, nevinovat, a curs în piețele publice din Timișoara, Arad, Brașov, Sibiu, București. Nici acum nu se știe numărul adevărat al victimelor. Mii de mame, soții, logodnice și orfani își plâng morții. In memoria celor uciși se aprind lumânări în locurile unde au căzut, locuri devenite altare ale jertfei pentru libertate.

Bucuria victoriei, speranța și încrederea într'un viitor mai bun, alină durerile și suferințele îndurate de poporul român în calvarul început cu dictatura lui Carol al II-lea, rege depravat, hoț și ucigaș și încheiat cu masacrul din Decembrie 1989, la ordinul unui scelerat paranoic.

Desi informațiile sunt incomplete și uneori contradictorii, din analiza evenimentelor ultimelor zile ale anului 1989, se conturează două situații, două poziții diferite și opuse.

1. Cadre din eșalonul superior al partidului comunist din România, foști demnitari căzuți în disgrație și demiși din posturile ce ocupau și-au dat seama că situația a atins un nivel însuportabil (țara era în ruină) falimentul regimului și al partidului este sigur, confruntarea dintre poporul oprimat redus la mizerie și tirania p.c.r. - ului este inevitabilă și poate izbucni la prima scânteie. Pentru a salva partidul și a-l menține în viața publică, pentru a-și salva pielea proprie și eventual a-și recupera și pozițiile pierdute, au hotărît lichidarea lui Ceaușescu, poate și cu acord tacit și suport din afară. S' au constituit într'un grup, Frontul Salvării Naționale și așteptau momentul potrivit pentru acțiunea plănuită. Ocazia le-a fost oferită de Ceaușescu, care a făcut două greșeli, ultimele dar fatale:

a) a dat ordin să se tragă în mulțime la Timișoara; și

b) a împușcat pe generalul Milea, ministrul apărării naționale, care a refuzat să execute ordinul lui Ceaușescu.

2. In Piața Palatului, când Ceaușescu a acuzat pe "instigatorii fasciști și huligani" de cele ce s'au petrecut la Timișoara, studenții l-au huiduit și muncitorii aduși după procedeul comunist să-l aplaude pe șef, și-au unit vocile cu ale studenților într'o huiduială furtunoasă. Acesta a fost momentul așteptat și Frontul Salvării Naționale a intrat în acțiune. Ce s'a obținut în celelalte țări din sfera dominației sovietice prin organizare și tratative îndelungate cu guvernele comuniste, s'a realizat în România prin sânge și în cateva zile.

Studențimea română a aprins focul, iar armata a avut un rol hotărîtor în momentele critice, împlinindu-și datoria față de țară, adăugându-și jertfele sale de sânge, alături de popor, în luptele cu asasinii din trupele de securitate.

Armata Română a fost și a rămas o forță, o garanție, a fost și a rămas un scut, o mândrie, o nădejde a neamului nostru. A fost, este și va fi armata țării, nu a partidului, nu a partidelor, oricare ar fi ele.

Studențimea română n'a desmințit tradiția ei de avantgardă a națiunii, singura capabilă să ducă o luptă de opoziție, în lipsa partidelor politice. Situația partidelor politice din România a fost lichidată de mult. Ele au început prin a fi complet slăbite încă din timpul dictaturii lui Carol al II-lea, iar din 1947 lichidate total, pentrucă ele erau o piedică în calea instaurării dictaturii comuniste. Dela venirea Rușilor în țară, toată națiunea era o opoziție unanimă, dar nefiind organizată, opoziția era ca și inexistentă. Revoluția declanșată de studenți și apărată de armată era fără conducere unitară. Golul creat prin fuga lui Ceaușescu (spre capcana dinainte plănuită) a fost ocupat imediat de Consiliul Frontului Salvării Naționale, creat anterior după unele afirmații și format inițial de comuniștii înlăturați de Ceaușescu, ca virtuali concurenți sau adversari personali.

Preluarea conducerii și formarea noului guvern de către acest consiliu a fost necesară și utilă pentru asigurarea liniștei și ordinei interne, pentru evitarea unui război civil și poate chiar a unor intervenții militare străine. Comuniștii și poporul român au avut același obiectiv inițial: debarcarea clanului Ceaușescu, dar numai atât în comun. Deosebirea este fundamentală.

Prin lichidarea lui Ceaușescu, comuniștii urmăreau menținerea partidului comunist la conducere, spălarea obrazului dacă l-ar fi avut vreodată și a mâinilor, de toate crimele împotriva țării și a poporului român, după sloganul "partidul nu greșește, numai oamenii greșesc" și bineînțeles reinstalarea lor în posturile pierdute din ierarhia partidului și a statului.

Poporul român este profund anticomunist, sentiment care l-a dus la manifestațiile transformate fulgerător în revoluție, cu obiectivul principal: eliminarea perechii dela cârma statului.Judecata sumară și executarea celor doi tartori care au dirijat terorizarea, ruinarea țării și mizeria generală a servit în primul rând partidului comunist și în mai mică măsură, revoluției. Scopul principal pentru care s'au jertfit atâtea vieți nu este încă împlinit. . Partidul comunist este încă la cârmă, Frontul Salvării Naționale se poate numi și al Salvării partidului comunist, pentrucă chiar dacă a cooptat în componența sa și necomuniști, pozițiile cheie în Consiliu și în guvernul provizoriu sunt ocupate de comuniști. Mai mult de cât atât, de unde la început s'a declarat că F.S.N., nu are alt rol decât pentru a pregăti perioada premergătoare alegerilor, acum s'a declarat că va participa ca partid în alegeri. Se repetă perfidia de după 23 August cu Frontul Unității Muncitorești sau de mai târziu cu Frontul Democrației Populare sau mai ilustrativ, cu desființarea partidului comunist din Martie 1948 și înființarea Partidului Muncitoresc Român, firmă sub care comuniștii i-au dizolvat pe socialiști și au guvernat în prima perioadă de teroare care a ținut până în 1965 când Ceaușescu, sigur pe el, schimbă din nou numele partidului din muncitoresc în comunist. La 23 August 1944, Blocul partidelor democrate îi însuma pe țărăniști, liberali, socialiști și comuniști toți adversari ai lui Antonescu și se știe ce s'a ales din "tovarășii de drum".

Poporul s'a ridicat, a ieșit în stradă, și-a vărsat sângele și și-a dat viața nu pentru "Capul lui Moțoc", ci pentru eliminarea comunismului din țară. Ca simbol al voinței sale a tăiat din drapelul țării stema comunistă care murdărea simbolul național.

Efemeride

Campania începută de dușmanii României după Revoluția Națională din Decembrie, demonstrează că echipele de diversiune și terorism trimise în afara țării, au scăpat tefere, spre diferență de teroriștii din țară, care au fost în mare parte lichidați. Din unele articole apărute după înlăturarea tiranilor din România, pentru a-i defini pe autori, ar trebui să-l parafrazăm pe Gheorghe Coșbuc și am spune că: "O ură'n oamenii cei buni/se naște moartă, se topește/în cei cuminți un ceas trăiește/ în semidocți trăiește luni./Trei ani în proștii cei din gloată/iar în mișei, viața toată."

"In mișei, viața toată!" Am repeta versul până la obsesie și ne-am întoarce la cuvintele Nadejdei Mandelstam, care spunea că "Problema de căpetenie este de a învinge amnezia. Trebue ca totul să se plătească, altfel nu există viitor. (...) pierderea adevăratei memorii echivalează cu a pierde simțul realului. (...) Trecutul nu poate fi falsificat.(...) Fiecare dintre cei care au fost exterminați are, mai departe, cuvântul lui de spus."

Bunătatea Românului, îl face să uite prea repede, dacă supraviețuiește. Altminteri nu s'ar explica imensa tăcere a celor care au fost martori ai tuturor fărădelegilor comuniste comise timp de 45 de ani. Se vorbește de 24 de ani sub Ceaușescu, perioadă care începe abia în 1965 când întreaga intelectualitate și tot tineretul scăpat de pe front, au fost exterminați în închisori, lagăre de muncă forțată, mine de plumb și în special acel Canal al morții, unde și-a găsit moartea în chinuri, tot ce avea România mai valoros.

Ne-a adus aminte de acest "simț al realului" atitudinea față de revoluția anti-comunistă din România, a unor articole publicate în unele cotidiene din America, scrise cu o abundentă descărcare de venin. Ceea ce surprinde în aceste articole, este pierderea cumpătului până la ieșitul pe stradă și datul poalelor peste cap, al autorilor, acceptate cu o condamnabilă ușurință de niște pretinse ziare de informație mondială.

La 27 Decembrie 1989, două zile după executarea cuplului tiranilor la București, pierderea a fost atât de dureroasă pentru unii admiratori ai "geniului Carpaților" că și-au pierdut capul, care le folosea ca obiect decorativ pe uneri.

In "Wall Street Journal din 27 Decembrie 1989, a apărut un articol intitulat: 'Oamenii lui Ceaușescu instruiți de P.L.O. și Libia". Cât adevăr era în ideea scriitoarei, care cuprinsă de furie nu vedea în crimele teroriștilor-securiști decât arafați și kadafi, este inutil să căutăm. Cu bună știință ea încerca absolvirea comuniștilor de orice vinovăție.

Curioasă amnezia autoarei, care trece cu ușurință peste crimele care au umplut planeta de morminte, dela Cercul Polar la Oceanul Indian, din Cuba în Africa și din Spania în Nicaragua, toate purtând pecetea dragă ei, a secerii și ciocanului. Unde se revarsă însă întreaga ei rea credință, este încercarea de explicare a metodelor ceaușiste. Citām: "Metodele securității lui Ceaușescu par a se trage dela Garda de Fier, o mișcare fascistă care a dominat politica României între cele două războaie." Si bomba: "Cămășile negre" ale securității ca și "cămășile verzi" ale Gărzii de Fier", proclamau sinistrul "cult al morții", și amândouă au ucis rănitii din spitale și civili - incluzând copii mici - în casele lor."

Daltonismul autoarei este prea grav, unic în analele medicale asemenea lui AIDS, pentrucă nu s'a mai pomenit să confunzi kakiul cu negru, decât poate în grave tulburări mintale. Obiectivitatea scrisului și obligația morală de a spune adevărul față de cititor, sunt lucruri necunoscute pentru această autoare.

In subtitlul "Fascinația lui Hitler", Ceaușescu apare ca un produs al studierii metodelor naziste și a doctrinei din "Mein Kampf", când și ultimul om de pe stradă știe că Ceaușescu a studiat la Moscova în școlile comuniste de terorism mondial, de unde a venit cu gradul de general. Pe cine și cu ce scop vrea să înșele acest articol? Ori revoluția anticomunistă i-a deranjat pe cei care făcuseră din Ceaușescu, Omul independent față de Moscova, și au mințit ani de zile întreaga lume cu politica lui de independență? Acest articol nu este un caz izolat. După revoluția română, toți șobolanii nemulțumiți de înfrângerea rușinoasă a comunismului din România au scos capul.

In timp ce toată lumea era plină de admirație față de vitejia Românilor, din lumea cavernelor au ieșit monstruozitățile primitive cu răcnetele lor.

Intre simfonie și grohăit, revoluția română își urmează drumul marilor armonii.

CRONICA VREMII

ASPECTE DIN ROMÂNIA

—Ion BOIERU—

BISERICA ROMANA CATOLICA

Biserica glorioasă a Blajului a ieşit la suprafaţă, după 41 de ani de prigoană, persecuţii şi martiraj creştin şi românesc. A ieşit din "tăcerea" grăitoare şi a început să-şi refacă diocezele şi parohiile, având în fruntea fiecărei dioceze un şef spiritual şi administrativ. Decretul infam, anti-constituţional şi antinaţional, din 1 Decembrie 1948, a fost anulat în ziua ultimă a anului 1989. Anul 1990 devine, astfel, anul luminos al refacerii şi reorganizării acestei Biserici române, care a fost lovită fără milă de către guvernanţii comunişti şi de către acei ce s'au asociat, fără remuşcare, cu partidul comunist, urmărind lichidarea credinţei creştine în România.

Prin martirajul ei, prin acceptarea morţii senine a unei jertfiri pentru Iisus Hristos, Biserica Unită dela Blaj a fost mărturia cea mai vie, trainică şi conştientă a temeiurilor de lege şi cuget românesc. De pe această poziţie nu a făcut nici un compromis, nu a capitulat, nu a căutat forme de acomodare sau de coexistenţă cu forţele întunericului. A stat în catacombe, dar a răspândit lumina credinţei creştine, în condiţiile cele mai inimaginabile de trăire, de acolo, din catacombele în care s'a retras pentru a aştepta zorii unor alte momente istorice, pe care le sperau, pe temeiul certitudinilor pe care li le dădea credinţa în ajutorul Celui de Sus.

Biserica Română Unită, din Blajul istoric, a avut conştiinţa vie şi puternică a originii latine şi a fundamentelor creştine ale poporului român, care au fost rânduite pe pământul ţării încă în cursul procesului de formare al acestuia. In numele acestei conştiinţe, Biserica Unită şi-a stabilit o poziţie legitimă şi naţională, pe care nu o putea trăda sau părăsi nici o clipă în anii de prigonire. Căci ar fi slăbit rezistenţa spirituală, întreagă a poporului român; ar fi micşorat şansele de biruinţă finală.

Toţi acei care au prigonit Biserica Unită a Blajului s'au situat pe poziţii antinaţionale, căci au făcut parte din întregul campaniei comuniste de dărâmare a instituţiilor fundamentale ale poporului. Acesta-i punctul de disociere care trebueşte făcut în starea de confuzie generală, care s'a creat după răsturnarea dictaturii comuniste.

Biserica Unită, a Blajului, îşi va reconstrui puterea ei materială, şi îşi va reface caracterul ei instituţional, prin care va porni din nou la treabă, la renaşterea spirituală şi culturală a poporului român. Astăzi, Biserica Unită aduce în cuprinsul naţional ideea latinităţii, a credinţei creştine neîntinate, aureola ireductibilă a martirajului, tradiţia măreaţă a Blajului invincibil în neatârnarea lui, precum şi puterea de a scoate la iveală energiile creatoare ale geniului românesc.

Episcopii acestei Biserici Unite sunt la posturile lor, la lumină, şi prin aceasta ei sunt garanţia de reconstrucţie naţională.

PUTREFACTIA POLITICII SAU POLITICA PUTREFACTIEI

Prezenţa comuniştilor în combinaţia guvernului provizoriu dela Bucureşti, prezintă în conjunctura actuală un pericol naţional, cel puţin de aceeaşi proporţie pe care o avea guvernarea lui Ceauşescu, cu echipa lui. Mulţi dintre aceşti comunişti se menţin în poziţiile actuale, tocmai pentru a denatura valoarea intereselor naţionale, de trădare, în sensul cel mai deplin al cuvântului. Şi, se menţin prin sfidare, prin o permanentă insultă la adresa poporului român.

Cazul lui Silviu Brucan este ilustrativ. El a fost arhitectul ideologiei comuniste, imediat după venirea acestora la putere. El a întocmit planurile de luptă, iniţiale, ale comuniştilor, în vederea de luptă pentru lichidarea oricărei idei şi valori naţionale. A lucrat cu Miron Constantinescu la ziarul oficial al partidului, Scînteia, şi şi-a menţinut poziţia de mentor spiritual al partidului comunist, în ciuda tuturor purgatiilor interne de partid, când au căzut toţi apropiaţii şi şefii lui ierarhici: Miron Constantinescu, Iosif Chişinevschi, şi Ana Pauker.

In momentele de mare încurcătură pentru partid, Silviu Brucan a fost trimis ambasador la Washington, postul cel mai important în strategia de politică internaţională a comuniştilor români. In acest post de ambasador a lovit în toate interesele naţionale, căci el era porta-voce a intereselor comuniste, în numele cărora a minţit întreagă lumea americană şi a lovit în comunităţile româneşti din America şi lumea liberă. A înşelat pe toată lumea, prezentând obiectivele şi activităţile guvernului comunist, într'o lumină favorabilă, deci camuflând realităţile, în mod deliberat. (Este mai mult ca sigur că, pe de altă parte, serveau şi alte interese care nu erau directe ale comuniştilor; precum servea şi interesele lui personale, pentru eventualitatea că nu se ştie ce aduce ceasul, dar asta este o altă chestiune).

Silviu Brucan este imoral prin şederea lui pe băncile ministeriale, ca beneficiar al jertfelor pe care le-a dat poporul român, pentru a răsturna dictatura comunistă, al cărei schelet a fost construit de unul dintre principalii meşteri, care este chiar el, Silviu Brucan. Toate acuzaţiile, doar pomenite succint aici, vor putea fi probate prin rapoartele oficiale pe care le-a trimis guvernului dela Bucureşti. Acestea toate fac parte din arhivele din ţară,iar în cazul când acestea vor dispărea, datorită prezenţei lui Brucan la ministerul de externe, însăşi dispariţia lor va constitui temeiul actului de acuzare. Vor exista multe alte documente, scrise sau de altă natură care vor ieşi însă, la iveală. Şi acest lucru este imperios necesar, pentrucă Silviu Brucan este mai periculos pentru interesele naţionale române, chiar decât Ceauşescu şi alţi acoliţi ai lui; este periculos prin perversiunea politică pe care o desfăşoară azi, în culise, unde se menţine împotriva voinţei naţionale, pentru a juca cărţile mafiei comuniste de până acum. Uniunea şi Liga Societăţilor Române din America, are tot dreptul să ceară socoteală lui Silviu Brucan pentru acţiunile lui anti-româneşti din perioada de ambasador la Washington. Tot aşa au toate comunităţile româneşti din America pentru agenturile distructive pe care le-a dirijat în acea perioadă. Silviu Brucan prin poziţia lui principală în interiorul partidului comunist român este vinovat de prigoanele din România şi de suferinţele pe care le-a îndurat poporul român de-a lungul celor 41 de ani de dictatură, instaurată şi menţinută printr'o contribuţie uriaşă, poate chiar determinantă de acest politician care a alterat sensul nobil al conceptului de politică şi i-a adăugit, după propria lui expresie, adjectivul de putrefacţie.

NOTE SI COMENTARII

SFÂRŞITUL UNEI DICTATURI SÂNGEROASE

In sfârşit, ceasul răfuielilor a sosit. România, ţara noastră de baştină, a fost salvată de dictatura nebunului Nicolae Ceauşescu, cel care a considerat-o drept moşia sa personală. Unde tăia şi spânzura pe oricine se opunea părerilor sale idioate.

Neamul nostru, bun şi blând, şi-a respectat tradiţia lui milenară, răsturnând hidra bolşevică şi sfărâmându-i capul. Atunci când cuţitul i-a ajuns la os, când n'a mai putut suporta nedreptatea, s'a ridicat ca unul şi şi-a spus răspicat cuvântul.

Drumul pe care a mers, n'a fost uşor, nici presărat cu flori că în restul Europei de Răsărit ci cel al jertfelniciei. Au plătit cu viaţa şi sângele lor zeci de mii de oameni nevinovaţi ce nu cereau altceva decât încetarea tiraniei familiei Ceauşescu. Mormintele presărate pe tot cuprinsul ţării, sunt şi rămân dovada acestei mari şi supreme jertfe aduse de poporul nostru la altarul libertăţii şi democraţiei.

Nici când în istoria României n'a fost cunoscut cultul personalităţii pe o scară mai uriaşă decât sub "domnia" acestei fiare cu chip de om. El, nevastă-sa Elena, fiul Nicu, fratele Ilie făcut general, şi toate nemoteniile lui, au trăit timp de 24 de ani pe picior mare. In timp ce populaţia ţării care făcea cozi interminabile în faţa prăvăliilor alimentare, murea de frig şi foame, dinastia Ceauşescu se lăfăia în toate bunurile. Si-a zidit palate faraonice, la munte şi la mare, în timp ce bisericile ridicate intru mărirea lui Dumnezeu, cădeau sfărâmate sub buldozere. Dar, printre demonstranţii care cereau "capul lui Moţoc", cu părere de rău, cu mare părere şi nespusă părere de rău, n'am văzut nici o faţă bisericească, când, ştiut este că preoţimea s'a aflat întotdeauna în prima linie a tuturor mişcărilor naţionale. De data aceasta însă "Biserica Mamă", aservită regimului, a fost lipsă la apel.

Fiul ăsta de căţea, de ar fi avut mai multă minte, când în loc de urări, cum era obişnuit să aibă, a fost întrerupt din gângăveală de huiduieli, şi-ar fi dat seama că a fost prostit de lingăii care-l adulau cu epitete de "cel mai iubit fiu al poporului", "omul destinului românesc", "geniul Carpaţilor" şi alte asemenea linguşiri, şi şi-ar fi dat demisia. Dar n'a avut curajul s'o facă şi a tulit-o din balconul palatului într'un helicopter, încercând să-şi salveze pielea. Blestemul neamului de care şi-a bătut joc timp de 24 de ani, l-a ajuns din urmă şi în ziua Crăciunului, în timp ce posturile de radio şi televiziune trasmiteau pentru prima oară Colindele străbune, a fost executat, atât el cât şi consoarta-i de blestemăţii, Elena. Făcut direct răspunzător pentru vărsarea de sânge de pe tot cuprinsul ţării, pentru distrugerea economiei naţionale, pentru transferul de bani, proprietate a naţiunii, în conturi personale la diferite bănci străine şi încă multe altele, tribunalul militar l-a condamnat la moarte. Moartea amândurora le-a fost însă mult prea uşoară, credem noi şi ca noi, întregul neam. Nu împuşcaţi ci spânzuraţi lent, sau traşi în ţeapă ca să simtă şi ei durerea, ar fi trebuit să le fie pedeapsa pentru toate crimele ce-au săvârşit.

Spun unii că Ceauşeştii trebuiau să apară în faţa unui tribunal public pentru a răspunde de crimele săvârşite împotriva poporului român. Aceştia, dacă aprobă sentinţa, nu pot înţelege graba execuţiei lor. Nu mai era timp de pierdut însă. Luptele ce se desfăşurau pe străzile capitalei şi în alte oraşe din ţară, între bine înarmata şi fanatica securitate, loială încă dementului duşman al ţării şi luptătorii pentru libertate, erau crâncene. In afară de asta, după înseşi mărturisirile Prim-Ministrului din guvernul de tranziţie Petre Roman, circulau zvonuri că Securitatea pregăteşte un atac pentru eliberarea lor. Ceauşeştii trebuiau lichidaţi cât mai repede posibil, pentru demoralizarea securităţii, această mână neagră şi demonică a lor prin care şi-au asigurat puterea timp de 24 de ani.

Neîncrederea în soldaţii români, l-au determinat pe acest tiran să-şi aleagă pentru garda lui personală, mercenari din Libia, Iran şi Siria. Mercenari ce continuau lupta, alături de scursurile româneşti, membrii acestei mult temute organizaţii.

Se zice că "academiciana" Elena, după pronunţarea sentinţei şi înainte de a fi condusă spre locul de execuţie, adresându-se soldaţilor ce o însoţeau, le-a zis: "Aşa îmi plătiţi voi mie care v'am fost ca o mamă", la care, unul din soldaţi ar fi răspuns: "De cât cu o mamă ca tine, mai bine mă năşteam...orfan".

"Epoca de aur" - cum le plăcea scribilor dela Scînteia să numească teroarea abătută ca o năpastă asupra României - s'a terminat odată cu Nicolae şi Elena Ceauşescu.

Nicolae NOVAC